

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 6/15 TEMMUZ 1977

300 KRŞ

- AEP, ÇKP'nin revizyonist üç dünya tahliline karşı çıkıyor
- Çin-Sovyet kutuplaşmasında tavır
- Sendikalarda tavır ve devrimci sendikacılık
- Malazgirt'te 24 Kürt köylüsünün ölümü
- Pakistan, Sudan, Zaire, Peru

Bugün kuşku götürmez şekilde ortadadır ki, proleter enternasyonalizmine giden yol, uluslararası plandaki revizyonist-milliyetçi sapmaların kuyruğuna takılmaktan değil, bu sapmalara karşı tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinden bağımsız proleter devrimci hareketin mücadele bayrağını yükseltmekten geçer.

BİLDİRGE

Devrimciler, geniş halk yığınlarında oluşan devrimci ve anti-faşist birikimleri devrimci bir anlayışla örgütleme yollarını aramalıdır

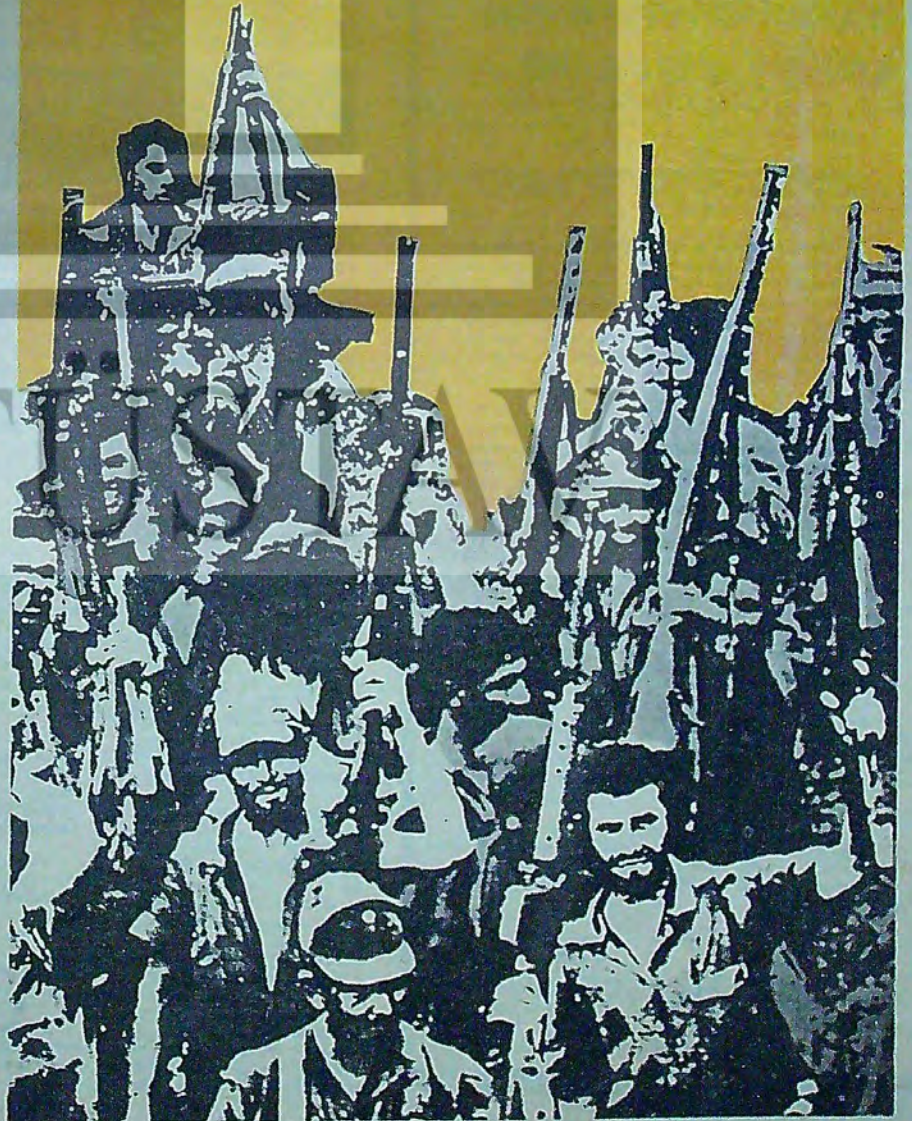
MC'yi yeniden kurabilme çabalarının sürdüğü bu günlerde artık açıkça ortaya çıkan gerçek şudur ki, MC kurulsun da, kurulmasın da toplumumuz içinde bulunduğu kargaşayı yaşamaya devam edecektir. Sistem kendisini devam ettirebilecek önlemleri almakta güçlük çekiyor. Hiçbir sihirbazın değneği bu durumu bir anda değiştirebilecek güce sahip değildir. Çünkü sorunlar sistemin yapısal bozukluklarından gelen köklü nedenlere dayanıyor.

"Kargaşa" toplumun içindeki çelişkileri keskinleştiren, toplumdaki kutuplaşmaları ve gerilimi artıran bir özellik gösteriyor.

Egemen sınıfların yönetim zaafı onları giderek daha "saldırgan" bir hale getiriyor. Oligarşi klikleri arasındaki ve oligarşi ile oligarşi dışı güçler ve emekçi halk arasındaki çatışma olanca karmaşıklığı içinde alabildiğine yoğunlaşarak sürüyor ve toplumun bağrında toplumu bir iç savaşa götüren çok güçlü devrimci dinamiklerin oluşmasına neden oluyor.

(Devamı: Sayfa 2'de)

**DEVRİMCİ
YOL**

SIYASİ DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Ülkemizde faşizme karşı mücadele giderek kızışıyor. Devrimci mücadelenin nasıl bir seyir izleyeceği konusunda pratik gelişmelere bir göz atmak yeterlidir. Önümüzdeki günlerde giderek artacak olan siyasi terörün getireceği yeni sorunlarla karşı karşıyayız. Eğer güvenoyu alırsa İ. MC hükümetinin yöneten değil saldıran bir hükümet olacağı açıktır.

Siyasal ortamdaki kargaşa sadece devrim ve karşı devrim cephelelerinde değil olan bir çatışmanın ürünü değildir. Özellikle karşı-devrimci cephe içindeki çatışmanın niteliği belirgin bir önem arz ediyor. Önümüzdeki dönem içinde bu cephe içindeki çatışmaların doğru değerlendirilmesi gerekiyor. Çünkü sınıf parti ve ideolojileri arasındaki ilişkilerin bu derece çetrefil olduğu dönemler enderdir.

Tekelci sermayenin MC dışı bir çözüm önermesi, CHP'nin ve diğer "Demokra-

si" havarilerinin (DISK, T'K'P) bu önermeyi desteklemeleri önümüzdeki dönemde daha bir "karanlık" olacağını gösteriyor.

O halde bu dönemde görevlerimiz neler olmalıdır?

Demirel'in bir sözüne katılmamak elde değil: "Türkiye ikiye ayrılmıştır: Milliyetçiler ve solcular diye. Biz bu ayrımı faşist güçler ve anti-faşist güçler diye yapacağız. Bu ayrım CHP'nin tüm örtme uğraşlarına rağmen derinleşecektir. Çünkü adı ne olursa olsun sınıf çatışması temelinde gelişen bir ayrımdır bu.

MC tipi, esas olarak oligarşi için uzlaşmayı temsil eden hükümetlerde, bu uzlaşmanın temelini açık faşist saldırı ve cinayetler oluşturur. Kan dökmeyen yaşayamayacak bir ortaktır bu.

Bu terör devletinin güçlerinin yanında giderek daha fazla oranda sivil güçlerin de

katılacağı görüldü. MHP bir kitle tabanına sahip olmuştur ve bu kitleyi savaşa sürmekten kaçınmayacaktır. Faşizm bizim gibi sömürge ülkelerde yukarıdan aşağı devlet aygıtları aracılığıyla bir taban oluşturur. Huru sağlamada en önemli iki silahları terör ve demogojidir. Faşist terör devrimci terör, faşist demogojisi ideolojik teşhiri kaçınılmaz kılar.

Faşistlerin, devrimcilerin kullandıkları tüm kitle ajitasyon araç ve yöntemlerini kopye ettikleri biliniyor. Kurulan her demokratik örgütün karşınına hiç sektirmeden kuruyorlar. Tüm demogojik yöntemlere başvurarak yığınların hoşnutsuzluğunu örgütlemeye çalışıyorlar. Bu konuda, İğrenç demogojinin teşhiri konusunda demokratik kitle örgütlerine önemli görevler düşüyor. Faşist demogojiyi teşhir için her kuruluş, her yerel örgüt, kendi somut pratiğinin ışığında üzerine düşeni yapmalı, faşistlerin bu iğrenç oyunlarını yığınlarla sergileyebilmelidir.

Marxistler sınıf çatışması temelinde üzerinde hareket ederler. "Toplumsal barış" gibi uzlaşmacı bir temelde durmazlar. Barış sloganının faşizme karşı savunulan ve uğruna savaşarak elde edilecek

olan bir slogan olduğunu bilirler. Dolayısıyla gelişen bu sınıf çatışması karşısında, giderek derinleşen faşist güçler, anti-faşist güçler arası çatışmada kayıtsız kalmazlar. Bu çatışma "bu kişilerin kafasından çıkmış suni bir ayrım"ın sonucu değildir. Sınıf çatışmasının ürünüdür. O halde görev bu çatışmanın gereklerini yerine getirmek bu çatışmada kendilğinden var olan unsurları geliştirmek, genelletirmek ve örgütlemektir. Bu faşizme karşı devrimci militan mücadelenin örgütlenmesidir.

Üzerinde hopimizisi ittifak edeceği bir konu İ. MC denemesi boyunca açık saldırı ve terörün artacağıdır. Faşist kurumsallaşmayla birlikte tüm demokratik mevzilerin yok edilmesine yönelik bu saldırı karşısında direnilmelidir. Elbette faşizme karşı mücadele edilecek mücadele biçimleri farklı grupların stratejik bakışlarının farklılığı nedeniyle ayrıyet arz etmeyecektir. Faşizme karşı mücadele konusunda en genelinde üç temel akım gözlemek mümkündür.

Ülkemizde var olan kurumsal faşizmi korumayı (nisbi demokrasi unsurları için tabii), açık faşizme karşı ne olursa olsun eldeki bu yapıyı korumayı amaçlayan, devlet içinde var olan "demokratik" kurumları tekeli sermayeye karşı savunmayı temel alan, politik planda CHP'de ifadesini bulan akım...

Bu akımın gülmünde demokrasiyi kurtarma" adına tekeli sermaye ile aynı şeyi sayıydukları görülmektedir.

İkinci akım, oportünist akımdır. Revizyonist TKP, DISK, TP bunun öncülüğünü yapmaktadır. Demokratik devrimin taleplerini reformcu burjuvazinin talepleri düzeyi ne indirgeyen, sınıf uzlaşmacılığı savunan, "ileri demokra-

si" ile devletin yavaş yavaş reformcu burjuvazi ile birlikte (CHP) demokratikleştirileceğini, tekeli sermayenin kuşatılarak devletin ele geçireceğini savunan akım. Halkın Sesi v.b.lerin politikaları da sözcükleri farklı olsa bile aslında aynı doğrultuyu esas alıyor.

Bu politikalarda günmünde gene tekeli sermayenin politikası ile aynıyet taşımaktadır.

Ve hareketi orta burjuvazinin kuşuruna takmanın yanlışlığına bilgin, işçi sınıfının bağmsız siyasi hareketini savunan devrimciler, sınıf mücadelesinin gereklerini anti-faşist devrimci mücadelesini örgütlemeye çalışanlar, faşizme karşı mücadelenin bir devrim sorunu olduğunu bilerek demokratik mevzileri faşist saldırılara karşı sonuna kadar savunmayı görev bilendir.

Demokratik devrim yalnız bir "proletarya-burjuvazi" zıtlığı içinde sınırlanamaz. Burjuvazinin çeşitli kesimlerinin oligarşiye karşı isteklerini farklıdır. Bu demokratik devrim burjuvazinin bu çeşitli kesimleri ile oligarşi arasındaki çatışmayı doğru değerlendirmek ve bu çatışmanın taraf olmadan yararlanmak zorundadır. Ülkemizde küçük burjuva ideolojisinin ve oportünist akımların etkinliği işçi sınıfının bağmsız siyasi hareketini oluşturmayı daha da zorunlu kılmaktadır. Oligarşi ile var olan çatışmada devrimciler asıl unsur olmak zorundadır.

Özellikle CHP'nin son politik başarısızlığı bu açıdan doğru değerlendirilmelidir. Yığınlarla sorunun gerçek çözümünün nerede olduğu her demokratik çatışmadan yararlanılarak ütilmelidir.

Devrimciler, geniş halk yığınlarında oluşan devrimci ve anti-faşist birikimleri devrimci bir anlayışla örgütleme yollarını aramalıdır.

(Sayfa 1'den devam)

Bu dinamikler toplumdaki keskinleşen çelişmelerin ve gerilimin "DEVRİMCI BİR ÇÖZÜM"ün unsurlarını oluşturmaktadır.

Mevcut koşullarda devrimcilerle düşen görev bu doğrultuyu tebliğ edebilmek ve böylesi bir devrimci çözümün subjektif unsurlarını oluşturmak için mücadele etmek olmalıdır. Bağmsız bir devrimci hareketin inşası yolunda, toplumdaki çalkantıların yarattığı devrimci dinamikleri örgütleyerek emekçi yoksul halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlenilerek ilerletmek...

Ülkemizde tüm oportünist-revizyonistlerin reformcu bir iktidara bel bağlama eğilimleri yaymalarına aletlenmemelidir. Toplumumuzun içinde bulunduğu çelişmelerin egemen sınıfların halka yeni tavizler tanımlarıyla, yani reformcu bir yolla çözülme olanağı yoktur. Egemen sınıflar halka taviz verecek bir durumda değildir. Reformcu bir hükümet de iğbâşına gelse faşizmi sorununu gündemden kaldıramayacaktır. Sorunlar ancak köklü yollarla çözülebilecektir. Gerilimin keskin çözümlere yönelmesi kaçınılmazdır.

Bugün yaşanan herşey bu açıdan bakılmalıdır. Günlük politik gelişmeler içinde bu temel perspektif hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır.

Devrimciler işçi sınıfının ve emekçi halkımızın davasının yegane savunucuları olarak devrimci görevlerine sahip çıkmalı, geniş emekçi halk yığınlarında oluşan anti-faşist potansiyeli devrimci bir mücadele anlayışı ile örgütleme ve örgütlenme yollarını aramalıdır.

Devrimciler eğer kendilerine düşen görevleri yerine getirebilirlerse, ülkemizdeki oluşan gerilimin devrimci bir çözüme, emekçi yoksul halkımızın aydınlık geleceğine yönelmek mümkündür.

DEVRİMCI YOL

Malazgirt'te 24 Kürt köylüsünün ölümü oligarşinin sürdürdüğü milli baskı politikasının sonucudur

Kürt ulusu yıllar boyu ağır bir millî zulüm altında inim inim inmektedir. Oligarşinin faşist politikalarının ayrılmaz bir parçası olan milli baskı, yerel gerillerin sınıf baskılarıyla birlikte sürdürülmekte, bu durum Kürt emekçilerinin bir kat daha ezilmesine neden olmaktadır.

Türkiye halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluşu için emperyalizme ve oligarşiye karşı yönelmesi kaçınılmaz olan halk muhalefeti, feodal geriller tarafından kendilğinden çıkarılarak doğrultusunda beder edilmekte, bir yandan Türk ve Kürt emekçileri arasında nifak tohumları ekmeye çalışılırken, öte yandan ezilen ulusun bünyesinde de mezhep ayrımları ve aşiret husumetleri körüklenerek milli baskıya karşı tavır alıp kösteklenmektedir. Bunun en son örneğini Muş'un Malazgirt kazasına bağlı Doğantaş köyünde çıkan aşiret çatışmasında 24 yoksul Kürt köylüsünün öldürülmesinde göstermek mümkündür.

Doğantaş köyünde iki çoban ot biçme meselesi yüzünden kavga etmişlerdir. Bunun üzerine her iki çobanın ailesinin bütün fertleri birbirlerine girmişlerdir. (Ot biçme meselesinin bir bahane olduğu, zaten her iki aile arasında eskiden dayanan bir husumet bulunduğu bildirilmektedir). Olmalihan ve Bekirhan aileleri (Elmalı ve Başkan aşiretleri) arasındaki silahlı çatışma otomatik silahların da kullanılmasıyla saatlerce devam etmiş çok sayıda köylü ölmüştür. Bu

arada jandarmanın köye doğru geldiğinin öğrenilmesi üzerine her iki taraf da Malazgirt yakınındaki dağlara çekilmeye başlamışlardır. Bu çekilme sırasında, aşiretlerden birisi, daha önceden dağı yolu üzerinde diğerine pusus kurmuş ve ölümlü çatışmada daha da artışı bildirilmiştir. Bu çatışmanın sürdüğü sırada jandarma arkadan bastırması ve onlar da çatışmaya katılmışlardır. Çatışmayı bastırma gereğiyle jandarmanın açtığı ateş sonucu 10'dan fazla köylü ölmüştür.

Doğantaş ve civarındaki köylere Batman ve başka yerlerden çok sayıda jandarma komandosu sevk edilmiş, çevrede tam bir terör ve zulüm uygulanmaya başlanmıştır. Komandolar ve askeri helikopterler bölge köylerinde ve dağlara çekilen aşiretlerin peşinde bir "sürek avı" sürdürmektedirler. Bu uygulamaları başına Muş Valisi Nurettin Yılmaz geçmiştir. Jandarma baskısı sürerken, Muş Valisi "başını kaldıranı ezceğini" söylemiştir.

Olaylardan sonra köye gelen vali, Kürt halkına karşı duyduğu nefreti tekrarlamış ve intikam duygularını gizlemeye dahi gerek duymamıştır. Köyde yaptığı konuşmada, "ben bura halkınm zaten insan olmadığımı biliyordum" demiştir. Vafı sunular söylemiştir: "Bu nedenle jandarma komando birliğini köylere salıyım. Tel çektiler durdurdular. Bu birliği tekrar getireceğiz.

Burada başını kaldıranın başını ezceğim."

Validen fetvayı alan jandarma, Malazgirt köylerine daha yoğun şekilde zulüm ve işkence uygulamaya devam etmiştir. Yoksul Kürt köylülerinin kadın, çocuk ve ihtiyar ayrımları yapılmaksızın ara dayalı olarak gerçekleştirilmiştir. Bazı erkekleri de çirçiplak soyarak köy meydanlarında koşturmuşlardır.

Bütün bu gelişmeler oligarşinin Kürt halkı üzerindeki zulüm ve terörü eline geçiren bir fırsatı daha bir yokünleştirirdiğini bir kez daha göstermektedir. Yoksul Kürt köylülerine bu bakımdan önemli bir terübe kazandırmaktadır. Kürt emekçileri, bu tür aşiret çatışmalarının kimler tarafından kışkırtıldığını ve kimlerin işini yaradığını acı sonuçlarını kendileri deneyimleri ile görme durumundadırlar. Hayat, Kürt emekçilerinin milli baskıdan ve oligarşinin her türlü zulümünden kurtuluşunun gerçek yolunu, Türk emekçileriyle birlikte emperyalizme ve oligarşiye karşı verecekleri demokratik halk devriminde olduğunu öğretmektedir. Devrimci hareketin, proletaryanın bağmsız siyasi mihrindeki örgütlenmesi her iki ulustan emekçilerin oligarşiye karşı muhalefetinin ortak potansiyelini oluşturacak, emekçi halklar arasındaki ve içindeki suni ayrımları sınıf mücadelesinin bilinçli uygulayıcıları tarafından er geç tasfiye edilecektir. Bugün aşiret ağalarının hizmetindeki silahlar bir gün mutlaka gerçek hedefine yönelecektir.

Oligarşi kendi ekonomik iflasını belgeliyor

Devrimci anlayışın kaynağın bu programdaki farklılığı rağmen (çünkü oportünistler uzun vadeli taleplerin savunulması yerine günlük taleplerin tartışılması ve devletin bu talepler uğruna mücadele edilebilecek genişletilerek aşılacağı inancındadırlar. Devrimci değil avrnci geçici savunular) günlük demokratik talepler uğruna mücadele konusunda ortak bir platform sağlayabilir.

Siyasi iktidarın terörüst saldırıları karşısında siyasi iktidar mücadelesini örgütlemek ile görevli olan bizlerin bu uğurda aynı bir siyasi pratik içinde olacağımızı, farklı görevleri yerine getireceğimizi açıklar. Ama demokratik mevzileri sonuna kadar korumak konusunda demokratik kitle örgütlerinin rolü tartışıldığında, bu örgütlerin yapacağı işler konusunda birleşecek taleplerle ittifak söz konusu olabilir. Açık faşist saldırılar karşısında direnmek, demokratik mevzileri terk etmemek. Kısa vadeli bir program olarak bu kabul edilmeli, herhangi bir mücadele biçimine çakılı kalmaksızın tüm mücadele biçimleri somut şartların ve gücümüzün elverdiği ölçüde gündeme getirilmelidir.

Bu konuda reformcu burjuvazinin savunması, özellikle aktif savunması, reddedeceği ve sorunun çözümünü "anayasal çerçevede" arayacağı bilinmelidir. Tabanlarının zorlaması ile ne kadar "sol" görünürlerse görünüşleri yeni sloganları "provakasyona gelmemeli" "uyuyan canavarı uyandırmamak" olacaktır. Faşizm karşısında teslim olmak, "provakasyona gelme" teorisinin öteki adıdır. Özellikle bu temadın hareket eden CHP'nin seçimler sırasında "faşizme karşı mücadele susmakla olmaz" diyerek, herkesi (sadece oy vermek için tabii) nasıl mücadeleye çağıracağı hatırlanırsa bu "provakasyon" teorisinin saçmalığı açığa çıkar.

Demokratik kitle örgütlerinin mevcut haklarını korumaları uğruna mücadeleleri "birliği" şart koşar. Bu konuda hareketin ortak çıkarları yararına tüm ayrılık noktalarını bilerek, bir olmak zorundadır. Kısa dönemde demokratik kitle örgütleri arasında, faşizme karşı direnişin somut biçimleri üzerinde ortak bir platform sağlanmalıdır. Bu platformda şimdiye kadar var olan dayanışma çalışmalarında da açık bir eleştirisi gereklidir. Kitle örgütleri boyutlarında dahi olsa faşizme karşı mücadelelerin sivil, pasifist democlerle ve bildiriyle verilemeyeceği bilinmelidir. Tüm görüş ayrılıklarına rağmen aktif militan mücadelelerin örgütlenmesi gereklidir.

Faşist saldırılar karşısında yığın eylemlerinin arttırılmasının, halkların zirhi yumruğunun ileri sürülmesinin yolu faal mücadeleden geçer.

O halde faşist saldırılar karşısında devrimci direniş komiteleri ve bu gibi diğer yollarla faşizme karşı aktif mücadeleyi örgütlemek yolları aranmalıdır. Bir konuda talep leri sürmenin gazete sütunlarında boş öneri yapma anlamına gelmediği bilinmelidir. Somut bir politikanın örneğini olmalıdır bu talepler. Yoksa gündümüzde bu "birlik" sloganını atmayan yayın organı yoktur gibidir. Oysa anti-faşist mücadelede de birlik bu sloganın başında tekrarlanarak sağlanamaz. Hele hele üst düzeyde görüşmelerle hiç sağlanmaz. Uğruna savaşılmanın şey elde edilemez.

"Ekonomik sorunlar MC iktidarının dört ay daha dayanamayacağı kadar kötüleşti. Bu yüzden erken seçim zorunlu hale geldi."

Devrimci Yol, 3. sayısında bunları yazarken, seçim öncesi döneme ilişkin ekonomik veriler henüz yayınlanmamıştı. Bu veriler aradan geçen süre içinde yayımlandı, çeşitli yorumlar yapıldı ve Devrimci Yol'un tespitlerinin doğruluğu yeniden ortaya çıktı.

Tekelci sermayenin sürekli olarak karşılaştığı ve son aylarda iyice derinleşen sorunlar nelerdir? Bu yapısal sorunlar bu düzen çerçevesinde kökten bir çözüm bulabilir mi?

Bu sorulara cevap verirken, önce Türkiye'de tekeli sermayenin sorunlarının emperyalist ülkelerdeki tekeli sermayenin sorunlarından farklı olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Yaygın olarak düşünülen bir hata, sermayenin ekonomik sorunlarından söz edildiği zaman, ekonomi-politik kitaplarında genel olarak tekeli sermayenin sorunları olarak gösterilen sorunları Türkiye'deki tekeli sermaye için de geçerli saymak ve o doğrultuda çözümler yapmaktır.

Tekelci sermayenin genel olarak sorunları şu şekilde özetlenebilir:

a) Üretilen malların tekeli kârıyla satılabileceği geniş pazarlar.

b) Ucuz hammede temin edilebilecek kaynaklar.

c) Yüksek kârın sonucu giderek artan sermaye fazlası için kârın yatırım alanları.

Türkiye ekonomisinin sürekli bir buhran içinde olduğunu, bu buhranın oligarşi içindeki çelişkileri sık sık gündeme getirdiğine, seçimler öncesinde ekonomik buhran daha da derinleştiğine işaret ederken kastettiğimiz şey, emperyalist ülkelerdeki tekellerin içinde düştüğü durumun bir benzeri değildir.

Geri bırakılmış ülkelerdeki yerli ve yabancı tekellerin farklı bir konumu vardır. Karşılaştıkları sorunlar farklıdır. Bu sorunların kaynağı kapitalizmin yukarıdan aşağıya inşa edilmiş olmasından, ülkenin emperyalizm hegemonyası altında bulunmasındandır. Bunların sonucu, genel olarak ekonominin ve özel olarak da sanayinin dışa bağımlı ve çarpık yapısıdır. Devrimci Yol Bildirgesinde şöyle deniyordu:

"Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemine has gelişmelerin sonucu emperyalizme bağımlı (yukardan aşağı) bir kapitalist ekonomi gelişmiş ve bu yapıya uygun bir biçimde pazar için üretim egemen hale gelmiştir. Bu ekonomik yapı her şeyden önce iç dinamiklerle gelişmediği için, dışa bağımlı ve çarpık (yabancı tekellere göre şekillenmiş) bir niteliğe sahiptir. Ve de daha baştan tekeli bir karakterde ortaya çıkıp gelişmiştir." (Bildirge, s. 15)

Türkiye'de ekonomik buhranın yapısal olduğundan ve sürekliliğinden söz ettiklerimiz zaman kastettiğimiz budur; yoksa kapitalizmin sağlıklı bir şekilde iç dinamiklerle geliştiği emperyalist ülkelerdeki devrevi ekonomik buhranlar değil.

Dışa bağımlı ve çarpık ekonomi ve daha da özelden sanayi ne tür sorunlarla karşı karşıyadır?

Türkiye'de burjuvazinin ve özellikle tekeli burjuvazinin sorunları şu şekilde özetlenebilir:

a) Altyapı yatırımları yetersizdir, enerji kısıtlamaları üretimi büyük ölçüde aksatmaktadır.

b) Sermaye fazlası diye bir sorun yoktur. Aksine sermaye yetersizliği söz konusudur. Finansman (kredi) teminindeki zorluklar sanayicilerin yatırımlarını büyük ölçüde aksatmaktadır.

c) Hammaddede, yarı-mamul girdi ve makina-teçhizat temininde ve belli bir kalitenin tutturulmasında büyük güçlükler vardır. Birçok önemli parça ancak karaborsadan sağlanabilmektedir.

d) Ödemeler dengesi sürekli açık vermektedir, ülkenin döviz rezervleri azalmakta ve ithalat engellenmektedir. Bunun sonucu ise ülke parasının sık sık devalüe edilmesidir.

Bu sorunların emperyalizmin hegemonyası altında yukarıdan aşağıya geliştirilen dışa bağımlı ve çarpık bir ekonominin yapısal sorunlarıdır. Emperyalizmin hegemonyası son bulmadan bu sorunlar çözümlenemez. Bu hastalıklı yapı ancak ara sıra gerekli olan ve arası giderek kıtlanan ameliyatlarla ayakta durabilmektedir. Her yeni ameliyat hastanın vücudunu daha zayıflatmakta, yeni yeni hastalıkların ortaya çıkmasına yol açmakta ve cerrahi müdahale imkânlarını giderek kısıtlamaktadır.

Türkiye hakim sınıfları, 1958-1970 yıllarında karşılaştıkları dercede zor bir durumla bugüne karşı karşıyalar. Enerji kısıtlamaları üretimi büyük ölçüde etkiliyor, burjuvazinin sömürü alanları daralıyor, işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinden kat kat fazla sınırlıyor. Sanayiciler kredi bulamıyor. Kredi sıkıntısı, geçen yıllara göre, 1977 yılı başında daha da arttı. 1976 yılında özel sektör yatırımlarının artışı bir azalma görüldü. Siyasi istikrarsızlık bankaların mevduatlarının geçen yıllara oranla daha az artmasına yol açtı. Uluslararası finansman kurumları (Dünya Bankası, v.b.) kredilerini kısıtladılar. Döviz rezervleri iyice azaldı. Türkiye, tekeli sermayenin üretim için gerek duyduğu temel malları ithal edemez duruma düştü.

Derinleşen ekonomik buhran oligarşi içindeki çelişkileri arttırdı. Derinleşen ekonomik buhran, kitlelerin düzeni karşı olan toplumsal muhalefetini arttırdı. Artan toplumsal muhalefet siyasi istikrarsızlığı arttırdı. Siyasi istikrarsızlık mev-

duatları azalttı, yatırımları azalttı, yurt dışından alınabilen borçları azalttı ve ekonomik buhranı daha da derinleştirdi.

Bu sorunların seçimler öncesinde odaklaşmasını daha iyi kavrayabilmek için yapısal sorun olarak varlığını görmekte yarar vardır.

Türkiye'de ekonominin çarpık gelişmesi, temel altyapı yatırımlarının bile tamamlanmadan geçmekte olduğu bir sanayileşmenin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Çok yüksek kâr marjlarıyla çıkan sanayii işletmeleri mantar gibi biterken, yol, elektrik, su, liman gibi yatırımlar ihtiyacı karşılayamaz olmuştur. Bu konu Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun 10. Olağan Kongresinde şöyle dile getirilmiştir:

"Söz konusu belli başlı sanayi sektörü ihtiyacını şu şekilde dile getirmek mümkün görülmektedir: Organize sanayi bölgesi sorunu: Sanayi bölgelerimizin alt yapı ihtiyaçları hala karşılanamamış durumdadır. Özellikle son zamanlarda bir bunalmış şekilde ortaya çıkan elektrik enerjisi yetersizliği yanında sanayi bölgelerimizin, ulaşımı sağlayın yol, köprü, liman, kanalizasyon, su ve haberleşme tesisleri bakımından sıkıntılar devam etmektedir." (TISK, 10. Olağan Genel Kurul Raporu, s.24, 1974)

TÜSİAD (Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği) tarafından yapılan anketlerde de özellikle enerji kısıtlamalarının sanayicilerin sorunları arasında ön planda bulunduğu belirtilmektedir. Bu sorunun çözümü doğrultusunda olumlu bir adım atılmamaktadır. 1974 yılında bu sorun sanayiciler için üçüncü sıradayken, 1975 ve 1976 yıllarında birinci sıraya çıkmıştır.

"Tüm sanayii kesiminde enerji kısıtlamalarının olumsuz etkisi hissedilmektedir. Enerji sorunu daha az kapasite kullanımına sebep olmakta, üretimi düşürmekte, emal maliyetleri artırmaktadır." (TÜSİAD, 1976 Yılıın İktisadında Türk Ekonomisi, s. 1.)

Bu açıklamalarla, elektrik fiyatına yüzde 20 oranında bir zam yapılmasından sonra İstanbul Sanayi Odası Başkanı Nurullah Gezg'in "Zamanın sanayii büyük ölçüde etkilemesi beklenmez. Sanayi için esas sorun, devamlı ve yeterli elektrik teminidir." şeklindeki beyni tam bir uyum içindedir. (ANKA Ajansı Bülteni, 31.5. 1976)

Türkiye'de enerji sorununun bu boyutlarda ortaya çıkması, bu alanda emperyalizmin hegemonyasından kaynaklanmaktadır. Elektrik enerjisi üretiminde mevcut hidroelektrik potansiyelinin yalnızca yüzde 4'ü kullanılırken, fuel-oil santrallerine ağırlık verilmektedir. Bu ise, her yıl tarımsal ürünler ihracatıyla elde edilen dövizden daha fazlasının petrol ithalatı için harcanmasına yol açmaktadır.

Enerji sorununun kökten çözümü için atılacak her adım emperyalist tekellerin muhalefetiyle karşılaşacaktır. Bu sorunun çözümlenememesi ise, her şeyden önce yerli tekeli burjuvazinin sömürü alanlarını kısıtlamaktadır.

Enerji sorunu özellikle 1977 yılı başında iyice büyümüştür. Bulgaristan ve Sovyetler Birliği ile yapılan anlaşmalarla geçici çözümler aranmıştır.

Finansman sorunu:

Türkiye'de sermaye fazlası değil, sermaye yetersizliği söz konusudur. Kârın yatırım alanlarının çoğu karşısında elde edilen büyük kârlar derhal kârın yeni yatırım alanlarına yönlendirilmektedir. Bir işletme bir kaç yıl içinde kredisini amorti etmektedir. Bu yapı ise, Türkiye'de işletmelerin kredilere bağımlılığını da beraberinde getirmektedir.

Türkiye'de yapılan yatırımlarda gerekli fonların yüzde 60'ı işletme dışında sağlanan kredilerle finanse edilmektedir. İşletmeler bir taraftan yerli ve yabancı işletmelerden borç almakta, diğer taraftan tahvil ve hisse senedi çıkartarak küçük tasarruflar sahiplerinin ellerindeki krediler gözlerini dikmektedir. Kredi temininde güçlüklerin çıkması durumunda yatırımlar aksamaktadır.

TÜSİAD'ın yaptığı bir araştırmaya göre, İmalat sanayindeki yatırımlar sabit fiyatlara 1973 yılında yüzde 18.5, 1974 yılında yüzde 23.3 oranında artmıştır, 1975 yılında bu oran yüzde 3.3'e düşmüştür, 1976 yılında ise yıllardır ilk defa yüzde (-) 2.1 olmuştur. 1976 yılında yatırımların arttığına bu düşüş bir taraftan kredi yetersizliklerine, diğer taraftan siyasi istikrarsızlığa bağlıdır.

Bu durum Türkiye İş Bankası'nın "İş Bülteni" nde de görülebilir. Bülteinde 1975 ve 1976 yılları karşılaştırılırken, kredi ve mevduatlar için şöyle deniyor:

"Bütün mevduat türlerinin 1976'da 1975'ten yüzde arttığı, bu yaygınlaşmanın bankaların mevduatı çok belirli olduğu görülmektedir."

"Konsolide banka kredilerinin bir önceki yıl sonuna göre, 1976'da 1975'tekinden yüzde yükseldiği anlaşılmaktadır." (Türkiye İş Bankası, İş Bülteni, 1977/2, s. 8.)

MC hükümetinin sorunlara geçici çözümler getirme çabası, hazineye de zor bir duruma sokmuştur. "Hazine durumunda 1959 yılından bu yana ilk defa bu yıl (1976) kötüleşme eğiliminde belirtilmiştir." (ANKA, 11.11.1976.)

Dışa bağımlı ekonomi: Türkiye sanayii ancak tahallatla yaşayabilecek bir durumdadır. İthal edilen hammaddelerin imalat sanayii üretimi içindeki payı 1967 yılında yüzde 5.6 iken, 1976 yılında yüzde 12.1'e yükselmiştir. İnanç sektöründe ithal edilen payı 1970 yılında yüzde 6 iken, bu oran 1975 yılında yüzde 17'ye çıkmıştır. Milli gelir içinde toplam ithalattan oranı 1964 yılında yüzde 17 iken, 1974 yılında yüzde 25'e yükselmiştir.

Bütün bu sorunların anlamı, tekeli burjuvazinin dışa bağımlılığının somut bir iflasıdır. Bu iflasın önüne geçilebilmesi, burjuvazinin emmesi

Türkiye'nin ihracatı ağırlıkla tarım ürünlerine dayanmaktadır. Tarım ürünlerinin fiyatları ise kolay kolay artırlanamamaktadır. Aksine döviz elde edebilmek için yapılan devalüasyonlar, bu ürünlerin yabancı para olarak fiyatını düşürmeyi amaçlamaktadır. Diğer önemli döviz kaynağı olan işçi dövizleri ise artmamakta, aksine düşmektedir. Diğer taraftan, dış bağımlı olarak gelişen sanayiinin ihtiyaçları nedeniyle ithalat sürekli artmaktadır.

1977 yılı başında dış ticaret durumu İş Bankası tarafından şu şekilde özetlenmektedir:

"Ocak-Mart dönemi itibarıyla 1977'de 1976'ya göre, ihracat, 289,4 milyon dolar (% 37) azalarak 491,9 milyon dolar olmuş, ithalat ise, 157,5 milyon dolar (% 12,6) artışla 1.405,1 milyon dolara yükselmiştir. Bu gelişmeler sonucu, incelenen dönemde dış ticaret açığı 466 milyon dolardan 913 milyon dolara çıkarken, ihracatın ithalata karşılama oranı % 62,6'dan % 35'e düşmüştür." (a.g.e.s.6)

Dış ticaret açığındaki bu artış ödemeler dengesi açığını da arttırmaya yol açmış, Türkiye hakim sınıfları 1958 yılından beri en büyük döviz bühranıyla karşı karşıya kalmışlardır. Merkez Bankası'nın çabaları, karşılığı olmadığı gerekçesiyle yabancı bankalara ödenmemiştir. Alacaklı yabancı muhbir bankalar, alacakları karşılığında Merkez Bankası hesaplarına ek koymuşlardır. Bu nedenle yabancı ülkelerde çalışan T.C. memurlarının maaşları ödenememiştir. Türkiye hakim sınıflarının uluslararası itibarı sarsılmıştır.

Döviz sıkıntısı ithalatın büyük ölçüde yavaşlamasına, bir çok malın piyasadan çekilmesine, üretimin büyük ölçüde aksamasına yol açmıştır. 14 Mayıs 1976 tarihinde ithalat transferi talepleri 173 milyon dolar, 13 Mayıs 1977 tarihinde döviz sıkıntısının sonucunda bu rakam 1093 milyon dolara çıkmıştır. Yeni ithalat fülün kısıtlanmıştır.

MC, döviz sorununa kısa dönemli çözüm bulmak amacıyla Uluslararası Para Kurumu'na (IMF) başvurmuştur. MC'nin harcamalar politikası ve emperyalist ülkelerin ortak çıkarını savunan IMF'nin istedikleri, bu başvurunun olumlu bir şekilde sonuçlanmasını engellemiştir. İtibarını yitirmiş bir MC yerine İskandinavya ülkeleri, Batı Almanya, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerden kısa sürede büyük miktarlarda kredi alabilecek bir CHP hükümeti alternatifini, tekelci sermayenin bir kanadı için cazip olmuştur. Ayrıca OECD gibi emperyalist kurumların "üreticilerin dondurulması, tarımda destekleme alınmasında fiyatların artırılması" yolundaki önerilerinin toplumsal muhalefeti fazla denkleştirmeden gerçekleştirilmesi ancak bir reformist görüşümlü hükümet tarafından başlatılacaktır.

Erken seçim, tekelci sermayenin bu ekonomik sorunlarının hızla çözüme ulaşması karşısında ortaya çıktı.

Simdi oligarşi çaresiz sorunlarına çare aramaya devam ediyor

Tekstil iş kolunda sınıf mücadelesi kızışıyor

Tekstil işkolunda ekonomik mücadele kazanıyor. Devrimcilerin görevi bu muhalefete anti-faşist bir içerik kazandırmak, kitleleri Tekstil ve Tekstil'deki sendika ağalarına karşı harekete geçirmektir. Bergama'da 600 Teksif üyesinin protestosu yürüyüşü bu doğrultuda örnek bir eylemdir.

Tekstil işkolu, Türkiye'de sanayiinin ilk gelişmeye başladığı ve günümüzde de imalat sanayii içinde önemli bir yer tutan bir üretim dalıdır. 1974 yılı rakamlarına göre, 10'dan fazla işçi çalıştıran imalat sanayii işyerlerinde Türkiye'de toplam 650 bin kişi çalışırken, bunun yaklaşık olarak 150 bini tekstil işkolunda dır.

Tekstil işkolunda Türkiye'de ilk önemli yatırımlar kamu kuruluşlarınınca gerçekleştirilmiştir. Bugün de Sümerbank'a bağlı işyerlerinde 40 bin işçi çalışmaktadır.

Tekstil işkolu İstanbul (53 bin işçi), Adana (22 bin), Bursa (16 bin), İzmir (12 bin), ve İçel (5 bin) bölgelerinde yoğunlaşmıştır.

TEKSTİL İŞKOLUNDA YÜZÜM BİR SÖMÜRÜ VARDIR

Tekstil işkolu, diğer işkollarına oranla daha emek-yoğundur. Toplam maliyet içinde işçilerin oranı tüm imalat sanayindekinin üstündedir. Türkiye'de işçilik maliyetinin ortalama üretimin toplam maliyetindeki payı genel olarak yüzde 11 civarındayken, tekstil sanayinde bu oran yüzde 18'i bulmaktadır.

1960'larda Avrupa'da işçi ücretlerinde görülen artış, bu ülkelerde ham iplik üretiminin Türkiye gibi geri bırakılmış ve ücretlerin düşük olduğu ülkelere kaydırılmasına yol açmıştır. Türkiye'de ücretlerin genel düzeyi düşüktür. Ayrıca tekstil işkolunda rahatlıkla kadın ve çocuk işçiler çalıştırılmaktadır. Kadın ve çocukların ücret talepleri ise erkek işçilere nazaran daha düşük olmaktadır. Bunlara bağlı olarak, Türkiye'de 1960'lardan sonra tekstil sanayii yeni bir atılıma girmiş ve özellikle ihracata yönelik yatırımlar artmıştır. Tekstil işkolunda üreticiler, imalat sanayindeki ortalama ücretlerin altındadır. Yapılan toplu iş sözleşmelerinde alınan haklar, kimya-lastik-metal işkollarının çok gerisinde kalmaktadır.

SARI SENDİKALAR İŞKOLUNA HAKİMDİR

Tekstil işkolu Türkiye'de sendikalaşmanın oldukça derin bir düzeyde olduğu bir daldır. Ancak bu sendikalaşma, bir taraftan gangster tipi sarı sendika TEKSİF, diğer taraftan reformist görüşümlü sarı sendika TEKSTİL'in (DISK üyesi) denetimindedir. Teksif'in üye sayısı 115 bin, Tekstil'in üyesi sayısı ise, 20 bin civarındadır.

Teksif tipik bir gangster sarı sendikadır. Sümerbank işyerlerinin büyük bir çoğunluğunda yer almaktadır. İşkolu düzeyinde toplu iş sözleşmesi imzalamaya yetkisine sahiptir. Gerçek niteliği üyelerinin çoğunun gözünde açık çıkmıştır. Ancak Devrimcilerin yetersiz çalışmalarını nedeniyle, Teksif'in karşısına alternatif olarak

DISK'e bağlı Tekstil sendikası çıkarılmaktadır. Teksif, bir taraftan devlete dayanarak Sümerbank'a bağlı işyerlerindeki işçiler üzerinde bir baskı uygulamaktadır, diğer taraftan patronlarla ortaklaşa olarak her türlü ilerici-yurtsever ve devrimci hareketle mücadele etmektedir.

Tekstil sendikası ise, 1977 yılında DISK genel kurulundan önce belli oy hesaplarıyla DISK'e üye edilmiştir. Tekstil genel başkanı Rıza Güven aynı zamanda DISK yürütme kurulu üyesidir. Tekstil sendikası olsa olsa reformist görüşümlü bir sarı sendikadır. Bunun en açık örneği Gaziantep'te görülmüştür. Gaziantep şubesinde Rıza Güven'in adamı başkan seçilemeyince, Rıza Güven'in desteğiyle yeni bir sendika oluşturulmuş ve Teksif'in yeni şube başkanına karşı patronlarla işbirliğine gidilmiştir. Gaziantep'te çalışan Tekstil üyesi işçilerin toplu sözleşmeleri ise, Rıza Güven ve ekibi tarafından İstanbul'da imzalanmıştır.

Bugün Türkiye'de derinleşen kriz, Anadolu'daki ekonomik-demokratik mücadelesinin hızla gelişmesine, işçilerin kendiliğinden veya devrimcilerin çalışmalarıyla yönlendirilen hareketlerinin çeşitli görüşümlü sarı sendikalara karşı bu mücadele şeklinde de yürütülmesine neden olmaktadır. Devrimci işçiler arkadaşlarımızın bilincindedir. Gerek gangster gerek reformist görüşümlü sendika ağalarının koltukları sarsılmaktadır. Bugüne kadar patronlarla ve polislerle işbirliği halinde iktidarcıyı sürdürmüş olanlar, koltuklarını kaybetmemek için oligarşiye her türlü uzlaşma içine girebilmektedirler.

Bugün Devrimcilerin önünde sendikal mücadeleyle ilişkin olarak üç çeşit görev vardır.

1. Devrimciler DISK üst yönetimindeki reformist-revizyonist kliği teşhir etmeli, onların yönetimini devirmeli, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmeli, DISK'i devrimci bir sendika yapmalıdır.

DEVRİMCİ KARARLILIĞIMIZ

Tüm devrimcilerin, ilerici ve yurtseverlerin faşistlerce öldürüldüğü bir ortam yaşantımızı, siyasi ve ideolojik mücadelemizin anti-faşist anti-emperyalist olduğunu belirlemektir.

İşte böyle bir zamanda BAHADIN halkı, gençliği faşist baskıların karşısında yılmadan mücadelesini yürüten kasabalarımızdan sadece bir tanesidir. Kasaba halkımızın baskılara karşı dindik ayakta durması ve doğru bir siyasi ve ideolojik öze sahip olması (Devrimci Yol'un siyasi etkinliği yadsınmaz) Yozgat ve Sorgun ve çevredeki faşistlerin ve onların destekçilerinin daha da hırçınlaşarak, saldırılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Bu tür saldırıların fidesi etkisiz hale getirileceği bilindiğinden, bazı bölgelerden yararlanma yoluna gittikleridir.

Seçim öncesine dek Sorgun'a atanan kaymakam vekili Orhan

2. Devrimciler Türk-İş'e bağlı sarı sendikalardaki ilerici-devrimci muhalefetlerin içinde yer almış, bu muhalefetleri yönlendirmeli, faşistleri, gangsterleri patron köpeklerini sendikalardan temizlemelidir.

3. Devrimciler işçi sınıfının örgütsüz milyonlarca üyesini sendikalaştırmalıdır.

Sümerbank'ın bazı işyerlerinde Teksif sendikası uzun süre önce grev kararı almıştır. Ancak çeşitli nedenlerle greve çıkmaktan kaçınmaktadır. Bu durum Teksif içindeki muhalefetin hareketlenmesine, kitlesel bir nitelik kazanmasına yol açmıştır. Haziran ayında İzmir-Bergama'daki Sümerbank'a bağlı Pamuk İpliği ve Dokuma Sanayinde çalışan 600 işçi, Teksif'in gerici gangster sendika ağalarının bu tavırını protesto etmek için yürüyüş yapmışlardır. Devrimci işçi arkadaşlarımızın bu konuda yazdıkları mektubun bazı bölümleri aşağıda verilmiştir:

BERGAMA'DAKİ 600 İŞÇİ PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPTI

...Teksif sendika ağaları Teksif sendikasının tabanındaki devrimcilere karşı işverenle birleşip karşı çıktılar ve tabandan gelen devrimci hareketi işverenle birlikte engellemeye çalıştılar.

Bu baskılara karşı devrimci işçi arkadaşlarımızın sonuna kadar mücadeleye ettikleri. Alınan grev kararına rağmen greve gitmeyen sendika ağaları, işverene olan işbirliklerini gizlemek için sunu ileri sürüyorlar: Biz greve gidersek,

işveren lokavt kararı alır! Sendikamızın grevi yürütmek için ekonomik gücü yoktur! Teksif'in sendika ağaları, bunları yönlendirmeli, faşistleri, gangsterleri patron köpeklerini sendikalardan temizlemelidir.

Ama her türlü baskıya rağmen işçi sınıfının devrimci yönünü yok edemediler. 26 işyerinde, İstanbul, Bursa, Eskişehir'deki arkadaşlarımızın mücadelesini sürdürdüler. Biz de, Bergama'daki Dokuma Fabrikasında çalışan Devrimciler olarak, başından beri oligarşiye ve onun şemsiyesi altında yaşayan Türk-İş ve Teksif'teki sendika ağalarına karşı mücadelemizi yürüttük. İşçi sınıfının Devrimci Yolunda yürüdük. Satılmış sendika ağalarının bu tutumuna karşı 12 Haziran 1977 tarihinde bir protesto yürüyüşü yaptık. 600 kadar arkadaşımız katılmasıyla Bergama Teksif sendikasında ki Devrimci muhalefeti gücünü bir kez daha patron yanlısı sendika ağalarına gösterdik.

Mücadelemiz durmayacak Devrimci işçi sınıfının bayrağını oligarşinin burcuna dikene dek mücadeleye devam edeceğiz.

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE.

MÜCADELEMİZ KURTULUŞA KADAR SÜRECEKTİR.

KAHROLSUN SARI SENDİKALAR VE SENDİKA AĞALARI
Bergama Devrimcileri.

DEVRİMCİ KARARLILIĞIMIZ

Eyüve aktif mücadelesini faşistlerce müsterek yürüttük. Sorgun ve havzasına terör bavaşı estürmüşlerdir. Ancak yöre halkının kararlı tavır bunların terörlerini tersyüz etmiştir. Kaymakam vekili Sorgun'u terketmek zorunda kalmıştır. Bu kez de seçti milletvekili adayları Bahadın'da yeni bir oyun oynamaya kalkmışlar, propagandaya yapmak amacıyla, bozguncuları halkla karşı karşıya getirmek istemişlerdir Kasaba halkının ve gençliğinin kararlılığı bunların oyununu bozmasını bildiği, kasabayı terk etmek zorunda kalmışlardır.

Bu olaydan sonra devrimci arkadaşlarımız üzerine jandarma salmış onları yakalayamayınca babalarını nezarete atmışlardır. Yine halkımızın kararlılığı onların nezaretlerde yatmalarına engel olmuşlar, soruşturmayı yürütmek zorunda kalmışlardır. Bu oyunlar da bozulunca yeniden milletvekili adayları kasabamıza gelip, yeni nifak tohumları (yine bazı boz-

guncu kullu) atmak istemişlerdir. Bu kez de özellikle kadimimizin öne yadnamaz. Halkımızla örgütsel dayanışmanın sağlam yapıya dayandırılması her zaman faşistlerce ve bozguncuların oynanan oyunu keskince bozacaktır.

Halkımızın mücadelesini boz guncular asla durduramayacaktır.

Kahrolsun bozguncular

Yaşamın anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelemiz.

TEK YOL DEVRİM
Bahadın Devrimcileri

ANTI-FAŞİST MÜCADELE

Devrimci Yol siyasetinin bir sempatisiyim. Daha önce Devrimci Öğretmen dergisinin 2 ve Devrimci Yol dergisinin 4 sayısında oluşturulması istenen anti-faşist ortak savunma ve mücadele komiteleri ile direniş komiteleri hakkındaki görüşlerimi açıklamak istiyorum. Daha doğrusu anti-faşist mücadele sorunu ve bu mücadele Devrimcilerin görevleriyle ilgili düşüncelerimi yazıyorum. Bu yazımın, doğru bulduğunuz takdirde, Devrimci Yol Dergisinde yayınlanmasını rica ediyorum.

ANTI-FAŞİST MÜCADELE SORUNU VE BU MÜCADELEDE DEVRİMCİLERİN GÖREVİ

Oligarşinin seçim öncesi yaratmış olduğu faşist terör seçim sonrasında da yayılarak sürmektedir. 5 Haziran'dan bu yana Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Erzurum'da, Fatsa'da ve daha bir çok yerde Devrimci kardeşlerimiz faşist katillerce katledilmiştir. Acaba oligarşinin faşist saldırılarının ardında yatan amaç nedir? Bir açık faşizm mi? Halkın yükselen anti-faşist mücadelesini boğmak mı? Kitleler arasında yalınlaşarak yaratılmak mı?

Bugüne kadar öldürülen devrimcilerin her hemen hiç birinin katilleri bulunamamıştır. Çünkü ülkemizde faşizme kitle tabanı oluştururca çabaları bizzat devlet kurumlarına başlatılmakta ve yönetilmektedir. Komando terörü ile polis terörü arasında özünde hiç bir fark yoktur. Bunlar

birbirinin tamamlayıcısıdır.

Bunu anlayamayan kimi sol (!) grupçuklar (örneğin TİP), "komandalarla polislerin karşı karşıya getirilmesinden" (!) söz etmektedirler. Ve yine ülkemizde faşizmin turmanmaya (!) çalıştığını söyleyen revizyonist görüşler, "faşizme geçit yok" diye bağırmağalar; ama onlar "faşizme geçit yok" diye bağırırken yukarıdan aşağı doğru sistemli bir şekilde örgütlenip ortaya çıkan faşizm kendine yeni yeni geçitler bulmaktadır. Reformist görüş (CHP ve kuyrukçuları) ise, "biz iktidara geldik, faşizmi önleyeceğiz" (!) diyerek halkın yükselen anti-faşist mücadelesini boğmaya ve onu bu düzen sınırları içine hapsedmeye çalışmaktadırlar. Kimisi de (İGD) faşist saldırılara aktif bir şekilde karşılık verilmesini "provakasyona gelme" sayarken, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, v.b. da anti-faşist eylemlere anti-Marksist yöntem ve uygulamalar getirerek kelimenin tam anlamıyla provakasyona gelmekte, katliamlara zemin hazırlamaktadır.

1 Mayıs katliamı bunun en açık delilidir. Ve yine bu yanlış görüşler, "sosyal faşist", "Maocu bozkurt" gibi zihinsel hayali düşümler yaratarak, faşizme karşı mücadeleden hedef şaşırtmaya çalışmaktadırlar.

Peki, faşizme karşı mücadele devrimcilerin görevi ne olmalıdır? Faşizme karşı mücadele özünde bir devrim sorunu. Ama faşist saldırıların

alabildiğine arttığı şu günlerde faşizme karşı mücadele gündemdeki bir sorun olmaktadır. Devrimciler her şeyden önce reformist, pasifist, provakasyona görüşleri teşhir ve tescir etmelidir. Sonra ülkemizin doğru bir tabiihi yapılmalı ve anti-faşist mücadele stratejisi buna göre çizilmelidir.

Bugün işçi sınıfı hareketi doğru bir devrimci önderlikten yoksundur ve sendikaların yönetiminde reformist ya da revizyonist yöneticiler bulunmaktadır. İşçi sınıfının mücadelesi ekonomizmin dar sınırları içine hapsedilmeye çalışılmaktadır. Devrimciler işçi sınıfı üzerindeki reformist ve revizyonist etkinliği kırmalıdır. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin sadece ekonomik-demokratik mücadeleye hapsedilmesinin yanlışlığını, gerçek kurtuluşun iktidar mücadelesinde olduğunu kavramalıdır. Bu uzun zaman alabilir. Yorcun olabilir. Bu yolda bir çok engellerle karşılaşılabilir. Bu engellerin bir çoğu da soldan gelebilir. Çünkü düzenle bütünleşmiş sendika ağları bulundukları koltukları gönlü rahatlığıyla terk etmeyeceklerdir. Devrimciler bu kişileri teşhir ve tescir etmeli ve işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratmalıdır.

Dün Devrimciler yolda, durakta kurşunların, faşistler okullara saldırırken, bu saldırılar bugün toplantı ve gösterilere yönelmiştir. Belki yarın bu saldırılar mahallelere, evlere, işyerlerindeki emekçilere yöne-

lecektir. Bu saldırılarını anında göğüsleyebilmek ve püskürtülebilmek için bugünden örgütlenme çalışmalarına girmek zorundayız. Bunun için mahallelerde faşist saldırılara aktif bir şekilde karşılık verebilmek için anti-faşist ortak savunma ve mücadele komiteleri oluşturulmalıdır. Örgütsüz halk hiç bir şey yapamaz. Bu komiteler, faşistlerin saldırılarına gerekli cevabı verebilecek şekilde örgütlenmeli ve hazırlanmalıdır.

Fabrikalarda ve diğer işyerlerindeki işçilere yapılacak faşist saldırılara karşılık verebilmek için de direniş komiteleri oluşturulmalıdır. Tariş, Aliağa, Seydişehir gibi işyerlerinin nasıl faşist işgal altına düştüğü gözünüze almırsa, direniş komitelerinin önemi daha iyi ortaya çıkmaktadır. Yeni mevzilerin kaybedilmesi, bir faşist askeri darbe karşısında işçi sınıfının direniş mücadeleye yöntemleriyle bunu engellemesi, yeni yeni 15-16 Haziranların yaratılması için işçi komiteleri, direniş komiteleri şarttır.

Faşist işgal altındaki tüm işyerleri, mahalleler ve okullar, devrimci şiddet de gerektiğinde kullanılarak faşist işgalden kurtarılmalı, faşizmin kitle tabanı yaratma çabalarına engel olunmalı, devrimcilerin ellerindeki kitle mevzileri faşistlere kaptırılmamalıdır. Kantinlerde, sıcak üniversite odalarında anlamsız ve yararsız tartışmalar son bulmalı, tüm demokratik kuruluşlar ve sendikalar anti-faşist cepheye aktif bir şekilde yerini almalıdır. Dev-

rimciler, kitlelerin faşist saldırılarına karşı duyarlı ve aktif hale getirilmesine çalışmalı, anti-faşist mücadeleyi çeşitli yöntemlerle aktif ve militan bir şekilde sürdürmelidirler.

Devrimciler faşizme karşı mücadeleyi sürekli ve yaygın kılabilmek için kavganın en kızgın anında en ön saflarla yer almalıdır. Çünkü faşizme karşı mücadelenin sloganları olmasaydı, yani lafla peyin gemisinin yürütülemeyeceğini kitlelere mücadele içinde göstermelidirler. Kitleler devrimcileri kavganın içinde, ön saflarda görebilmeli ki, onların içtenliğine inanabilsin.

Önümüzde Devrimcileri zorlu ve zorlu olduğu kadar da zevkli kavga günleri beklemektedir.

Faşizme karşı mücadeleyi hayatın her alanında örgütlü ve kararlı olarak tek bir yumruk, tek bir yürek halinde sürdürürelim.

Anti-faşist ortak savunma ve mücadele komitelerinin oluşturulması için, iletir.

Kahrolsun faşizm, yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Tek Yol Devrim.

Kurtuluşa kadar savaş.

Bir Devrimci Yol Sempatisiyim (İzmir)

HALK KEVLERİ 8. Genel Kurulunda gerici yönetime son verildi

HALK KEVLERİ Genel Merkezinin 8. Olağan Genel Kurulu 9/10 Temmuz günleri Ankara'da yapıldı. Bu genel kurulda, yeniden beri ileriye yönelik bir adım engelleyen anti-demokratik uygulamaları ile örgütlü anti-faşist mücadelede bahtlı hale getiren eski yönetime (CHP'nin gerici kanadınca oluşturulan) son verildi. Halk kevlere en geniş anti-faşist, anti-empyralist halk kitlelerinin örgütlediği bir demokratik mevzi haline getirmeyi amaçlayan, demokratik işleyişin yerleşmesinden yana olan devrimci halk kevlere örgütlediği muhalefet hareketi ezici bir farkla seçimleri kazandı. CHP gerici kanadınca oluşturulan eski yönetim listesi 69 o alırken, ilerici, demokrat, devrimcilerden oluşan muhalefet hareketi 158 oyla yeni genel yönetim kurulunu oluşturdu. Genel Başkanlığa Ahmet Yıldız seçildi.

Genel Kurulda yönetiminin son verilen eski genel merkezin gerici uygulamalarını kısaca şu şekilde sıralayabiliriz:

Empyralizme ve faşizme karşı verilen mücadeleye kararlı ve tutarlı bir biçimde katılan halk evleri kapatılmıştır. Bu yolda yürünen bir çok halkevi de kapatılmak tehdidi ile baskı altına alınmaya çalışılmıştır.

Bunların karşısına hayali, sah-

te halk evleri açılmıştır.

Kapatılmayan halk evleri kendilerine veya başka şubelere bağlı halk odaları haline getirilmiştir.

Anti-faşist mücadelede etkin bir şekilde yer alan halk evleri arasındaki dayanışma ve birliği ortak olarak yükseltilem muhalefet sesini kesmek için her türden baskı ve anti-demokratik uygulamalar gündeme getirilmiştir.

Yurt çapında yükselen anti-faşist mücadelenin gerisinde kalınmış, CHP kuyrukçuluğu ile halk kevlere'nin bu mücadelede yerini alması engellenmek istenirken, bazı büyük halk kevlere'nin faşistlerin eline geçmesine ses çıkarılmamış, bu tür halk evlerinin faşistlerden temizlenmesine çalışan devrimcilerin önüne sürekli engeller çıkartılmıştır.

Böylesi gerici uygulamalar sürdüren eski genel merkeze karşı muhalefet hareketini örgütleyen demokrat, yurtsever, devrimci halk kevlere'ler temel ilkelere aykırı olarak mücadelesini başarılı kıldılar:

-Anti-faşist, anti-empyralist, anti-gövenist olmak,

-Ekonomik demokratik haklar için mücadele etmek ve bu mü-

cadelenin en geniş kitle tabanında yaygınlaşmasına çalışmak,

-Ekonomik-demokratik mücadeleyi işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlı kılmak,

-Örgütsel disipline uymak; örgütsel bağımsızlığı korumak ve örgüt içi demokrasiyi sağlamak,

-Siyaset farklılıklarını hareket noktası haline getirmemek,

Genel olarak doğru sapmış olan bu temel ilkelere halk kevlere'nin gerek örgüt içi çalışmalarını, gerekse diğer demokratik kitle örgütleriyle olan ortak çalışmalarda tutarlı bir çizgi izlemesine olanına kavuştuğu incinmektedir.

Bu noktada halk kevlere'nin anti-faşist mücadeledeki yerini ve önemini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Ülkemizde faşizme karşı mücadele giderek kızgınlaşıyor tüm emekçi halkımız, devrimci ilerici kuruluşlar üzerinde faşist baskı ve terör alabildiğine yoğun; önümüzdeki günlerde bu baskı, terör ve faşist saldırıların daha da artacağı, apaçık ortada. İşte böyle bir ortamda anti-faşist mücadele'nin en geniş halk yığınlarına benimsetilmesi, aktif bir mücadele anlayışı ve faşist dema-

goginin teşhiri ile faşizmin terör ve demagoji üzerine kurulu taktiklere açığı çıkarılması ve bu yolda mücadelede yoğunlaştırılmasıdır. İşte bu noktada halk kevlere'ne de büyük görevler düşüyor. Ülkemizin dört bir yanına yayılmış halk evlerinde çalışan devrimciler halkımızı bağımsızlık-demokrasi mücadelesi saflarına çekmeli, kitlelerin ekonomik-demokratik hakları için mücadeleye sarılmalarını sağlamalı; faşizme karşı aktif mücadele anlayışını gündeme getirerek ve mücadeleyi bu yolda derinleştirerek, gerçek kurtuluşun devrimci yolunu göstermelidir.

Ülkemizde 600'ü aşkın ilçe ve 40 bini aşkın köy varken, sadece 500 civarında halk evi ve halkodası vardır. Üstelik bunlardan 480'i Batı ve kıyı bölgelerinde sadece 10-15'i Türkiye'nin üçte birini teşkil eden Doğu ve Güneydoğu bölgesindedir. Devrimci ve ilerici olan buldukları bölgelerde açacakları halk evleri ve halkodaları ile anti-faşist mücadeleye daha etkin olarak katılacakları şüphe götürmez bir gerçektir. Özellikle Doğu bölgesindeki devrimcilerin bu tür çabalarının olumlu olacağı inancındayız.

Genel Kurul çalışmalarında devrimcilerin belli hataları olmuştur. Bunlardan sonuçlara etkili olan; devrimcilerin

yönetiminde bulunan halk kevlere'ri ile yeterince ilişkin kurulumaması, özellikle Ankara dışındaki halk kevlere'ri ile diyalogun sağlıklı bulunmaması, Genel Kurul sırasında kurula katılan delegelerin yönetim kurullarında güçleri oranında temsili tam anlamıyla gerçekleştirilememiştir. Yönetimde ağırlıklı söz sahibi olma imkanı varken, bu durum arzulan şekilde gerçekleştirilememiştir. Merkez Yönetim Kurulunda da ağırlıklı temsil sağlanmamıştır. Bütün bunlara rağmen bugünkü yönetimin karmaşık yapısında, yukarıda sıraladığımız ilkelere ve anlayış doğrultusunda tabanda ve kitleler arasında mücadele sürdürülmeli ve hiç şüphesiz ki anti-faşist mücadelede aktif tavır alan devrimciler halk kevlere'ri yönetimini de etkileyecek ve mücadelelerini başarılı kılacaktır.

-HALKEVLERİNDE EN GENİŞ KİTLEYİ ANTI-FAŞİST MÜCADELEYE SOKMAK İÇİN...

-AKTİF MÜCADELE ANLAYIŞI İLE FAŞİST TERÖR BASKI VE DEMAGOGİYİ BOŞA ÇIKARALIM...

3. DEVRİMCİLER EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELEDE NERELERE GİDİLMELİDİR?

1. KRİZ DERİNLEŞİYOR-MÜCADELE GELİŞİYOR

Türkiye, emperyalizmin hegemonyası altında bir ülkedir. Ekonomisi çarpıktır ve dışa bağımlıdır. Çeşitli sektörler aşırı ölçüde emperyalizmin ve yerli ortakların çıkarları doğrultusunda gelişiyor. alt yapı yatırımları ve bazı sektörler yeterince gelişmemiştir. Ekonomi, ham madde, yarı mamul güdüler ve makina-tehizat açısından emperyalist tekelere bağımlıdır. Bu bağımlılık giderek artmaktadır. Bu ise ülkenin emperyalist tekelere giderek daha fazla yağmalanmasına yol açmaktadır. Yıpa dışa bağımlılıktan kaynaklanan ödemeler dengesi sorunları ise ülke parasının değerinin sürekli olarak düşürülmesine yol açmaktadır. Bu ise emperyalist sömürüyü daha da artırmakta, enflasyonunu geniş emeççi kitlelerin gerçek gelirlerini sürekli azaltmasına neden olmaktadır.

Ülkede genel olarak ekonominin ve özel olarak da sanayinin çarpık yapısı, 1950'lerden sonra görülen tarımda makinalaşmanın yol açtığı mülksüzleştirme sonucunda ortaya çıkan büyük işsiz (açık işsiz) kitlelerinin gelişen sanayi tarafından emilmesini engellemiştir. Bugün işsizlik giderek büyümektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde buhran dönemlerinde bile görülmeyen işsizlik oranları Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelere için yapısal bir hastalık halindedir. Türkiye'de bugün açık işsizlerin sayısı 3 milyona yakındır (çalışabilir nüfusun yekilek olarak yüzde 16'ı).

Emperyalizmin ve oligarşinin sömürüsü de hayat pahalılığının gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırılmayacak bir şekilde artmasına yol açmaktadır. Ticaret Bakanlığının yayınladığına göre, 1963 yılı ile karşılaştırıldığında, İstanbul'da hayat tam 5 misli pahalılaşmıştır. 1963 yılında 1000 liraya geçinen bir sile, aynı hayat seviyesini sürdürdüğüne için 1977 yıl. nisan ayında 4924 lira almak zorundadır.

Derinleşen ekonomik kriz, emeççi sınıf ve tabakalar üzerindeki sömürü ve baskının artmasına yol açmaktadır. Bu ise en geniş emeççi kitlelerinin karşı olan muhalefetini artırmakta, en geniş kitlelerin bir çözüm yolu aramasına neden olmaktadır. Emeççi sınıflar arasında ekonomik-demokratik mücadele açısından en örgütlü olan işçi sınıfı, burjuvaziye karşı her geçen gün daha da sertleşen bir mücadeleye çekilmektedir.

İşçi sınıfının talepleri artıyor:
İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi bir taraftan gerçek gelirlerin pahalılık nedeniyle düşme eğilimine karşı direnme, diğer taraftan (Türkiye'deki toplumsal ve ekonomik gelişme-bağlı olarak) daha iyi bir yaşamı kendisine layık görme ve bunu talep etmeden kaynaklanmaktadır.

Köyden ilk kez şehre göç eden bir yoksul köylü için 1800 TL. asgari brüt ücret (neti 1250-1300 TL. arasıdır) köydeki yaşam koşullarına üstünde bir yaşam sağlar. Sigortalı olmak, çalışma süresinin belirli olması, yıllık ücretli izin kullanabilmek, v.b. gibi yasal haklar onu ilk başlangıçta yeterince tatmin eder. 1950'lerde ve 1960'larda meydana gelen büyük iş göçleri, yarattığı bu nüfus refahını sınırlı mücadelesini geliştirmesi belli bir ölçüde etkilemiştir.

Ancak zaman içinde köyden göç eden yeni işçi şehir yaşamına alışır. Normal şehirliğin standartlarına ayak uydurmaya çalışır. Yamalı pantolonu, delik ayakkabıyı bırakır. Sinemaya gitmek ister. Gecekonduunda elektrik, su için, mahallesine yol için belli bir mücadeleye girer. Ücret artış talebinin ilk unsuru köy ve şehir arasındaki farkın kapatılması doğrultusundadır. Şehirli gibi yaşamayı kendine hak kabul edince, bu iş için gerekli ücreti almak için mücadeleye girer.

Diğer taraftan, zaman içinde şehirli işçilerin de tüketim alışkanlıkları değişir. Bundan 10 yıl önce işçilerin evinde televizyon çok seyrek görülürdü. İşçiler, evlerinde televizyon, buzdolabı, çamaşır makinası gibi dayanıklı tüketim mallarının olmasını bir hak olarak görmüyorlardı. Bugün görüyorlar. Ücretlerini de buna göre istiyorlar. Türkiye'de tüketim ekonomisinin süratle gelişmesi, gerçek ücretlerin (alım gücünü) artırılmasını talebinin ana kaynaklarından biridir. (I)

Buna ek olarak, işçi sınıfının en genel anlamda eğitim düzeyi yükselmektedir. Burjuva eğitim düzeninden geçenlerin sayısı artmaktadır. Buna bağlı olarak da işçiler, toplam gelirlerinin artmasını yani sıra

-Daha az yorulmak ve yıpratılmak (daha kısa çalışma süresi ve daha az yorucu iş),

-Daha emniyetli ve rahat bir yerde çalışmak,

-İş teminatına sahip olmak, her gün işten atılmak korkusuyla yaşamamak,

-İşyerinde işçinin kişiliğine saygı gösterilmesini ve iş yerinde işçinin söz hakkının olması için de talepler öne sürmektedirler.

Geribakırılmış ülkelerde ekonomik-demokratik mücadele berraktır. Bu nedenler işçilerin ücret taleplerinin çok yüksek olmasına neden olmaktadır. Tekelci işletmelerde bugün toplu sözleşmelerde alınan maddeli haklar işçilerin parasal gelirlerini sözleşmenin birinci yılında yüzde 60, yüzde 70 oranlarında artırmaktadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde imzalanan toplu iş sözleşmelerinde ise bu oran yüzde 10, yüzde 15 civarında bile olmaktadır.

Diğer taraftan, emperyalist tekelere tüm dünyayı sömürdüklerinden ücret artış isteklerini Türkiye'deki yerli tekelci kapitalistlerden ve daha genel olarak tüm kapitalistlerden daha kolay karşılayabilmektedir.

Türkiye'deki burjuvazi sömürdüğünün bir kısmını emperyalistlere aktarmaktadır. Çarpık sanayileşmenin yol açtığı enerji kısıtlamaları, dışa bağımlı yapının ortaya çıkardığı döviz sıkıntısı ve girdi (hammadde, yarı mamul madde, makina-tehizat) karaborsası, her gün kapitalistlerin kasasından milyonlarca lirayı heba etmektedir.

Talebin daha fazla, verilebileceğinden ise daha az olmasına bağlı olarak toplumsal buhran derinleşmekte, ekonomik-demokratik mücadele çok daha sert ve militan gelişmelere açık olarak gelişmektedir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde, ekonominin devrimsel hareketinin buhrana girdiği dönemlerde grevler ve direnişler artmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadelesinin gelişmesinde devrimsel yön ağır basmaktadır. Halbuki Türkiye gibi geribakırılmış ülkelerde, olgunlaşmamış milli krizin sürekli varlığına bağlı olarak,

ekonomik-demokratik mücadelesinin gelişmesinde devrimsel yön daha ağır basmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadelesinin bugün daha ileri noktalara götürülmesi ekonomik buhranın daha da derinleşmesinden ziyade Devrimcilerin doğru kitle çalışmasına bağlıdır.

Türkiye'de bugün ekonomik-demokratik mücadele örgütlenme düzeyi geridir:

Türkiye'de bugün işçi sayısı 5 milyona yakındır. Ama Sosyal Sigortalar Kurumu'na üye gözük işçilerin sayısı 1975 yılında sadece 1,8 milyondur. Yürürlükteki yasalara göre, her çalışan Sosyal Sigortalar Kurumu kapsamında olmalıdır. Buna göre, işçi sınıfının yüzde 60'ından fazlası mevcut yasal haklarından yararlanamamaktadır.

Türkiye'de sendikalar bir güç gösterisinde bulunmak amacıyla üye sayılarını abartıyor. Herbirinin abartılmış rakamlarını kenara bırakırsak, Sosyal Sigortalar Kurumu kapsamında gözük işçilerin sayısı sendikal işçi sayısı için bir üst sınırdır. Buna göre, işçi sınıfının daha yüzde 40'ından azı ekonomik-demokratik mücadelede örgütlüdür.

Bu işçilerin bir kısmı gangster sendikaları, (işyeri patron Sendikaları ve işçileri aldatarak toplu sözleşme imzalayan Türk-İş içindeki bazı sendikalar) bir kısmı faşist sendikalar (Yedigöller, DISK'ın üye sayısı 300-350 bin civarındadır. DISK'te yönetimde olan reformist-revizyonist ittifak, işçi sınıfının en geniş örgütlenmesini sağlayabilecek militan bakış açısına ve kadrolara sahip değildir. İşçiler kendileri örgütlenip, bir süre tehlikeyi de gözle alarak DISK'e bağlı sendikalara üye olmaya gelmektedirler.)

Tekelci işletmelerde ve kamu iktisadi teşebbüsleri işletmelerinde çalışan işçilerin hemen hemen tümü şu veya bu sendikaya bağlıdır. Bu işletmelerde alınan Türkiye açısından görece olarak yüksek ücret zamları, Anadolu'nun dört bir yanında asgari ücretin altında, hiç bir güvencesi olmadan patronun emrinde olan işçileri ekonomik-demokratik mücadeleye çekmektedir. Buralardaki büyük örgütlenme potansiyeli ancak ekonomik-demokratik

mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsedemeyen, militan bir devrimci sendikacılık anlayışı ve pratiğiyle eyleme dönüştürür.

2. DEVRİMCİLER EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELEYE NASIL BAKAR EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELEYE POLİTİK MÜCADELEYE BAĞIMLIDIR?

Devrimciler, ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik mücadeleyi bir bütünlük halinde yürütürler. Ekonomik mücadele, üretim araçlarının büyük bir bölümünün sömürdüklerin elinde olduğu bir düzende gelirleri artırma, yaşam ve çalışma koşullarını daha iyileştirme mücadelesidir. Demokratik mücadele ise, iktidarda oligarşinin bulunduğu bu düzende bazı burjuva hak ve özgürlükleri elde etme, faşizmin kitle tabanı oluşturmasını engelleme mücadelesidir. İşçi sınıfının en geniş kesimlerini aktif bir şekilde anti-faşist mücadeleye sokmayı amaçlar.

Sosyalist bilinç kitlelere Devrimciler tarafından götürülür. Kitleler kendiliklerinden sosyalizmi öğrenemez. Kitleler, önce sorunlarını mevcut sosyal-ekonomik sistem içinde çözmeye çalışırlar. Emeççilerin kendiliğinden gelişen muhalefeti sistemin içinde kurtuluş arar. Kitleler gelirlerini artırmaya daha geniş hak ve özgürlükler elde etmeye çalışırlar. Ama devrimsel derman bulmanın o kadar kolay olmadığını, sosyalistlerin onlara öğrettiği iktidar mücadelesi başarıyla ulaşılmaksızın kökten hiç bir sorunu çözümlenemeyeceklerini somut yaşamda görürler. Diğer taraftan, Devrimcilerin yölgöstericiliğine yürüttükleri ekonomik-demokratik mücadelede işçi sınıfı örgütlenmesinin ve birliğinin gücünü yine somut yaşamda öğrenirler, hakim sınıfların yüzyıllardır boyunlarını kazamaya çalıştığı kendine güvenisizlikten bir ölçüde kurtulurlar. Devrimciler için ekonomik demokratik mücadele birinci amaç değildir. Ekonomik-de-

okratik mücadele sömürüyü ortadan kaldırmaz. Sömürünün sonsuza erdirilmesini tek yolu, işçi sınıfının önderliğindeki emeççi kitlelerinin iktidarı almaları ve bir süreç içinde yukarıdan aşağıya sosyalist üretim biçimini yerleştirmesidir. Kurtuluş iktidarı mücadelesindedir, ancak

-Kitlelerle bağ kurmanın, -Kitlelerin reformist ve revizyonistlerin denetimini altına girmesini önlemenin

-Kitleler arasında sosyalist düşüncüyü yaygınlaştırmanın,

-kitlelerin kendi güçlerine güven duymalarının,

-kitlelerin bu düzende umut bağlamalarına bir son vermenin,

-Kitleleri bencilikten ve dargörsüzlükten kurtarmasının,

-Kitleler içindeki en ileri, öncü unsurları kadrolaştırmanın,

-Kitleleri anti-faşist mücadeleye aktif olarak çekmek ve fabrikaları bugün anti-faşist mücadelelerin bir kalehi haline getirmenin yollarından biri olarak ekonomik-demokratik mücadele yararlıdır ve gereklidir.

Devrimciler, kitlelerin bu düzende karşı olan muhalefetlerine bilinç unsuru katarak iktidarı mücadelesine yöneltmeye çalışırlar, legal mücadele olanaklarından yararlanmayı da asla reddetmezler. Özellikle krizin derinleştiği dönemlerde, politiktan uzak kesimler bile bu legal mücadele yollarından sınıf mücadelesine itilir.

Bu legal mücadele olanaklarının başında sendikalar gelir.

Sendikalar, ekonomik-demokratik mücadelesinin politik mücadeleye bağımlı olarak yürütüldüğü örgütler olmalıdır. "Sendikalarda çalışmak, sendikalar aracılığıyla kitleye bağlanmak revizyonist çabıya tabiidir" şeklindeki dargörsüzlük Marksizm-Leninizm ile bağdaşmaz. Sendikaların revizyonistçe çalışmak vardır, sendikalarda devrimci bir şekilde çalışmak vardır. Bu en basit doğrudur unutup, sendikalarda çalışmaya, legal örgütler aracılığıyla da kitleye bağlanmaya veya mevcut bağları pekiştirme karşı çıkılmak son derece hatalıdır.

Bugün Devrimciler işçi sınıfı içinde çalışma yollarından biri olarak sendikaları nasıl ele alırlar?

Devrimci dünya görüşü, ekonomik-demokratik mücadelesinin politik mücadeleye bağımlı olduğunu kabul eder. Sendikalarla mücadele, politik mücadeleye yaptığı katkıları açısından önemlidir ve bu katkıyı azamiye çıkartacak şekilde yönlendirilir. Ekonomik-demokratik mücadele, bu düzende bağlanan umudun artırma için değil, gerçek kurtuluşu kitlelere benimsetebilmek amacıyla yürütülür. Bu nedenle de sendikalar kendi başlarına birer amaç değildir.

Ama devrimciler bu düzen sınırları içindeki ekonomik demokratik mücadeleyi de ihmal etmezler. Mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsedemedikleri, tüm işçi kit-

lesini örgütlü bir şekilde tuttukları ve sınıf bilinci verdikleri için devrimcilerin yönetimindeki sendikaların bu mücadelede diğer sendikalardan çok daha başarılıdır.

Sendikalarındaki çalışma gücüne siyasi görevlerine göre şekillenir. Örneğin, bugün temel siyasi görev, işçi sınıfının savaşçı partisinin oluşturulmasıdır. Bu tartışma süreci, bayatın her alanında mücadele verebilen ve Marksizm-Leninizm özümlemiş kadroların oluşturulması ve çeşitlendirilmesidir. Sendikalar aracılığıyla da işçi sınıfı içinde sürdürülen mücadele, bu ana görev çerçevesinde ele alınır.

Bugün Devrimciler için sendikalarda çalışmanın birinci amacı, en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasını yapmak, işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketi içinde ortaya çıkan öncü işçileri birer kadro haline getirebilmektir. Mücadele geliştikçe, bugün ekonomik çıkarları için biraraya gelen kitleleri, zaman içinde oluşturulan kadrolar aracılığıyla anti-oligarkik ve anti-empiryalist mücadelenin destekçisi haline dönüştürmek, onları aktif olarak anti-faşist mücadelede çekmek de önem kazanacaktır.

Sendikalarda çalışmak iki şekilde olur.

-Tek tek devrimciler devrimci olmayan sendikalarda çalışabilirler.

-Devrimciler sendikaları ele geçip onları devrimci sendika haline dönüştürür veya devrimci sendikalar oluşturur.

Devrimci olmayan sendikalarda çalışma:

Devrimciler, mevcut legal çalışma alanlarına ve Devrimci Hareketin sendikal hareketi gücüne bağlı olarak, faşist (2), gangster tipi, reformist (3) ve revizyonist sendikalarda gerçek siyasi niteliklerini taşırları uygunluk ölçüsünde açarak çalışabilirler. En yoğun baskı dönemlerinde bile büyük olasılıkla bazı sendikalar varlığını sürdürecektir. Devrimciler bu tür bir çalışmayı her türlü zor şart altında yapmalıdır.

Bu çalışmalarda Devrimciler, sınıf mücadelesi içinde karşılıklı olarak en sağlıklı öncü unsurları kadrolaştırmaya çalışırlar. En genel doğruları kitleye aktarmaya, çalışan örgütün niteliğine bağlı olarak kitlelerde insiyatif kullanma, eleştirme yeteneklerini geliştirmeye çalışırlar. Yönetimdekilerin siyasi görüşlerinden kaynaklanan yanlış tavırlarını (patronlarla gizli görüşmeler, "endikal demokrasinin" işletilmesi, v.b.) kadro niteliği olmayan, fakat kişisel güven ilişkilerinin bulunduğu kişilere teşhir edip, çeşitli konulardaki doğru tavırları yaygınlaştırarak mevcut yönetime karşı yaygın bir muhalefet oluşturmaya çalışırlar. Mevcut sektörel olmayan ve ilerici muhalefetleri örgütlemeye ve/veya güçlendirmeye çalışırlar.

Devrimcilerin yürüttükleri bu çalışmalar, her somut duruma göre farklılık gösterir. Devrimci sendikadaki güçler dengesi doğru tahli ederek ve siyasi görevlerini göz önüne alarak tavrını belirlemek zorundadır.

Devrimci sendikacılık:

Devrimciler, legal koşullar elverişinde ekonomik-demokratik mücadelede beklediklerini gerçekleştirmenin etkin yollarından biri olarak mevcut

sendikaları ele geçirmeye veya yeni sendikalar oluşturmaya çalışırlar. Hangisinin kullanılacağı genel siyasi ortama ve Devrimci Hareketin ilgili alanındaki gücüne bağlıdır.

Devrimciler için devrimci sendikaların kaderi politik mücadeleye bağlıdır. Belirleyici olan politik mücadelenin gelişmesidir. Bu açıdan, sendikaların varlığını sürdürebilmesi belirleyici değildir. Revizyonistler, başarısız geçiş umutları içinde sendikaların sürekli büyüyerek gelişeceğini ve sosyalizme başarısız yoldan geçiş şartlarını yaratmada belirleyici bir güç olacağını öne sürerler. Bu nedenle de sendikaların örgüt varlığının korunması revizyonistler için birinci meseledir. Açık faşizmin bastırıldığı dönemlerde, bu ekonomik örgütün yaşayabilmesini sağlamak amacıyla politik ilkelere her türlü tavizi vermeye, hakim sınıflarla uzlaşmaya hazırlarlar.

Devrimciler sendikalarda çalışırken ana amaçları en geniş kitlelere siyasetlerini götürmek onları bugün verilen anti-faşist mücadelede duyarlı ve anti-faşist mücadelede aktif hale getirmek ve bu kitle içindeki öncü unsurları kadrolaştırmaktır. Konu sadece kadro çalışması açısından alınmalıdır. Yapılması gereken şey, en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasıdır.

Bugün DISK içinde reformist-revizyonist bir ittifak yönetimidir. Bu ittifak, Devrimcilerin işçi kitleleriyle bağ kurmalarını, onlara siyasetlerini götürme araçlarından biri olarak sendikaları kullanmalarını yalana dayalı bir politikayla engellemek istemektedirler. Kitleleri anti-faşist mücadeleye karşı duyarlı hale getirmeye çalışırken, "maocu, anarşist goşist" şartlandırmasıyla işçi sınıfının mücadelesini saptırmaya çalışmaktadır. Reformist ve revizyonistlerin yüzünden teşhir edilmesi, doğru sendikacılık pratiğinin kitlelere gösterilmesi bu açıdan giderek önem kazanmaktadır.

İşçi sınıfı içindeki çalışmayı salt kadro çalışması şeklinde almak, siyasetimizi kitlelere götürme ve kitleleri anti-faşist mücadeleye aktif olarak çekme mücadelemizde sendikaların katkılarını kenara itmeye ve sağda solda tanınan bir kaç işçiyi belli ilişkiler çerçevesine sokmaya işçi sınıfı içinde çalışma olarak gösterme anlayışına kadar gidebilir.

Devrimciler denetimlerindeki sendikaları, siyasetlerini kitlelere ulaştırmanın araçlarından biri olarak kullanırlar. Bir çok kişi, kitlelere siyaset götürme sorununu, kadrolar arasında tartışılan konuları siyasi bilinç düzeyi çok geri işçilere götürmek olarak ele almaktadır. Siyasi mücadeleyi günlük yaşamdan koparmakta ve soyutla entelektüel tartışmalara girmektedir. Kitlelere Devrimci Yol'un doğruluğunu, TKP'nin Halkın Sesi'nin yanlışlığını teorik tartışmaları dinleyerek kararlaştırılmaz. Kitleler, belli siyasetlerin somut olayları nasıl ele aldığına, bu olaylar karşısında nasıl tavır aldığına bakar ve safını belirler. Kitlelere siyaset teorik tartışmaları şeklinde değil, siyasetimizin somut durumları aldığı tavırlarla iletilir. Biz faşizm tahlilimizin doğruluğunu bir çok ustadan atif yaparak değil, faşistlere karşı verdiğimiz aktif mücadelenin başarılarıyla, elde ettiğimiz meyvelerle, önderdiğimiz doğru siyasetlerle gösteririz. Sendikalara ilişkin siyasetimizin doğruluğunu, sendikalarda çalışan Devrimcilerin fedakar, tutarlı

mücadeleleri ve bir Devrimciye yaraşır kişisel tavırlarıyla, ekonomik-demokratik mücadelede başarıya doğru attığımız somut adımlarla, işçi kitlelerine göz gösterdiğimiz somut siyasi hedeflerle kanıtlanır.

Devrimciler, denetimlerindeki sendikaları, kitleleri aktif olarak anti-faşist mücadeleye çekmenin araçlarından biri olarak kullanırlar. İşçi sınıfını, tüm emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine ve onlar üzerinde uygulanan baskılara karşı duyarlı hale getirirler. İşçilerin fabrikada, mahallede, kahvede, köyde aktif birer anti-faşist militan haline gelmesini sağlarlar. Faşizmin kitle tabanlı oluşturma çabalarına karşı militan bir kamuoyu yaratmayı amaçlarlar.

Kitlelere siyasetimizi somut olaylardaki tavırlarımız ve onların nedenlerinin açıklanması şeklinde götürürken ve kitleleri aktif birer anti-faşist mücadeleye sokmaya çalışırken, kitlelerin içindeki en ileri unsurları bağ kurarız, onları birer kadro haline getiririz, onları her türlü tartışmanın ve daha da önemlisi her türlü mücadelenin içine sokar, çekilemelerini sağlarız.

Devrimci sendikacılık somutta nasıl olmalıdır:

Devrimciler ekonomik demokratik mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmezler. İşçiler arasında oluşturulan kadroları ve sempertizanları, çeşitli "ikna yollarını" kullanmaya alıştırlar.

Devrimci sendikalar, işçileri bireycilikten, sadece kendi fabrikasını, kendi sınıfı veya kendi halkını düşünmekten kurtarmaya çalışır. Başka fabrikaların işçilerini, başka emekçi sınıf ve tabakaların ve başka halkların sorunları işçilere kavratılır, kurtuluşun tüm emekçi sınıf ve tabakalarının ortak mücadelesinden geçtiği öğretilir. Şövenizm teşhir edilir. İşçilerin enternasyonalist bir bakış açısı edinmeleri sağlanır.

Devrimci sendikalarda devrimci işçiler yönetimidir. Yöneticileri birer devrimci kadrodur. Bunun gerekli kıldığı fedakarlık, bilinçlilik, tevazu ve namusluluğu gösterirler.

Devrimci sendikalar, işyerlerindeki tüm işçileri birer yapı içine sokar (bu yapı her 20 işçinin oluşturduğu konseyler şeklinde olabilir.) piramidal ilişkiler zinciri, işçileri sürekli olarak örgütlü tutar. İşçilerin eğitim çalışmalarını ve her türlü legal eylemlerini örgütler ve denetler. Direnişlerde tüm işçiyi bir ordu haline sokar.

Yardımlaşma sendikaları ve tüketim kooperatifleri, sağladığı günlük ekonomik çıkarlardan daha çok, direnişlerde ve işten atılma durumlarında işçilerin zor durumda kalmamaları için birer güvence olarak kullanılır. Bu çalışmalarda işçilerin kendi kendilerini yönetme alışkanlıklarının geliştirilmesi, insiyatif kullanmaları, kolektif mücadeleye ve dayanışma içinde yaşamaya alışmaları, bireycilikten kurtulmaları, eğitilmeleri ön plan da tutulur.

İşçilerin eşleri ve çocukları da kadın ve gençlik derneklerine sokulur, buralarda onların da politize olmaları, demokratik ve politik mücadeleye katılmaları sağlanır. Özellikle devrimci sendikacılık anlayışı, işçiyi ve ailesini en geniş birer örgütlenmenin, hayatın tüm safahalarını kapsayan birer örgütlenmenin bir parçası haline getirip onun mücadeleye daha aktif bir şekilde girmesini sağlamaya çalışır.

Devrimci sendikalarda eğitim mücadelenin bir parçasıdır, mücadele içinde ve mücadeleyi daha da geliştirmek için eğitim yapılır. İşyerlerinde öncelikli kadroların çok iyi bir eğitimden geçmeleri sağlanır. Daha sonra, sendikadan yapılacak eğitim malzemesi desteğiyle işyerlerindeki kadroların işçilerin mevcut yapı (örneğin konseyler) içinde yaygın kitle eğitimi uygulamaları, bu eğitimin derneklerdeki seminerlerle desteklenmesi sağlanır. Bu eğitimler, kafalara yaraşır bilgilerin sokulmasını değil, işçilerin en geniş kesimlerini eyleme çekmeye yöneliktir.

Devrimci sendikalar kendi üyelerine ve onlar aracılığıyla da ulaşabildikleri emekçilere ülkedeki ekonomik, toplumsal ve siyasi gerçekleri açıklamaya çalışırlar. Bunun yollarından biri olarak, kitlelerin somut sorunlarından hareket ederek siyasi çözüm yollarını gösteren emekçi kitlelerin mücadelesinin ortaklığını vurgulayan, burjuva düzeninin pisliklerini teşhir eden, sosyalizmi öğreten sendika gazetesi ve broşürleri yayınılmaktadır.

Devrimci sendikalarda toplu sözleşmelere birer kurtuluş yolu olarak bakılmaması gerektiği öğretilir. Ama toplu sözleşmelerde en iyi ekonomik ve demokratik haklar elde etmek için çalışılır. Toplu sözleşme taslak hazırlık çalışmaları birer eğitim alanı haline getirilir. Patronun kârı, toplu sözleşmede mevcut koşullarda alınabilecek haklar, sömürçü ortadan kaldırma yolları tartışılır. Taslak beraber hazırlanır. Toplu sözleşme masnesini işyerindeki işçi temsilcileri ve sendikacılar oturur. Her oturumda, söz hakkı olmayan dinleyici alınması yararlıdır. Her toplu sözleşme görüşmesinde önce ve sonra bütün işçilerin katıldığı toplantılar yapılır. Görüşmelerin gelişmesi konusunda ayrıntılı bilgi verilir, bazı maddeler konusunda bağlayıcı karar alınır, bazı maddeler konusunda işçi temsilcilerine ve sendikalara yetki verilir. Toplu sözleşme imzalandıktan sonra yapılan toplantıda eleştiri ve özleştirme yapılmalı, ekonomik-demokratik mücadelenin bu safhası değerlendirilmelidir.

Toplu sözleşme sonuçlamaları anlaşmazlıklarla sonuçlanmaz ve grev olursa, devrimci sendika grevi sadece o fabrikanın işçilerini değil, tüm emekçi sınıf ve tabakaların eğitildiği, örgütlendiği ve anti-faşist cepbeye aktif olarak çekildiği bir savaş okulu haline getirmeli, grevi kullanarak siyasi kadroların diğer fabrikalardaki işçileri ve diğer emekçiler arasında çalışma yapmasını sağlamada yardımcı olmalıdır. Devrimci sendika, diğer emekçi sınıf ve tabakalar arasında çalışma yapan Devrimcilerle de bağ kurmalı ve eylemleri emekçi sınıf ve tabakalar arasında işbirliğinin geliştirilmesinin aracı haline getirmelidir. (Bu konuda bkz. Devrimci Yol, Özel Sayı, No 2)

Devrimci sendikalarda, eğitimli bir taban temelinde en geniş sendikal demokrasi uygulanmalı, sık sık genel toplantılar yapılmalı, işçiler eleştirinin ve özleştirmenin aracı haline getirilmelidir. Ayrıca, çalışmasından memnun olmayan, örnek bir işçi olmayan temsilciler kendilerini seçenler tarafından her an görevden alınabilmeli, sendika büzüğü gerçekten demokratik olmalıdır.

Devrimci sendikacılığın özellikleri daha açıklanabilir. Fakat ana hatları bunlardır.

Ancak bu anlayışa sahip sendikalara devrimci sendika diyebiliriz.

Ancak bu anlayışa göre örgütlenmesini ve çalışmalarını yürüten bir sendika işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini en iyi şekilde ve politik mücadeleyle bağımlı olarak geliştirebilir ve kitleleri insanın insanı sömürmediği bir düzen kurma yolunda harekete geçirmede devrimci harekete katkıda bulunabilir.

İşçi sınıfı üzerindeki reformist-revizyonist hegemonyayı kırmak için, ileri.

DISK'te devrimci sendikacılığı hakim kılmak için ileri.

En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması yapmak için, ileri.

Öncü işçileri kadrolaştırmak için, ileri.

DİPNOTLAR:

(1) Gelişmiş kapitalist ülkelerde genel olarak emekçilerin ve özel olarak da gelişmiş işçilerin tüketim kapıları bu kadar sızlarla değişmediğinden, gerçek ücretlerin artmaması fazla bir toplumsal muhalefete yol açmaz.

(2) Türkiye'de faşistler kitle tabanlı oluşturma çabaları içinde sendikalara da önemli yer veriyorlar, sendikaları faşist demagogların kitlelere iltilidigii yerler olarak kullanıyorlar. Faşistler sendikalı çalışmaya reddetmez. Aksine "tek ve mecburi sendikacılık" formülasyonu bütünü işçilerin tek devlet sendikasına üye edilmesini savunur. Türkiye'deki sivil faşist güçler patronlarla anlaşarak işsizleri işe yerleştirmekte, bu işçileri faşistleştirmekte ve bunlar aracılığıyla işyerinde kara terör uygulamaktadırlar. Seydişehir, Aliaga, Tarih olayları bunun örnekleridir. Faşist sendikalar, faşist demagoglarla kitlelerin düzene karşı olan muhalefetini Devrimcilerin üstüne döndürürken, kitle tabanlı da oluşturmaktadırlar. (Bu konu önümüzdeki sayılarda daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.)

(3) Reformist sendikacılık, bu düzene getirilen bazı değişikliklerle kapitalist sistem içinde birer çözüm arama çabasının işçi sınıfının kendiliğinden hareketine yansımalarıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde aldığı örgütlenmiş işçilerin yönetime katılması, fiyat artışlarının bir denetim altına alınması ve üretimin artırılması için tüm çabanın gösterilmesi şeklinde tezelenir. Böylece işçi aristokratlarının yönettiği sendikalar düzenin somutluluğuna paylaşırlar. Derinleşen ekonomik buhran "tarafarın anlayışlı davranmasıyla, her iki tarafın da on az zarar göreceği bir şekilde" geçitirmeye çalışılır. Derinleşen buhran karşısında sınıf mücadelesinin keskinleştirilmesi yerine işçi sınıfının burjuvazi için tedakarıklarda bulunmasını istenir. Ayrıca yönetimi paylaşan sendikalar, işçilerden daha fazla üretim isterler. Ücretleri üretme göre düzenlerler. Fazla üretim çıkmadığı durumlarda ücretler azalır. Bu ise üretimi aksatan işçilerle aksatmayanlar arasında kavgalara varan anlaşmazlıklara yol açar. Almanya'da ve daha gelişmiş şekliyle Norveç'te görülen bu uygulamalar işçi sınıfı hareketini büyük ölçüde geriletmektedir. Ancak olgunlaşmamış milli krizin sürekli varoluğu Türkiye gibi ülkelerde bu yapı işleyemez.

SİSTEMİN İMAMASI VE ÇİN ASINDA TAVİR

den uzaklaşmayı keşfi içinde taşımaktadır.

Sorunun ülkemizdeki Sovyet ve Çin sapmalarının taraftarlarına ve onların (çoğu kendi aomilliklerine ilişkin olan) kaba saba hatalarına karşı mücadeleye indirgemek, uluslararası düzeydeki Marksizm dışı sapmanın yarattığı sorunlara karşı doğru bir tavrın takin edilmesini ve sorunun doğru kavranılışını önleyen bir tutumdur. Başta da ifade ettiğimiz gibi dünya çapındaki mevcut durumu, sosyalist sistemin içinde ortaya çıkan (teorik ve siyasi) sorunları doğru bir şekilde çözmeden ve emperyalist sistemle sosyalist sistem ve diğer (sömürge-yarı sömürge) ülkeler arasındaki ilişkileri ve sonuç olarak dünyanın (bir bütün olarak) içinde bulunduğu durumu doğru olarak değerlendirmeden ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin doğru bir değerlendirilmesini yapmak olanaklı değildir. "Sosyal emperyalizm sorunu bizim sorunumuz değildir, biz ülkemiz devriminin sorunlarını çözmek için uğraşmalıyız" demek, ülkemiz devriminin sorunlarını nasıl ele alınacağını hiç, ama hiç kavramamak demektir.

İdeolojik mücadeleyi sadece Çin Sovyet polemikleri çerçevesine hapsedmeye ve bu kutuplar arasındaki kömelenmeler oluşturmaya yönelik hatalı eğilimler karşısında daha 1975 yılında, (D.G. s.1, s.3) şöyle diyorduk: "Elbette dünya devrimci hareketinin doğru bir değerlendirilmesi, doğru bir dünya durumu değerlendirilmesi ile birlikte, ülkemizin sınıf ilişkisi ve çelişkilerinin değerlendirilmesi için ilk adım olmalıdır. Ama bu başka bir şeydir sorunu Çin-Sovyet ilişkilerinin dar sınırları içinde hapsedmek başka bir şey."

Sorunu bu şekilde kavrayamayınlar bizim bu sorunun kavranılmasına yönelik çabalarımız karşısında ikide bir "arkadaşlarımız bu konu üzerinde uzunca dürmaları kafaları karıştırmaya yaramaktadırlar." şeklinde maruzatlar ıleri sörüp durmuşlardır. Ama gerçekte söz konusu olan kafalarının sadece bu konuda karışık olması değildir. Söz konusu kafa karışıklığı ülkemiz devriminin temel sorunlarının nasıl ele alınacağına ilişkindir.

Doğru bir emperyalizm tahlili ve dünya durumu değerlendirilmesi olanaksız ülkemizdeki hiç bir temel meseleyi doğru olarak kavramak olanaklı değildir. Bu, sınıflar mücadelesinin uluslararası özelliklerinin emperyalizm döneminde ulaştığı ıleri düzeyinin sorunu bir sonucudur. Bugün sosyalizm de revizyonizm de uluslararası birer akım olarak kavranılmaktadır. Revizyonizmin bir biçiminin ülkemizdeki yaygınlığı, uluslararası modern revizyonist çizginin etkilerinden bağımsız olarak asla kavranamaz. Uluslararası revizyonist-milliyetçi sapsmaları karşı açık, somut ve net bir tavrı karşı çıkıksızın ülkemizdeki revizyonist, milliyetçi sapsmalara karşı mücadele etmek ve işçi sınıfı hareketinin "sosyalizm proleter enternasyonalizmi" adına burjuvazinin kuyruğuna takılmasını önlemek ve proleteryanın bağımsız devrimci siyasi eylemini inşa etmek

olanaklı değildir. Bu konuda Devrimci Gençlik Dergisinde (s.8, s.3) şöyle deniyordu: "Uluslararası revizyonizmin ülkemizdeki revizyonist eğilimlere güç vermesi olgusu bir başka ve daha tam bir ifade ile ülkemizde revizyonizmin işçi sınıfı hareketinin içinde burjuva ideolojisinin etkisinin esas olarak giderilememiş olması durumundan olduğu kadar, uluslararası revizyonizmin desteğinden de kaynaklanıyor olması, bugün ülkemizde revizyonizme karşı mücadelede devrimcilerin gözönünde bulundurmaları gereken önemli bir durumdur."

"Bu bakımdan esas belirleyici olan çalışma tarzı örgüt anlayışı ve devrim anlayışı gibi konular yanında uluslararası revizyonizme karşı tavrı konusu da bugün ülkemiz devriminin ve devrimci hareketimizin çözümü ulaştırması gereken önemli bir sorundur."

Revizyonizme karşı mücadeleyi onun uluslararası bağlantılarından kopararak, yörümek olanaklı değildir. Bu, ülkemiz açısından sol hareketin gösterdiği tarihsel özellikler nedeniyle özellikle böyledir. Sorunu bu şekilde ele almayan dar bir bakış açısı kaçınılmaz olarak bir çöküşün yanı sıra da beraberinde getirecektir.

"Bağımsız Türkiye" dergisinde (s.26, s.7) şöyle deniyor: "Son zamanlarda bizde bazı sol çevreler işlerini güclerini bırakıp, sosyalist ülkelerde, özellikle Sovyetler Birliğinde sosyalist uygulamadaki eksiklikleri araştırmayı en önde gelen sorun sayma eğilimindedirler. Elbetteki sosyalist dünyadaki gelişmeler bizi yakından ilgilendirir. Ama gene de bu bizim ikinci sorunumuzdur. Bizim (.....) birinci sorunumuz toplulumuzun sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmak için hangi yolu tutacağımızdır."

Ülkemiz devriminin sorunlarının dünya emperyalist sisteminden ve dünya sosyalist sisteminden bağımsız olarak kavranılabileceğini sanan bir dar görüşlülükten parlak bir örneği, ülkemizde bu biçimdeki bir yaklaşımla bir emperyalizm tahliline bile sahip olmadan; dünyayı (bütününü) doğru dürüst kavramadan Türkiye'yi (parçayı) kavrayıp, çözülebileceğini sanan küçük burjuva dar görüşlülüğünde kırıncı duran tüm grupların gösterdiği hep aynı hatalı eğilim!

Dikkat edilmesi gereken nokta buradaki "sosyalizmin inşasındaki bazı eksiklikler" ifadesidir. Modern revizyonizmin sınıfsız toplumen inşasından vazgeçmeye tekkabül eden revizyonist politikaları bazı eksikliklere (!) indirgenmekte, bu küçük (!) kusur da "sosyalist uygulamadaki" ya da bu aksaklıkların bulunması, bu ülkelerde (.....) bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini desteklemeleri gereği yanında bizim için ikinci önem taşıyor" (aynı yer) ifadesiyle "kadı kızının kusuru" misali bağışlanmaktadır. Yine aynı yerde: "Ama kendi gücüne güven ilkesi bazılarının yaptığı gibi proleter enternasyonalizmin, dünya ölçüsünde devrimci güçler arası

ÇİN-SOVYET KUTUPLAŞMASINA YAKLAŞIMI, "İKİ ŞABLONCU ÇİZGİYE KARŞI OLMA" ŞEKLİNDE ELE ALAN GÖRÜŞLER DE YANLIŞTIR.... BU SÖZDE "ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN ÇİZGİSİ" SAFSATALARINI AÇIĞA ÇIKARMADAN VE YERİNE MARKSİST-LENİNİST İLKELERİ HAKİM KILMADAN, ŞU VEYA BU ÜLKENİN MİLLİ BENCİL ÇIKARLARININ KUYRUĞUNA TAKILMA YERİNE, TEK BİR DÜNYA SOSYALİZMINE YÖNELİK GERÇEK PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN BAYRAĞINI YÜKSELTMEDEN ÜLKEMİZİN İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN VE EMEKÇİ HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ ZAFERE ULAŞTIRMAK OLANAKLI DEĞİLDİR. SORUNU MİLLİ SINIRLAR İÇİNDE GÖREN, BU SORUNUN ÖNEMLİ OLMADIĞINI İLERİ SÜREN "İKİ ŞABLONCU ÇİZGİYE KARŞI OLMA" GIBI MUĞLAK VE SİĞ BİR İFADEYE BÜRÜNEN KAYPAK BİR TUTUMLA BUNUN SAĞLANAMAYACAĞI AÇIKTIR.

dayanışmanın inkarına kadar vardırılmaz. (.....) Türkiye proleter devrimcileri Türkiye devriminin sosyalist dünya ile (.....) dayanışmasına ters düşecek her tutum ve davranıştan kesinlikle kaçınmalı, tersine tüm hareketlerini proleter enternasyonalizm ile bağdaştırmalıdır" (aynı yer)

Bu tür yaklaşımlarda, görüldüğü gibi proleter enternasyonalizm devrimci güçler arası bir dayanışmaya indirgenmektedir. Bu yaklaşım küçük burjuva milliyetçi bir eğilime altır. Ama daha da önemlisi, böylesi bir yaklaşımın, sorunun milli bencil bir ele alınışı görüntüsünde, modern revizyonist tezlerin örtücü bir savunmasını ifade etmesidir. Bağımsız Türkiye çevresinin SBKP'nin modern-revizyonist çizgisi hakkındaki (revizyonizm Marksizmin resmen inkardır. Sovyet İderleri hiç değilse Marksizmi resmen reddetmiyorlar diyerek modern revizyonizmi örtbas

etmeye yönelik bilinen tutumları bu kanımız açıkça desteklemektedir. Bu tavrı bugün modern-revizyonist enternasyonalizminin, komünizme geçiş dönemi teorisini, Marksist devlet ve devrim teorisini en özlu noktalardan reddeden bir dünya savaşını önleme adı altında dünya devriminden ve devrimini yapmış ülkelerde sınıfsız topluma inşa görüşlerinden vazgeçmeye tekkabül eden revizyonist tezler ıleri süren modern revizyonizm sorununu sosyalizmin uygulamasındaki bazı eksiklikler biçimindeki bir hayırhah tutuma, aynen sördürülmektedir. Bu konu da söyleneler tabiiatıyla "bizim tavrimizin M. Bellinin Ho Şi Minh tavrıyla ilişkisi yoktur" cümlelerine rağmen bu konudaki yazdikları "Emekçi"de aynen yayınlanan baylar için de geçerlidir.

Modern revizyonist tezler bu gün proleter enternasyonalizmi adına dünya işçi sınıfı hareketini kendi yolundan sapırmakta dünya devriminin eşliğinde dünya devrimci güçlerinin mücadelesini baltalamakta ve tek tek ülkelerdeki işçi sınıfını burjuvaziyeye peşkes çekmektedir. Ülkemizdeki işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışan revizyonist sapsmalar da güçlerini büyük ölçüde uluslararası revizyonist güçlerden almaktadırlar. Revizyonist tezleri Leninist eleştiriler yöneltildiğinde de bunların savunması (!) "proleter enternasyonalizmine, dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası çizgisine köfredildiği" (!) yaygarasından başka bir şey olmuyor. Proleterya enternasyonalizmi adına dünya işçi sınıfı hareketinin çizgisi diye diye her türlü anti-Leninist burjuva sapsatası, işçi sınıfı hareketine hakim kılınmak isteniyor. Bu sözde "uluslararası işçi sınıfı hareketinin çizgisi" safsatalarını açığa çıkarmadan ve yerine Marksist-Leninist düşünceleri hakim kılmanın, şu veya bu ülkenin milli bencil çıkarlarının kuyruğuna takılma yerine tek bir dünya sosyalizmine yönelik gerçek proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmeden ülkemiz işçi sınıfı hareketinin ve emekçi halkımızın devrimci mücadelesini

zafere ulaştırılmak olanaklı değildir. Sorunu milli sınırlar içinde gören, bu sorunun önemli olmadığını ıleri süren "iki şablunculcu çizgiye karşı olma" gibi muğlak ve siğ bir ifadeye bürünen kaypak bir tutumla bunun sağlanamayacağı açıktır. 29 aralık 1975'te Devrimci Gençlik'te denildiği gibi ".....bu gün revizyonizmle kendi aramıza somut ve net bir çizgi çekmek büyük bir ihtiyacıdır.

Bu çizgi hem uluslararası revizyonist çizgi karşısındaki net tavrimizle, hem de ülkemiz devriminin somutu üzerindeki tavrimizle belirlenmek zorundadır. Aksıl halde özellikle Çin politikasının uyardığı reaksiyonun sağa kaymasını yaratan ve ülkemizdeki revizyonist eğilimlerin güçlenmesini, işçi sınıfı bilincinin kurtulmasını önüne geçilemez." (s.3, sf.3)

Sosyalist sistemin parçalanması ve Çin-Sovyet kutuplaşması karşısındaki tutumumuzun özünü uluslararası düzeydeki milliyetçi-revizyonist sapsmaları (ve uzantılarına) karşı mücadele tavrı olarak belirliyoruz. Bu dünya sosyalist sisteminin içinde bulunduğu somut durumu yakından incelemeyi, onun parçalanmasını yaratan ve parçalanmasını getirdiği teorik ve siyasi sorunlar karşısında net bir tavrı koymayı öğren bir tavrıdır.

Bu konuda son olarak bizim bu yaklaşımımız ve onun gerçekliği doğrultusunda revizyonist tezlere karşı eleştiriler yönetilmiz üzerine, bize yönetilen bir soru ve ihtama değinöceğiz.

"Kitle" dergisi bu konudaki tutumumuzun eleştirdiği son sayısında şöyle yazıyor: "Bu yazımızı bitirirken, sol kanat revizyonizmine (bizl kastediyor. D.Y.) bir soru yöneltyyoruz. Dünya tek bir hareket gösterebilir misiniz ki, SBKP'ye söverek, ya da ona cephe girerek veya işçi sınıfı enternasyonalizmine sırt çevirerek halkını zafere ulaştırmış olsun?..."

Kitle'nin inşasında SBKP'ye sövmek ve cephe almak ifadeleri, SBKP'nin bugünkü revizyonist tezlerini eleştirmek ve onlara karşı çıkmak yerine kullanılıyor. İşçi sınıfı enternasyonalizmine karşı çıkmaktan kast da Sovyetlerin çizgisine karşı çıkmak. Kitle şunu demek istiyor: "Sovyetler yardım etmeden hiç bir ülkede devrim yapılamaz. SBKP çizgisini eleştirir ve karşı çıkarsan senin devrimine yardım etmez ve devrim yapamazsın!"

Teorik görüşlerine ve siyasi çizgisine eleştiri yönelen bir halkın devrimine yardım etmeyen bir proleter enternasyonalizmi anlayışı!

Kitle, proleter enternasyonalizmi adına sördürülen, modern revizyonizmin bencil dış politika anlayışını ne güzel tarif etmiş!

Ve büyük Lenin ne kadar doğru söylüyor: "İşçi sınıfı teoride kazanmak yolundadır. Şöyle ki, proleter devriminin başgösterdiği anda revizyonistlerin tavrının bu günlerle kıyas edilemeyecek kadar keskin bir ayrılık kazanacağı ortadadır."

AEP, ÇKP'nin revizyonist-milliyetçi "ÜÇ DÜNYA" teorisine karşı çıkıyor

DEVİRİMİN TEORİSİ VE PRATIĞI

Tiran'da çıkan, 7 Temmuz 1977 tarihli, Zeri i Populit gazetesi, "Devrimin Teorisi ve Pratiği" adlı bir başmaka yayınladı. Makale aşağıdadır:

ARNAVUTLUK Emek Partisi (AEP)'nin 7. Kongresinde, bugünkü uluslararası durumu ve bunun içinde gelişen devrimci süreçleri analiz ederken Yoldaş Enver Hoca şöyle dedi: "Dünya, devrim sorununu ve ulusal kurtuluşun bir arzu ve beklenti olmaktan öte, çözümlenmesi gereken bir problem olduğu aşamada." (E. Hoca, AEP'nin 7. Kongre Raporu, s.186.)

Bu önemli ilkeleştirilmiş tez, bugünkü tarihsel çağın özünü Lenin tarafından verilmiş tanımları üzerine, emperyalizmin Leninist analizi üzerine kurulmuş ve proletaryanın kendisi ile birlikte tüm insanlığı kapitalist sistemden ve her türlü insanın insan tarafından sömürülmesinden kurtaracak olan tarihsel misyonundan kaynaklanmıştır. Bu tez günümüzün ana çelişkilerinin somut marksist-leninist analizinden çıkar. Partinin 7. Kongresinin bu ezgi, mevcut koşullardaki marksist-leninist devrim stratejisinin yeniden sağlanmasını içerir.

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır

LENİN, emperyalizm üzerinde yaptığı parlak çalışmalarda, emperyalizm; çöken ve çürüyen kapitalizmdir, kapitalizmin son aşamasıdır ve proletaryanın toplumsal devrimlerini çağırır, sonucuna varmıştır. Emperyalizmi karakterize eden olguların analiz ederken şöyle yazdı: "Bütün bu etkiler kapitalizmin bugünkü gelişme aşamasını proletaryanın sosyalist devrimler çağı yapmaktadır ve bu çağ başlamıştır, çünkü objektif koşullardan dolayı politik iktidarı ele geçirmek ve sosyalist devrimin içeriğini oluşturan ekonomik ve politik önlemleri yürütmek için, proletaryanın her alandaki acil hazırlıkları içinde yaşadığımız çağın günlerinde yer almaktadır." (Eserler Cilt 24, s. 606)

Çağımızı tanımlarken Lenin sınıf kriterlerinden hareket etmiştir. Lenin, "bu veya başka bir dönemin merkezinde hangi sınıfın bulunduğunu, onun başlıca içeriğini, gelişiminin ana yönünü, verilen bu dönemin tarihsel koşullarının ana karakteristliklerinin vs. tanımlayarak, "(Eserler, Cilt 21, s. 147) akılda tutmanın önemini belirtmiştir. Yeni tarihsel dönemün temel içeriğini emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak tanımlayan Lenin, sömür ve baskıya dayanan kapitalist toplumu devrimci bir biçimde yıkmayı ve yeni bir toplumu, sınıfsız komünist toplumu inşa etmeyi yürütecek, yeni bir toplumsal güç olarak proletaryanın tarihsel misyonu hakkındaki Marx'ın öğretilerine tutarlı bir biçimde sadık kalmıştır.

Marx ve Engels'in "Komünist Manifesto" su ve "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" sloganı günümüzde insan toplumunda temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olduğunu göstermiş ve proletaryayı bu çelişkili devrimci çözüme çağırmıştır. Lenin emperyalizm analiziyle, kapitalist toplumun çelişkilerinin en yüksek noktaya vardığını ve dünyanın artık, proleter devrimleri ve sosyalizmin zaferi çağına girdiğini göstermiştir.

Büyük ekim sosyalist devrimi, Marx ve Lenin'in parlak sonuçlarının pratikteki doğruluğunu göstermiştir. Lenin'in 50-

münden sonra da uluslararası komünist hareket onun çağımız üzerindeki öğretilerine ve devrim stratejisine kararlılıkla bağlı kalmıştır. Sosyalist devrimin çeşitli ülkelerdeki zaferi, çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğu konusundaki Leninist tezi doğrulamaktadır, ve bu tez günümüzdeki insan toplumunun gelişiminin temel kanununu yansıtmaktadır. Sömürgeci sistemin yıkılması, Asya, Afrika v.b. ülkelerinin büyük çoğunluğunun politik bağımsızlıklarını kazanmaları, çağımız ve devrimler konusunda Leninist teorinin başka bir biçimde doğrulanmasıdır. Marksist-Leninist öğretinin ve devrimin sosyalist ülkelerde ve diğer bazı sosyalist ülkelerde sepratizması olgusu bugünkü dönemin niteliği üzerine olan Leninist tezin yalıtılmışlığı hiç bir şekilde göstermez, çünkü bu, sosyalizmin kapitalizm üzerinde dünya ölçeğinde kaçınılmaz zafer yolunda zigzaklarından başka bir şey değildir.

AEP, bu marksist-leninist sonuçlara her zaman sadık kalmıştır. Yoldaş Enver Hoca şöyle demiştir: "Çağımızın temel özellikleri; kapitalizmden sosyalizme geçiş, iki karşıt toplumsal sistem arasındaki mücadeleye çağırarak proleter ve ulusal kurtuluş devrimleri, emperyalizmin çöküşü ve sömürgeci sistemin teftişini çağırarak dünya ölçeğinde sosyalizm ve komünizmin zaferi çağırarak gündün güne daha açık ve belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. (E. Hoca, AEP'nin 5. Kongre Raporu s. 5)

Marksist-leninistler gündüki çağın tanımlanmasını ve kendi devrim stratejilerini her zaman, çağımız karakterize eden ana toplumsal çelişkilerin analizi üzerine oturtmuşlardır. Bu çağı karakterize eden çelişkiler nelerdir? Bu çelişkiler nelerdir? Rusya'da Sosyalist devrimin zaferinden sonra Lenin ve Stalin dört çelişkinden bahsetmişlerdir. İki karşıt sistem, sosyalist ve kapitalist sistem arasındaki çelişki; kapitalist ülkelerde emek sermaye çelişkisi; ezilen halklar ve uluslarla emperyalizm arasındaki çelişki; bu çelişkiler dünya devriminin büyük sürecinin kendi bütünlüğü içerisinde bugünkü devrimci hareketlerin gelişiminin objektif temellerini oluşturmaktadır. Günümüzde dünyedeki bütün gelişmeler, bu çelişkilerin Lenin'in zamanından beri zayıfladıklarını ve yok olmadıklarını, tersine, daha başsa ve daha belirgin hale geldiklerini vurgulamaktadır. Bu nedenle, bu çelişkilerin varlığını farkedilmemesi ve kabul edilmesinin doğru devrimci bir stratejinin belirlenmesinin temelini oluşturmaktadır.

Buna karşılık, bu çelişkilerin varlığını inkar etmek, saklamak, çelişkilerin birini veya diğerini gözardı etmek, çeşitli revizyonistlerin ve oportünistlerin yaptığı gibi bu çelişkilerin gerçek içeriklerinin çarpıtılması, devrimci harekette karışıklığa, yönsüzlüğe neden olur. Çarpıtılmış, sahte devrimci strateji ve taktiklerin oluşturulmasına ve savunulmasına hizmet eder.

Sosyalizmi gözardı eden "Üç dünya" teorisi anti-Leninistdir

BUGÜN dünyayı sözde "birinci", "ikinci" ve "üçüncü" dünyalara ya da "bağılantısızlar dünyası", "gelişmekte olan ülkeler dünyası", "kuzey-güney dünyası" v.b. olarak gören çeşitli görüşler vardır. Bu ayrımları benimseyenlerin her biri, kendi "teori" lerinin bugünkü uluslararası durumun gerçek koşullarına tam bir uygunlukla tekkabül eden ve doğru stratejiyi oluşturduğunu iddia etmektedir. Öyleyse, yoldaş Enver Hoca'nın 7. Kongrede belirttiği gibi, "Bugün dünyada rol

Dergimizin bu sayısının orta sayfasında, dünya sosyalist sisteminin parçalanması sorununu ele alırken, önümüzdeki sayılarımızda ÇKP'nin üç dünya teorisinin eleştirisine yönelceğimizi belirtmiştik. O yazının yazılmasının hemen arkasından Arnavutluk'ta yayımlanan "Zeri i Populit" gazetesinin 7 Temmuz 1977 günkü sayısında "Üç dünya" teorisini ele alan bir başmaka yayımlandı. "Devrimin Teorisi ve Pratiği" isimli yazıda ÇKP'nin "Üç dünya" teorisine şiddetle karşı çıkılmakta ve kıyasıya eleştirilmektedir.

"Üç dünya" teorisine yöneltilen eleştiriler bizim bu noktadaki eleştiri doğrultumuzu önemli ölçüde paralellik gösteriyor. Daha önce çeşitli yazılarda değindiğimiz ve Devrimci Yol Bildirgesi'nde özet olarak ortaya koyduğumuz noktalar, AEP eleştirisinde temel eleştiri noktaları olarak ele alınmaktadır.

AEP'nin de, ÇKP'nin bugün sürdürdüğü anti-leninist, milliyetçi ve revizyonist bir öz taşıyan çizgisine karşı çıkmasıyla dünya sosyalist sistemi içindeki karşılıklı yeni bir boyuta ulaşmıştır. Ama daha önemlisi, bu karşı çıkış dünya çapındaki Çin-Sovyet "Kutuplaşmasını" önemli ölçüde sarsacak bir olaydır bizce. Sosyalist Blok'un parçalanışında ve kampaşmada AEP, ÇKP yanında yer alarak onun için önemli bir destek oluşturmuştur. Şimdi, AEP'nin bu yeni tavır dünya sosyalist sistemi içindeki gelişmeleri etkileyebilecek, yeni gelişmelerin ortaya çıkmasında bir etken olabilecek niteliktedir.

AEP'nin karşı çıkışı ülkemiz içindeki sol gruplaşmalar içinde (ÇKP takipçisi gruplar içinde) de kaynaşmalara yol açacağına kuşku yoktur. Bizim ÇKP'nin revizyonist tezlerine yönelttiğimiz eleştirilere ajitatif ve spekülatif gevşeklikle ciddiye alınmayacak cevaplar yetiştirmeye çalışan AYDINLIK söphesiz kulağını Pekin radyosuna dayayarak bekleyecektir. Pekin'in "Aydınlık" ın görüşlerine uygun bir tavır takınacağından (1) kuşku duyulamaz. Bunun yanında 1971 sonrasında "revizyonist olmanın kriteri açıkça ÇKP yanında yer almakla mümkündür" diyen ve ÇKP ile AEP arasında "orta yolculuk" yaparak bocalayıp duran diğer grupçuklarındaki artık kesin bir tercih noktası ile karşı karşıya kaldıklarına kuşku yoktur. Artık onlarda biraz Pekin radyosundan biraz da Tiran radyosundan derleme görüşlerle sınırsız-likesiz eklektisizmlerini sürdürmeyeceklerdir. Bu tür "ara akımların" artık bundan sonra "iki sandalye arasında" oturmaya çalışmaları mümkün değildir. Kuşku yoktur ki bugüne değin "Üç dünya" teorisine ait sloganların çarşaf çarşaf gazetelerinde yayınlanan kişiler, belki de hiç öz eleştiri gereği duymadan (ya da alışkın oldukları gibi hemen bir "öz eleştiri" yaparak) sıklıkla AEP görüşlerinin çirçirliğini yapmaya başlayacaklardır. Ama, hiç kuşku duyulmasın ki, atacakları her adım eklektik şartlanlıklarının slyası sonlarına doğru atılmış adımlar olmaktan öteye başka bir anlam taşıyamazlardır.

Biz, AEP'nin "Üç dünya" teorisine yönelttiği eleştirileri paylaşımla beraber, AEP ile sosyal emperyalizm, iki süper devlet ve diğer bir çok konuda farkı görüşlere sahibiz.

Buna rağmen söz konusu yazıyı bir belge olarak aynen yayınlıyoruz.

oyunayan çeşitli politik görüşlere ilişkin bütün bu terimler, bu politik görüşlerin sınıf karakterini çağımızın temel çelişkilerini, ulusal ve uluslararası planda hakim olan ana sorunu bir taraftan burjuva-emperyalist dünya ile, diğer taraftaki sosyalizm, dünya proletaryası ve onların doğal mücadeleleri arasındaki mücadeleyi gözardı etmekte ve ortaya koymamaktadır." (E. Hoca, AEP'nin 7. Kongre Raporu, s. 203.)

Marksist-Leninistler dünyadan ve çeşitli ülkelerden söz ederken ve onları sınıflarken, diyalektik ve tarihsel materyalizmin ilkelerini göre karar verirler. Onlar, her şeyden önce çeşitli ülkelerde var olan sosyo-ekonomik düzene ve proleter sınıf kriterlerine göre karar verirler. Bu açıdan, Lenin 1921'de dünyada bir tek sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği varken, kesinlikle şunları yazdı: "Şimdi iki dünya var: Karmaşıklıkla batmış ve bir daha iyileşmeyecek olan kapitalist dünya ve gelişen, hala çok sayılı olmakla birlikte, yenilenmesi için büyüyecek olan yeni dünya." (Eserler, c. 33, s. 163-164.) J.V. Stalin'de 1919'da yayımlanan "İki Kamp" adlı bilinen makalesinde bu noktayı şöyle vurgulamıştır: "Dünya kesinlikle ve genel olarak iki kampa bölünmüştür. Emperyalist kamp ve sosyalist kamp. Bu iki kamp arasındaki mücadeleye bugünkü yaşamın eksenini oluşturmaktadır, bu bölünme, yeni ve eski dünyanın taraftarlarının

mevcut iç ve dış politikalarını karakterize etmektedir." (Eserler, c.4, s. 226)

Partimizin görüşü, günümüzde de, Lenin ve Stalin'in yaptığı gibi sosyalist bir dünyadan söz etmektedir; ki Leninizmin kendisi yaşadığı ve doğru olduğu müddetçe Leninist kriterler her zaman doğrudur. Sovyetler Birliği ve diğer bazı sosyalist ülkelerdeki kapitalizmin restorasyonu ve böylelikle sosyalist kampın dağılması olgusuna ilişkin olarak, kendi şemalarının sosyalizmin varlığını elimine eden "Üç dünya", "bağılantısız dünyası" v.b. teorisyenlerinin heri sürdükları görüşler temelidir. Bu Leninist öğretilere ve sınıf kriterlerine bütünlüyle aykırıdır.

Revizyonist ihanet, Sovyetler Birliği ve birkaç eski sosyalist ülkenin kapitalizme geri dönüşü; modern revizyonist uluslararası komünist ve işçi hareketi içinde büyük ölçüde yayılması ve bu hareketi bölmesi devrim ve sosyalizm davası için ağır bir darbe olmuştur. Fakat bu hiç bir şekilde sosyalizmin bir sistem olarak tasfiye edildiği, dünyanın iki çatışan sisteme bölünmesi, kriterinin değiştirilmesi gerektiği ve sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkinin artık bugün var olmadığını anlamama gelmez. Sosyalizm, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde olduğu gibi marksizme-leninizme sadık kalan gerçek sosyalist ülkelere vardır ve

BELGE

gelmektedir. Bu nedenle, sosyalist sistem kapitalist sisteme karşı bir sistem biçiminde objektif olarak vardır, tıpkı kapitalizm ile onun arasındaki çelişkinin ve ölüm kalım mücadelesinin varlığı gibi.

Bu sözde "Üç dünya teorisi" sosyalizmi bir toplumsal sistem olarak görmekten gelenek uluslararası proletaryanın en büyük tarihsel zaferini ve kapitalizm ile sosyalizm arasındaki günümüzdeki temel çelişkinin de görmezlikten gelmektedir. Açık ki, sosyalizmi gözardı eden böyle bir teori anti-leninisttir; dünya proletaryasına savaşmama, sosyalist devrimi yükseltmeye çağırması yaparken, sosyalizmin inşa edildiği ülkelerdeki proletarya diktatörlüğünden sayılmasına yol açmaktadır ve bu çok şaşırıcı olmamalıdır. Durum değerlendirilmelerinde proleter sınıf kriterlerinden ayrılsın ancak, proletaryanın ve devrimin çıkarlarına karşı sonuçları ulaştır.

Lenin, büyük ve tutarlı bir marksist olarak eserlerinde sık sık kapitalist dünya ve bunun içerisindeki güçlerin ilişkisini incelemiştir. Lenin bunu daima devrim hizmet için, proletaryanın öndeki görevlerini komünist partilerin görevlerini, ilk sosyalist devletin dünya proleter devrimine karşı görevlerini belirlemek için kimlerin devrimin gerçek mütefiki ve kimlerin devrimin düşmanları olduğunu göstermek için yapmıştır.

Komünist Enternasyonalin 1920 yılındaki 2. Kongresindeki tez ve raporlarında, Lenin bize bu yolda parak bir örnek vermektedir. Lenin şöyle vurgulamıştır: "Şimdi, devrimci partilerin pratikleri ile kanıtlanmalıdır ki bu partiler yeterli derecede bilinçli, örgütlü, sömürülen kitlelerle bağlı ve zafere ulaşacak devrimi yapmak üzere bu krizden yararlanabilecek yetenek ve kararlılıktadırlar ve bizim Komünist Enternasyonalin bu kongresinde bir araya gelmesine ana nedeni bu "işbat" için kesinlikle hazırlanmıştır." (Eserler, c.31, s. 250.)

Buna rağmen şu sözde "Üç dünya teorisi" devrim için hiçbir görev ortaya koymaz, tam tersine, bunları "unutur", "Üç dünya" şeması içerisinde burjuvazi ile proletarya arasındaki temel çelişki yer almaz. Bunun dışında dünyanın bu şekilde bölünmesine göre çarpan bir diğer nokta da bu teorinin "üçüncü dünya" diye nitelenen bölümüne sınıfsal olmayarak, sınıfları ve sınıf mücadelesini göz ardı ettiği ve bu teorinin söz konusu dünyada yaşadığı ülkeleri, bu ülkelerdeki hakim rejimleri ve faaliyet gösteren çeşitli politik güçleri tek bir bütünlük içerisinde ele aldığıdır. Bu teori ezilen halklar ile bu ülkeler içindeki gerici ve emperyalizm yanlısı güçler arasındaki çelişkiyi gözardı etmektedir.

Şu iyi bilinmektedir ki, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, özgürlük yanlısı halklar, özgürlük, bağımsızlık ve ulusal egemenlik için eski ve yeni sömürgecilere karşı keskin bir mücadele vermektedirler. Bu bütün ilericiler, dünya proletaryasına, gerçek sosyalist ülkelerdeki marksist-leninistlerin koşulsuz desteğine sığınan halk, devrimci ve kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadele birkim düşmanlara karşı yöneltilmiştir ve bunlara karşı yöneltilmeye hatasına düşmemelidir: Bütün dünya halklarının en tehlikeli düşmanları, en büyük sömürücüleri ve uluslararası jandarmaları olan emperyalist baskıcılar ve en önce, özellikle iki süper güç karşı; ulusal özgürlük ve bağımsızlığın düşmanı olan uluslararası tekelere, yabancı emperyalistlere şu ya da bu süper güçle birlikiyle bağlanmış yerel gerici burjuvaziye karşı; halkın devrimine karşı gerici burjuvaziyle birleşmiş ve yabancı emperyalistlerden destek alan feodalizm kalıntılarına karşı; bu üç düşmanın egemenliğini savunucuları ve temsilcileri olan gerici ve faşist rejimlere karşı.

Üç dünya teorisi ezilen halkların devrimci mücadelesine ihanettir

"Sözde "Üçüncü dünya" teorisinin yaptığı gibi, komprador burjuvaziyi de kapsamak üzere burjuvazinin tüm katmanlarının, herhangi bir istisna olmaksızın emperyalizme karşı mücadeleyi sürdüren anti-emperyalist güçlerin temeli ve faktörü olarak tanımlanması mümkün değildir. Bu "teoriyi" izlemek demek devrimci hareketi yoldan sapırmak, onu diğer ülkelerdeki proleter ayırmak, bu ülkelerin halklarının ve proletaryalarının mücadelesini anti-marksist ve revizyonist bir yola sokmaktır."

Bu nedenle birinin aynı zamanda, iç düşmanlara, emperyalizmin içindeki mütefiki ve işbirlikçilerine ve bu mücadeleyi engelleyen diğer faktörlere karşı sardurmak ve savaşmaksızın sadece dış emperyalist güçlere karşı savaşacağını söylemesi anlamsızdır. Bugüne kadar, iç düşmanları gayri millî unsurlara satılmış gerici ve hainleri olmayan hiçbir kurtuluş hareketi, ulusal demokratik ve anti emperyalist devrim olmamıştır. Sözde "üçüncü dünya" teorisinin yaptığı gibi, komprador burjuvaziye de kapsamak üzere, burjuvazinin tüm katmanlarının, herhangi bir istisna olmaksızın emperyalizme karşı mücadeleyi sürdüren anti emperyalist güçlerin temeli ve faktörü olarak tanımlanması mümkün değildir. Bu "teoriyi" izlemek demek, devrimci hareketi doğru yoldan sapırmak, devrimi yarı yolda bırakmak, onu diğer ülkelerdeki proleter devriminden ayırmak, bu ülkelerin halklarının ve proletaryalarının mücadelesini anti-marksist ve revizyonist bir yola sokmaktır.

Marksizm-Leninizm bize ulusal sorunun daima devrim davası yanında tali görülmeye gerektiğini öğretir. Bu noktadan hareketle, marksist-leninistler, etkin biçimde doğrudan emperyalizme yöneltilmiş ve dünya proleter devriminin genel davasına hizmet eden her hareketi desteklerler. "Komünistler olarak" diye vurgular Lenin "Sömürge ülkelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz, ancak bu hareketler gerçekten devrimci olup, temsilcileri bizi, köylüleri ve diğer sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruha eğitmek ve örgütlemekten engellenmez. Ve eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki komünistler, II. Enternasyonel karamanlarının da dahil oldukları reformcu burjuvaziye karşı savaşmalıdır." (Eserler, c.31, s. 266-7)

Aynı zamanda "üçüncü dünya" tezinin savunucuları, Suudi Arabistan krallığını veya İran Şahı'nın ABD petrol tekelleriyle yaptıkları anlaşmaları, milyarlarca dolar tutarındaki Pentagon'la silah alışverişlerini bile kurtuluş hareketinin içine dahil etmekte ve hatta "emperyalizme karşı mücadele eden başlıca güç" olduğunu söylemektedirler. Bu mantığa göre, petrolden kazandıkları paraları Wall Street'in ve New-York'un bankalarına yatıran petrol şeyhleri emperyalizme karşı mücadele eden halkları destekleyen, emperyalizmin karşısındaki iddialı savaşçılardır. Ve bu şeyhlerin baskıcı, gerici rejimlerine silah satan ABD emperyalistleri, bu silahları iddialı biçimde, emperyalistleri Arabistan ve İran'ın "altın kuşları"ndan defetmek için savaşan "yurtsever güçler" e vermektedir.

Bugün onları kanıtlamaktadır ki, demokratik ve anti-emperyalist kurtuluş devrimi ancak proletaryanın öncülüğünde, başta onun partisi olmak üzere diğer geniş köylü kitleleri ve anti-emperyalist, yurtsever güçlerle yapılan ittifak sonucu tutarlı bir biçimde yükseltilebilir ve sonuca ulaştırılabilir. 1905 gibi erken bir tarihte, Lenin "İki Tarih" adlı kitabındaki derin

tartışmaları kanıtladığı gibi, emperyalizm koşullarında, burjuva demokratik devrimlerin özelliği, bu devrimleri ileri götürmekle ilgilenen gücün, kaypak ve kitlelerin devrimci itici karşısında gerici feodal güçlerle birleşmeye eğilimli burjuvazi değil, fakat burjuva demokratik devrimi sosyalist devrimine geçiş için bir ara aşama olarak değerlendiren proletaryadır. Aynı şey günümüzün ulusal kurtuluş hareketleri içinde söylenmelidir. J.V. Stalin Ekim devrimini izleyen dönemde "Sömürgele ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri dönemi, bu ülkelerin proletaryalarının uyanma dönemi ve devrimde hegemonyasını kurma dönem başları." (Eserler c. 10., s. 237-8.) demiştir.

Mevcut koşullarda bu Leninist öğretiler özel bir öneme ve değere sahiptir. Bugün dünyada Lenin'in de diktatörlüğüne çekmiş olduğu gibi, büyük bir güçle hareket eden iki eğilim gelişmiştir. Bir yanda, kapitalist tekelere açısından, ulusal sınırların aşılması ve ekonomik ve politik yaşamın uluslararasılaşması eğilimi; öte yanda, çeşitli ülkelerden ulusal bağımsızlık için mücadele eden güçlenmesi eğilimi. Böylece ilk eğilime ilişkin olarak, sömürgecilikten kurtulan bir çok ülkede yerel burjuvazinin yabancı emperyalist sermaye ile bağları sadece muhafaza edilemeye kalmış, çok ulusal şirketler çeşitli ekonomik, mali birleşmeler v.b. gibi yeni-sömürgeci biçimlerle daha da güçlendirilmiş ve geliştirilmiştir. Bu ülkelerin ekonomik ve politik yaşamlarında kıilit noktaları elinde tutan ve giderek büyüyen bu burjuvazi, emperyalizm yanlısı bir güç olup devrimci ve kurtuluşçu hareketin düşmanıdır.

Daha önceki sömürge ülkelerde, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlığın güçlenmesi biçiminde beliren diğer eğilimin, en önce ve başlıca bu ülkelerde proletaryanın artmasına bağlıdır. Böylece, proletaryanın öncülüğünü yaptığı ve sonuçta daha ileri bir aşamaya geçerek sosyalizm mücadelesine dönüşecek anti-emperyalist ve demokratik devrimlerin geniş ve tutarlı bir biçimde gelişmesi için çok daha uygun koşullar yaratılmış demektir.

Marksist-Leninistler, "üçüncü dünya" diye tanımlanan ülkelerin proleterlerinin ve halklarının çoğunun kurtuluşu, devrimci ve sosyalist emelleriyle isteklerini bu ülkelerin baskıcı komprador burjuvazilerinin amaç ve politikalarıyla karıştırmazlar. Asya, Afrika ve Latin Amerikan ülkeleri halklarının safhalarındaki, onların devrimci mücadelesini mutlaka zafere ulaştırarak olan sağlam ilericiler akımlarının varlığını bilirler.

"Üç dünya" teorisini destekleyenlerin yaptığı gibi, genel terimlerle "üçüncü dünya" dan emperyalizme karşı mücadelesinin ve devrimin temel gücü olarak söz etmek ve gerçek anti-emperyalist, devrimci güçlerle, gelişmekte olan ülkelerin bir kaçındaki emperyalizm yanlısı, gerici ve faşist güçler arasında hiçbir ayırım gözetmemek, Marksizm-Leninizmin öğretilerinden açık bir biçimde uzaklaşmak ve tipik oportünist görüşlere prim vermek, devrimci güçlerin arasında karma ve örgütsüzlük yaratmak demektir. Aslında, bu "üç dünya" teorisine göre bu ülkelerin halkları, örneğin Brezilya'da, Geisel'in, Şili'de Pinochet'in, Endonezya'da Suharto'nun, İran'da Şah'ın ve Ürdün'de kralın faşist diktatörlüklerine karşı savaşmamalıdır. Çünkü onlar iddialı bir biçimde "dünya tarihinin tekerleğini ileri doğru çeviren devrimci itici güçler" parçasıdır. Aksine bu teoriye göre "üçüncü dünya" nın halkları ve devrimcileri ülkelerindeki gerici güçler ve rejimler ile birleşmeli, onları desteklemeli, diğer bir deyişle devrimden vazgeçmelidir.

ABD emperyalizmi diğer kapitalist devletler ve Sovyet Sosyal emperyalizmi, sözde "üçüncü dünya" ülkelerinin yönetici

sınıflarını kendilerine binlerce bağ ile bağlamıştır. Yabancı tekelere bağımlı olan ve kendi halklarının geniş kitleleri üzerindeki egemenliklerini sürdürmek isteyen bu sınıflar elbette ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmine baskı uygulamayı amaçlar görünün ve kendi iç işlerini müdahalelerini durduran, bağımsız devletlerin demokratik blokunu iddialı biçimde oluşturdukları izlenimini vermeye çalışmaktadır.

Lenin komünist partilerine şunu vurgulamıştır: "Bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin emekçi halklarının en geniş kitlelerine, emperyalist güçlere sistemati olarak söylenen politik olarak bağımsız devletlerin kurulması biçimindeki ve aslında ekonomik, mali ve askeri açılarından tümüyle kendilerine bağımlı olan devletler kurtulmaları yanamlı sürekli olarak açıklamak ve anlatmalıyız." (Eserler, c.31, s. 169)

AEP daima Lenin'in bu ölümsüz öğretilerine sadık kalmıştır.

"Bazı devletler ve hükümetler tarafından izlenen politikanın değerlendirilmesi bakımından," AEP 7. Kongresinde Enver Hoca "Marksistlerin sınıf kriterinden, bu hükümetlerin ve ülkelerin emperyalizme ve sosyalizme kendi halklarına ve gericiğe karşı tavırlarından yola çıktıklarını" vurgulamıştır.

"Bu öğretiler temel alınarak, devrimci hareket ve proletarya, stratejisini ve taktiklerini oluşturur, emperyalizme burjuvaziye ve gericiğe karşı mücadelede gerçek mütefiklerini bulur ve onlarla birleşir. "Üçüncü dünya", "bağımsız ülkeler" veya "kalkınmakta olan ülkeler" gibi terimler, ulusal ve toplumsal kurtuluş için savaşan geniş kitleler arasında, iki süper gücün tehdidinden korunmak için bir çatinin halen kurulmuş olduğu yanlış izlenimini uyandırmaktadır. Bu terimler, ülkelerin çoğunluğundaki gerçek durumu yani şu veya bu biçimde politik, idolojik ve ekonomik olarak iki süper güce ve eski sömürgeci metropollere tabii ve bağımlı olduklarını gizlemektedir." (E. Hoca, 7. Kongre Raporu, s. 204.)

"Üçüncü Dünya", "Bağımsızlık Dünyası", "Kalkınmakta Olan Ülkeler" buluşları aynı kapsam ve amaca sahiptir: Devrimden vazgeçmek

"Aslında, bu "Üç dünya" teorisine göre bu ülkelerin halkları, örneğin Brezilya'da Geisel'in, Şili'de Pinochet'in, Endonezya'da Suharto'nun, İran'da Şah'ın ve Ürdün'de kralın faşist diktatörlüklerine karşı savaşmamalıdır. Çünkü onlar iddialı bir biçimde "dünya tarihinin tekerleğini ileri doğru çeviren devrimci itici güçler" parçasıdır. Aksine, bu teoriye göre "üçüncü dünya"nın halkları ve devrimcileri ülkelerindeki gerici güçler ve rejimler ile birleşmeli, onları desteklemeli, diğer bir deyişle devrimden vazgeçmelidir."

"Bu "teori" ezilen halklar ve uluslarla diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkiyi gözardı etmektedir."

Sözde "üçüncü dünya" ülkelerinin yönetici ve halkları, sözde "üçüncü dünya" ülkelerinin yönetici

"Buna rağmen şu sözde "Üç dünya teorisi" devrim için hiçbir görev ortaya koyamaz, tam tersine bunları "unutur." "Üç dünya" şeması içerisinde burjuvazi ile proleterya arasındaki çelişki yer almaz. Bunun dışında dünyanın bu şekilde bölünmesinde göze çarpan bir diğer nokta da bu teorinin "Üçüncü dünya" diye nitelenen bölümüne sınıfsal olmayan bakışı, sınıflar ve sınıflar mücadelesini gözardı ettiği ve bu teorinin söz konusu dünyada yaşadığı ülkeleri bu ülkelerdeki hakim rejimleri ve faaliyet gösteren çeşitli politik güçleri tek bir bütünlük içerisinde ele aldığıdır. Bu teori ezilen halklar ile bu ülkeler içindeki gerici ve emperyalizm yanlı güçler arasındaki çelişkiyi gözardı etmektedir."

gem vurulmasına ve kapitalizmin savunulmasına yani kapitalizmin hegemonyasını uygulamasının önlenmesine ancak halklara biraz daha kolay kabul edilebilir egemenlik biçimlerinin uygulanmasına hizmet etmektedir. Adlandırılardaki farklılıklara karşın sözde "üçüncü dünya" ve "bağıntısızlar dünyası" iki su damlası gibi birbirisinin yanısıdır. Her ikisinde aynı ideoloji ve politika tarafından yönlendirilmektedir. Bir grup diğeriyle o kadar karmaşık hale gelmiştir ki, artık hangi ülkelerin "üçüncü dünya" dan olduğunu ve onları "bağıntısızlar" dan sıyrın farkları ve "bağıntısızlar" içine hangi ülkelerin girdiğini ve onları "üçüncü dünya" cılarından ayırınan neler olduğunu saptamak son derece güçleşmiştir.

Sözde "kalkınmakta olan ülkeler" le ilgili yeni bir gruplama yapmak için çalışılmaktadır. Bunun içinde hem "üçüncü dünya" ülkeleri hem de "bağıntısız" ülkeler karmaşık biçimde yer almaktadır. Bu teorinin yazarları da, sınıf çatışmalarını gözlemekte, "kalkınmakta olan ülkeler" in ekonomilerinin kurulumları için bazı yardimlar almaları koşuluyla emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve diğer emperyalist güçleri kızırdıracak hiçbir şey yapmaması yani varolan statükoyu korumayı savunmaktadır. Bu teorinin yazarlarına göre büyük güçler bazı "fedakarlıklar" yapmalı, açlara bazı şeyler vermeli, böylece açlar biraz geçinmenin yolunu bularak başlarını kestirmemlidir. Bu şekilde bir orta yolun bulunacağını zengin, yoksul, sömürlen, sömürülen herkesin "savaşları olmaksızın", "silahlanma olmaksızın", "birlik içinde", "sınıfların birliği içinde", "krusçevvari" bir biçimde bir arada yaşayacağı "yeni bir uluslararası düzenin" kurulacağını söylemektedirler.

Kesinlikle her üç "buluş" unda aynı kapsam ve amaçlara sahip olması gerçeği nedeniyle "bağıntısızlar" in, "üçüncü dünya" nin ve "kalkınmakta olan ülkeler" dünyasının "önderlikleri" nin tam bir ahenk içinde olduğu görülmektedir. Hep birlikte teori ve vaziraları, kitleleri, proleterya ve halkları devrimci mücadelelerinden saptırmak için kandırmaktadırlar.

"Üç dünya" teorisi sadece iki karşıt toplumsal sistem-sosyalizm ve kapitalizm veya emek ve sermaye arasındaki büyük çelişkiyi gözardı etmekle kalmamakta ayrıca ezilen halklarla dünya emperyalizmi arasındaki diğer ana çelişkiyi de incelemeyecek hınu sadece iki süper güçle, aslında da bunlardan başlıca biriyile olan çelişkiye indirgemektedir. Bu "teori" ezilen halklar ve uluslarla diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkiyi tamamen gözardı etmektedir. Bunun ötesinde, "üç dünya" teorisinin partizanları, "üçüncü dünya" nin ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı diğer emperyalist ülkeler ve ABD emperyalizmiyle ittifak çağrılarında bulunmaktadırlar.

Dünyanın üç ayrı dünyaya bölünmesini hakkı göstermek için öne sürülen iddialardan biri, şu andaki konumuzda, İkinci Dünya Savaşından sonraki emperyalist kampta ABD emperyalizminin kaçıyış egemenliği varken artık bunun çeşitli emperyalistlerin eşitsiz gelişimi sonucu sona erdiği ve parçalandığıdır. Bu "teori" nin destekleyicileri bugün artık tek bir emperyalist dünyadan söz edilemeyeceğini çünkü bir yanda batılı emperyalistlerin ABD emperyalizmine karşı başkaldırdığını, öte yanda iki emperyalist süper güç: ABD ve Sovyetler Birliği arasında gitliçe güçlenen ve artan bir rekabet olduğunu ileri sürmektedirler.

Emperyalizm aşamasında çeşitli kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi sonucu emperyalistler arası çelişkiyi vardır ve gitliçe derinleşmektedir, koşullara ve konulara göre emperyalistler arası ilişkiler, bloklar, gruplaşmalar kurulmakta ve yıkılmaktadır. Bu marksizm-leninizmin abes'idir. Lenin'in yeterli kanıtlar

gösterdiği üzere, emperyalizmin bu tipik olgusu objektif bir yasadır ve kapitalizmin son aşaması olarak emperyalizm kaçınılmaz olarak çürümektedir. Ancak bu demek midir ki bu çelişkilerin sonucu olarak emperyalist dünya, toplumsal bir sistem olarak varlığını sona erdirmiş ve birkaç dünyaya bölünmüştü, bu veya şu emperyalizmin toplumsal-ekonomik doğası değişmiştir? Hiç de değil. Bugünkü gerçekler emperyalist dünyanın parçalanmasından değil fakat iki büyük emperyalist blokun varlığı ile karakterize olan tek bir dünya emperyalist sisteminden söz ediyor: Bir yanda NATO : AET vs. emperyalist organlar gibi araçlara sahip, ABD emperyalizminin başını çektiği Batı emperyalist bloku, öte yanda yayılmacı, hegemonyacı ve "savaş çıkartıcı" politika araçlarına, Varşova Anlaşmasına ve Comecon'a sahip Sovyet Sosyal emperyalizminin egemenliğindeki doğu bloku.

"Üç dünya" şemasındaki sözde "ikinci dünya" nin kapsamına giren kapitalist ve revizyonist emperyalist ülkelerin toplumsal düzenleri açısından iki süper güçten veya "üçüncü dünya" ya dahil edilen çeşitli ülkelere hiçbir önemli farkı yoktur. Bu "dünya" nin ülkelerinin iki süper güçle kesin çelişkileri olduğu bir gerçektir. Ancak bu çelişkiler emperyalistler arası bir karakter taşımakta ve iki süper gücün kendi aralarındaki çelişkilerden farklılık göstermemektedir. En başta, bu çelişkiler, Batı Alman, Japon, İngiliz, Fransız, Kanada vb. emperyalistlerin pazarları, etki alanları, sermaye ihracı ve diğerlerinin zenginliklerini sömürbilmek için bölgeler edinebilmek yüzünden kendi aralarında olduğu gibi bu veya öbür süper güçle olan çelişkileridir.

Elbette bu çelişkiler dünya emperyalist sistemini zayıflatmakta olup, proleteryanın ve halkların mücadelesinin çıkarına değildir. Ancak çeşitli emperyalist güçler ve iki süper güç arasındaki çelişkileri çalışan kitlelerin ve halkların emperyalizme karşı, onu yıkmak için verdikleri mücadeleyle özdeşleştirmek anti-marksisttir.

Sözde "ikinci dünya" ülkelerinin, diğer bir deyişle burulardaki yönetici büyük burjuvazinin, iki süper güçle ve dünya emperyalizmine karşı verilen mücadelede ezilen halkların ve ulusların müttefikli olması asla sözkonusu olamaz. İkinci Dünya Savaşından bu yana tarih, bu ülkelerin ABD emperyalizminin Kor'de, Vietnam'da, Ortadoğu'da, Afrika'daki saldırgan politikalarını ve anlaşmalarını desteklediğini ve halen de desteklemekte olduklarını açıkça göstermektedir. Onlar yeni sömürgecilğin ve uluslararası ekonomik ilişkilerdeki eski egitsizlik düzeninin çoğun savunucularıdır. "İkinci dünya" daki, Sovyet Sosyal emperyalizminin müttefikleri Çekoslovakya'nın işgalinde birlikte yer almışlar ve Sovyetlerin, dünyanın çeşitli bölgelerindeki yağmacı, genişlemeci politikasının gayretle destekleyicileri olmuşlardır. Sözde "ikinci dünya" nin ülkeleri iki süper gücün saldırgan ve yayılmacı ittifaklarının temel ekonomik ve askeri destekleridir.

"Üç dünya" teorisinin destekleyicileri, bu teorinin emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak için geniş alanlar sunduğunu ileri sürmektedirler. Düşman kamptaki çelişkilerden yararlanılmaktadır, ama hangi yolla ve hangi amaç için? Bu konuda ilke, bu çelişkiler daima devrimin, halkların ve onların özgürlüklerinin ve sosyalizm davasının, yararına kullanılmasını doğrultusunda olmalıdır. Bu konuda ilke düşman safındaki çelişkilerden yararlanmak, devrimci ve kurtuluş hareketinin zayıflamasına ve yok olmasına değil, güçlenmesine ve yoğunlaşmasına ve hatta düşmana karşı özellikle de halklar arasında onlar hakkında herhangi bir yanlış anlamın yaratılmasına izin vermezsiniz ele başlarına karşı mücadelede devrimci güçlerin daha aktif bir biçimde hareketlenmesine yöneltmek olmalıdır.

Devrim sorununu sadece emperyalistler arası çelişkilere bağlayan bir anlayış anti-marksisttir.

"Emperyalistler arası çelişkilerin mutlaklaştırılması ve devrim ile karşı devrim arasındaki temel çelişkinin önemsizlenmesi stratejinin merkezi olarak sadece düşman kamplardaki çelişkilerden yararlanmayı öne çıkarmak ana meseleyi unutmak demektir. Devrimci ruhun yükselmesi ve emekçi halk ile halklar arasındaki devrimci hareketin gelişmesini - devrim için hazırlanmayı- ihmal etmemek marksizm-leninizmin öğretisine bütünüyle karşıttır. Daha güçlüsüne karşı çıkmak için sözde daha zayıf emperyalizmlerle birlik olmak ve bir ülkenin burjuvazisine karşı çıkmak için diğer ülkelerinkinden yana olmak, çelişkilerden yararlanmak adı altında anti-marksist bir tutumdur."

Emperyalistler arası çelişkilerin mutlaklaştırılması ve devrim ile karşı devrim arasındaki temel çelişkinin önemsizlenmesi stratejinin merkezi olarak sadece düşman kamplardaki çelişkilerden yararlanmayı öne çıkarmak ana meseleyi unutmak demektir. Devrimci ruhun yükselmesi ve emekçi halk ile halklar arasındaki devrimci hareketin gelişmesini-devrim için hazırlanmayı- ihmal etmek marksizm-leninizmin öğretisine bütünüyle karşıttır. Daha güçlüsüne karşı çıkmak için sözde daha zayıf emperyalizmlerle birlik olmak ve bir ülkenin burjuvazisine karşı çıkmak için diğer ülkelerinkinden yana olmak, çelişkilerden yararlanmak adı altında anti-marksist bir tutumdur. Lenin, düşman safındaki çelişkilerden yararlanma taktiklerini proleteryanın bulmasına, devrimci ruhunu ve kitlelerin savaşına yetenek ve azmini azaltmak için değil fakat yükseltmek için kullanılması gerektiğini kuvvetle vurgulamıştır. (Lenin, c. 31, s. 69-70)

AEP her zaman ısrarla bu ölümsüz Leninist öğretileri ön planda tutmuştur ve tutmaktadır. "Emperyalizm ve modern revizyonizmin büyük krizinin bu anlamda" demistir yoldaş Evgen Hoca "Onlara karşı mücadeleyi yoğunlaştırmalı, düşmanlar arasındaki büyük çelişkilerden; kendimiz, sosyalist ülkeler ve devrim için ayaklanan halklar için, doğru ve düzgün bir şekilde yararlanmalı, onları sürekli teşhir etmeli ve emperyalistler ile revizyonistlerin ittikamlarını sonradan almak üzere tehlikeden kaçmak için birbirlerine verdikleri sözde tavizler ile tatmin olmasın. Bunun için demiri sürekli kızgın tutmalı ve aman vermeden hücum etmeliyiz." (Rapor ve Konuşmalar 1970-71, s. 460-461)

"Üç dünya" teorisinin karşı devrimci ve sahte anti-emperyalist özelliği ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı çoğu kapitalist ve yeni sömürgeci ülkelerden oluşan, ve iki süper gücün temel destekçileri olan "ikinci dünya" denilen ülkelerin "üçüncü dünya" nin müttefikleri olarak gösterilmesinde açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu karşı-devrimci bir "teori" dir, çünkü toplumsal barışı ve burjuvazi ile işbirliğini önermektedir ve bu nedenle ikinci dünya ülkelerindeki sömür sistemi-ne ve tekeli burjuvazisi karşı savaşın zorunda olan Avrupa, Japonya, Kanada v.b. ülkeler proleteryanın devrimden vazgeçmektedir, çünkü ulusal bağımsızlığı savunmanın çıkarları ve özellikle de Sovyet

Sosyal emperyalizmine karşı mücadelede bunu gerektirir.

Bu aynı zamanda sahte anti-emperyalist bir teoridir çünkü "ikinci dünya" nin emperyalist güçlerinin yeni-sömürgeci ve sömürücü politikalarını süpürgeçlere karşı mücadele adına haklı göstermekte ve desteklemekte; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarını bu politikaya karşı çıkmaması çağırılmaktadır. Gerçekte ise bu yolla sözde "ikinci dünya" ve "üçüncü dünya" denilen ülke halklarının emperyalizm ve sosyal emperyalizme karşı mücadeleleri zayıflatılmakta ve sabote edilmektedir.

Devrimci strateji devrimi merkez olarak ele alandır. "Leninizmin strateji ve taktikleri" diye yazmıştı Stalin, "proleteryanın devrimci mücadelesinin liderliğini bilimini oluşturur." (Eserler, cilt. 6, s. 155)

Leninist strateji dünya proleter devrimini, çağımızın bir çok büyük devrimci öğiliminden oluştuğunu ve merkezinde uluslararası proleteryanın bulunduğu bir süreç olarak ele alır.

Sosyalist ve kapitalist yollar arasındaki uzlaşmaz mücadele içerisinde gerçek sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerde devrimci süreç duraksamadan sürmektedir sosyalizmin kapitalizm üzerindeki nihai ve kesin zaferini sağlamak için, karşı devrimci şiddet ve emperyalist saldırganlık yoluyla veya barışçı burjuva-revizyonist dejenerasyon yoluyla geriye dönüp tehlikesine açılan yolları tıkamak için. Tüm dünyadaki devrimci ve halklar bu mücadeleyi can alıcı bir sorun olarak görmekte ve bunu dünya devrim ve sosyalizm davası açısından büyük bir ilgi ile izlemektedir. Sosyalist ülkelere tam ve kayıtsız destek sağlayacak bu ülkelere karşı herhangi bir emperyalist saldırganlık girişimine karşı çıkmaktalar, çünkü onlar sosyalist ülkeleri devrim için güçlü bir temel ve merkez olarak, uğrunda savaytıkları ideallerin pratikte gerçekleştirildiği ülkeler olarak görmektedirler. Lenin'in sosyalist devrimin zafere ulaştığı bir ülke için uluslararası proleteryanın desteğinin birinci önemi ve gerekliliği üzerindeki görüşleri ölmüşdür. Ancak bu marksizm-leninizmin devrimci öğretilerini en büyük bir şekilde uygulayan ve proleter enternasyonalizmine tutarı bir biçimde bağlı olan gerçek bir sosyalist ülkeden bahsettiğimiz ima eder. Aksi takdirde eğer kapitalist bir ülke haline dönüşürse ve yalnız sahte bir "sosyalist" kılık içerisinde, bulunursa desteklenmemelidir.

Devrimci ve halklar bilmekteki ki sosyalist ülkelerin mücadele ve başarıları emperyalizm, burjuvazi ve uluslararası gerici güçlerin darbeleridir, işçilerin ve halkların devrimci ve kurtuluş mücadelesinin doğrudan bir yardım ve desteğidir.

Lenin ve Stalin deima sosyalist bir ülkenin proleteryanın devrimci görüşünün yalnız kendi ülkesinde sosyalizmi geliştirmek için her türlü çabayı göstermek değil, fakat aynı zamanda diğer ülkelerin devrimci ve kurtuluş hareketlerinin her yoldan desteklemek olarak düşünmüşlerdir. Stalin "Lenin hiç bir zaman Sovyetler Cumhuriyetini kendi başına bir amaç olarak görmemişti." diye yazmıştı Lenin her zaman bunu doğu ve batı ülkelerindeki devrimci hareketleri güçlendirmek için vazgeçilmez bir bağ olarak görmüştü. Lenin bunun tek doğru kavram olduğunu yalnızca uluslararası açıdan değil, fakat Sovyetler Cumhuriyetinin korunması açısından da biliyordu." (Eserler, c. 6, s. 82.)

Kesinlikle bu nedenden dolayı, gerçek bir sosyalist ülke kendisini her türlü antisal sınırların sınıdığını ve yalnızca halkları devrim için emperyalizme karşı mücadelede yolundan saptırması hizmet eden, sözde "üçüncü dünya" veya "bağıntısızlar" biçimindeki gruplamalar içerisinde sokamaz.

"Bu sözde "Üç dünya teorisi" sosyalizmi bir toplumsal sistem olarak görmekten geçerek uluslararası proleteryanın en büyük tarihsel zaferini ve kapitalizm ile sosyalizm arasındaki günümüzdeki temel çelişkisini de görmekten gelmektedir. Açıkça ki sosyalizmi gözardı eden böyle bir teori anti-leninisttir; dünya proleteryanına savaşmama, sosyalist devrimi yükseltmeye çağırıp yaparken, sosyalizmin inşa edildiği ülkelerdeki proleterya diktatörlüğünün zayıflamasına yol açmaktadır. Ve bu çok şaşırtıcı olmamalıdır. Durum değerlendirmelerinde proleter sınıf kriterinden ayrılmıyacak, proleteryanın ve devrimin çıkarlarına karşı sonuçlara ulaşılır."

Gerçek sosyalist bir Üç dünya uluslararası proleterya hareketini devrimden vazgeçmeye, emperyalistlerle birlik olmaya çağırmaz

Sosyalist ülkelerin güvenilir gerçek müttelikleri ancak devrimci, özgürlük yanlısı ve ilerici güçler, işçi sınıfının devrimci hareketi ve ezilen halkların ve ulusların anti-emperyalist hareketi olabilir. Bunun için, "Üç dünya" bölünümünü ileri sürmek, günümüzün temel çelişkisini görmekten gelmek ve proleterya ve tekelci burjuvazi ile ezilen halkları da sözde "ikinci dünya" nin emperyalist güçleri ile ittifaka çağırarak, uluslararası proleteryanın halkların ve sosyalist ülkelerin yararına değildir. Böyle bir şey anti-Leninisttir. J. Stalin şunları vurgulamıştır: "Sovyet Cumhuriyeti'nin çıkarlarını koruyucu partilerin sağa kaymasını isteyeceği hiçbir durum düşünmüyorum. Tüm dünya devrimci proleter hareketinin temel olan ülkemiz çıkarlarını bahali işçilerin devrimci ruhuna ve politik aktivitesini azaltmama isteği yerine nasıl olur da bu aktiviteyi azaltmam ve devrimci ruhunun yok olmasını isteyeceğini düşünmüyorum." (Eserler, c.5, s. 11)

Günümüzde kapitalist metropollerdeki dünya proleter devrim süreci, proleteryanın ve diğer emekçi ve ilerici tabakaların burjuva baskı ve sömürüne karşı, su veya bu şekilde faşizmin yeniden canlanmasına v.b. karşı, yükselen sınıf mücadelelerinde somutlaşmaktadır. Proleteryanın öncülüğündeki geniş emekçi-yığınları arasında, kapitalizmin krizi ve diğer kötülüklerinden, burjuva sömürsünden, faşist şiddetten ve emperyalist savaşlardan kurtulmanın tek yolunun sosyalist devrim ve proleterya diktatörlüğünün kurulması olduğu bilinci, her geçen gün gelişmektedir. Hayat ve olgular kanıtlamaktadır ki ne burjuvazi ne de sosyal demokratlardan modern revizyonistlere kadar uzanan açık veya gizli ajanları, kitlelerin devrimci mücadelesinin yükselen dalgasını durdurmaz. Enver Hoca Arnavutluk Emek Partisi'nin 7. Kongresinde şöyle demiştir: "Dünya proleteryanının günümüzdeki mücadelesi burjuva ve revizyonist dünyalarındaki işçilerin ve onun devrimci mücadelesinin ne demojoji ne de terörle bastırılmayacağı yolundaki temel marksist-leninist tezin geçerliliğini bir kez daha kanıtlamıştır." (E. Hoca, AEP 7. Kongresine Rapor, s. 186-187)

Gelişmiş kapitalist ülkelerde objektif koşullar devrim için giderek daha uygun hale gelmektedir. Oralarla proleterya devrimci artık çözüm için ele alınsa bir sorundur. Gerçekten de, revizyonistler tarafından ihanet edilen ve atılan devrim bayrağını yükselten marksist-leninist partiler, proleterya ve müttelikleri, burjuva düzenini yıkmak için yaklaşmakta olan devrimci savaşlara ciddi bir şekilde hazırlanma görevini üstlenmişlerdir. Dünya kapitalist ve emperyalist sistemine kendi kalesinden vuran bu devrimci mücadele, gerçek sosyalist ülkelerin ve tüm dünyadaki devrimci ve özgürlük yanlısı halkların tam desteğini almaktadır ve almaya gerekmektedir. Fakat günümüzde modern revizyonistler ve "Üç dünya" teorisinin savunucuları ile "bağlantısızlık" teorisyenleri devrimden ve onun için hazırlıktan hiç söz etmezlerken, gerçekte ise, var olan kapitalist düzenin statükosunu muhafaza etmek için bunları sabote etmeye çalışmaktadır.

"Üç dünya" teorisinin yazarları proleteryanın diktatörlüğü devrimden uzaklaştırılmaya çalışılmaya günümüzde iki süper gücün ve özellikle de esas düşman olarak kabul edilen Sovyet Sosyal Emperyalizminin saldırganlık tehdidinden ulusal bağımsızlığın korunmasını temel sorun olduğunu ileri sürmektedir. Herhangi bir anda

uluslararası planda devrimci hareketin ana düşmanının hangisi olduğunu tesbiti büyük önem taşımaktadır. Olayların akışını göz önünde tutarak günümüz durumunun nimsel analizini yapan partimiz, "iki süper güç olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi" nin günümüzde "halkların temel ve en büyük düşmanları" ve "aynı derecede tehlikeli" olduklarını vurgulamaktadır. (E. Hoca, AEP 7. Kongresine Rapor, s. 219)

Sovyet sosyal emperyalizmi sermaye ve silaha dayanarak tipik sömürgeci ve yeni sömürgeci politika uygulayan vahşi, saldırgan ve yayılmacılığa susamış bir emperyalizmdir.

ABD emperyalizmi ile rekabet halinde olan bu yeni emperyalizm tüm bölgelerde ve kitalarda stratejik konumlar elde edip egemenliğini sağlamlaştırmak için mücadele etmektedir. O, halkların kurtuluş mücadelesini ve devrimi emmek için çalışan bir konumdadır. Fakat bu hiç bir şekilde "Üç dünya" teorisinin savunucularının ileri sürdüğü gibi halkların ve tüm dünyanın diğer düşmanı olan ABD emperyalizminin daha az tehlikeli olduğunu göstermez. Onlar, gerçekleri çarpıtarak ve halkları aldatarak, ABD emperyalizminin sızdı artık savaş kıskırtıcılığı yapmadığını, zayıfladığını, düştüğüne, "uyasal (are)" olduğunu ve barışçılığını ileri sürüyorlar. Mesleler böyle bir noktaya ulaştı ki, Almanya, Belçika, İtalya veya Japonya ve diğer ülkelerdeki Amerikan askeri varlığı bile, bir savunma unsuru olarak haklı gösterilmeye çalışılmakta. Böylesine görüşler devrimin kaderi ve halkların özgürlüğü açısından son derece tehlikelidir. Bu tezler hem ABD hem de Sovyet emperyalizminin hegemonyasını, yayılmacı ve saldırgan tabiatı üzerinde yandıkları yaratmaktadır.

Proleterya ve proleterya devrimi her türden emperyalizmi ve özellikle iki süper emperyalist gücü yıkmaya görevi ile karşı karşıyadır. Tabiatı itibarıyla her türden emperyalizm proleter devriminin her zaman için vahşi bir düşmandır. Bu nedenle dünya devriminin stratejik bakış açısından emperyalizmi daha az veya daha çok tehlikeli diye ayırmak yalınsıdır. Pratik kanıtlamıştır ki, her iki süper güç de sosyalizmin, uluslararası bağımsızlığın ve özgürlüğün aynı derecede temel düşmanıdır; sömürü sistemlerinin en büyük savunucuları güdücü ve insanlığı ölüncü bir dünya savayına sürükleyecek doğrudan tehlikelilerdir. Bu büyük gerçeği görmekten gelmek, iki süper gücün birinin veya öbürünün tehlikesini küçümsemek veya daha kötüsü bir süpergüce karşı düşmanca birliktirliğinde bulunmak, katastrofik sonuçlara gebe ve devrim ile halkların özgürlüğünün geleceği için büyük tehlikeler içermektedir.

Elbetteyledir ve öyle olabilir ki şu veya bu ülke iki süper gücün birisi tarafından baskı veya doğrudan tehdidi altında tutulabilir. Fakat bu hiç bir halde ve hiç bir şekilde diğer süpergücün bu ülke için bir tehlike oluşturmadığı anlamına gelmez ve hele hele o ülkenin bir dostu olduğu anlamına gelmez. "Düşmanınım düşmanı dostumdur" ilkesi ABD ve Sovyetler Birliği gibi iki süper güç söz konusu olduğu zaman hayata geçirilemez. Bu ik, süper güc ellerindeki her türlü olanak ile devrimci karşı savaşmakta, devrimi ve sosyalizmi sabote etmek için her türlü cabayı harcamağa ve onları kana boğmaktadır. Bu iki süpergüç, çeşitli ülkeler ve halklar üzerindeki egemenliklerini ve sömürlerini yaygınlaştırmak için büyük çaba gösteriyorlar. Halklar üzerindeki kana susamış egemenliklerini yılmak yanı azgınca biribirlerinin yerine geçmek için bunların bazen bir süpergücün bazen bir başkasına nasıl şiddetle saldırdıklarını deneyler göstermektedir. Ne zaman bir ülkenin halkı bu iki süpergücün birinin egemenliğinden kurtulsa, yerini diğeri almaktadır. Orta Doğu ve Afrika buna yeterli bir kanıt olmaktadır.

Günümüzde dünya devriminin diğer önemli eğilimi de emperyalizm, yeni sömürgecilik ve sömürgecilik kalıntılarına karşı halkların yükselen ulusal kurtuluş hareketidir. Bunu dünya devrimci sürecinin gelişmesinde son derece önemli ve değişmez bir faktör olarak gören Marksist-Leninistler ve dünya proleteryanı ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketleri ile tam desteklerini vermektedir. AEP her zaman ulusal özgürlükleri ve bağımsızlıkları için savaşan halkları desteklemiştir. Mücadeleleriyle emperyalist ve sosyal emperyalist savaş kıskırtıcılarının saldırgan planlarını ezerek olan dünya proleteryanı ile tüm gerçek anti-emperyalist ve ilerici güçlerin birliğinde yansız. Marksist-Leninist çizgisine uygun olarak, AEP ve Arnavutluk halkı... gelecekte de diğer bütün anti-emperyalist ve anti-sosyal emperyalist halkların, bütün Marksist-Leninist partilerin, bütün devrimcilerin dünya proleteryanıyla, ilerici halklarla birlikte düşmanın plan ve manevralarının önüne geçmek ve halkların güvenliğini ve özgürlük davasının zaferini garantilemek için hiç bir gayreti esirgemeyecektir ve savaşacaktır. Ülkemiz her an özgürlüğü, bağımsızlığı tehdit altında olan ve hakları ihlal edilen halkların yanında olacaktır" (E. Hoca, 7. Kongre Raporu, s. 228) Enver Hoca Yoldaş, Arnavutluk partisinin ve devletin yararına, bu türden yeni anlayışımızın kabul edilmesine ilişkin olarak Halk Meclisinde yaptığı konuşmada açıklamıştır. "Bugün dünyanın ezilen halkları sömürgeci yasalara ve yeni-sömürgeci tahakküme eski ya da yeni olsun burjuvazi tarafından halkların sömürülmesini sağlayan kurallara, uygulamalara, geleneklere, eşit olmayan anlaşmalara ve uluslararası nefret verici sınırlara ve ayrıcalıklara şiddetle karşı çıkmaktadır... Bu durum ile uyum halinde olmayı reddeden ve kendi varlıklar üzerinde ulusal egemenliklerini tesis etmek, politik ve ekonomik bağımsızlıklarını güçlendirmek ve uluslararası ilişkilerde tam bir eşitlik ve adalet için mücadele eden ilerici halklar ve demokratik devletler, Arnavutluk halkının ve devletin tam bir dayanışma ve desteğe sahiptirler. (Halk Kongresinde konuşma, 27 Aralık 1976)

Lenin'in zamanından beri Marksist-Leninistler her zaman emperyalizmin tahakkümü altındaki halkların ve ulusların ulusal kurtuluş hareketlerini, dünya devrimi ve proleteryanın güçlü bir müttefiki ve büyük bir yedeği olarak görmüşlerdir.

Kısmi ya da tam politik bağımsızlığını kazanan ülkelerde, devrim değişik gelişim aşamalarında olmuştur ve her yerde aynı görevlerle karşı karşıya gelmiştir. Bunlar arasında doğrudan doğruya proleter devrimi ile karşı karşıya kalarak olduğu gibi, diğer pek çok ülkede, anti-emperyalist ulusal demokratik devrim görevleri bugün gündemdedir. Fakat hangi durumda olursa olsun bir devrim, uluslararası burjuvazi-emperyalizm karşı amaçlandığına göre, dünya proleter devriminin müttefeki ve yedeğidir.

Ancak, bu bazı ülkelerin ulusal demokratik aşamada kalması, gerektiği ve devrimcilerin blanquist olarak suçlanması ve aşamaların atlatılmasından ya da kesilmesinden korkmak gibi nedenlerle sosyalist devrimden söz etmemeleri ve ayrılanmalarını anlamına mı gelir. Lenin, burjuva demokratik devrimin hala bir embyon olduğu sömürge ülkelerde bile burjuva demokratik devrimin sosyalist devime dönüştürülmesinin gereğinden bahsetmektedir. Blanquistleri eleştirirken, Mark, ve Engels ne 1848 devrimini ne de Paris Komününü vakitsiz olarak tanımlamıştır. Marksizm-Leninizm devrimin kesintisiz gelişmesinin temellerini, asla aşamaların kesilmesine yol açan küçük burjuva aceleciliği ile karıştırmaz.

Lenin sömürge ve bağımlı ülkelerde devrimin ileri götürülmesi gerektiğini

belirtmiştir. Lenin'in zamanından beri bu ülkelerde büyük değişiklikler olmuştur. Lenin dahice bu değişiklikleri tahmin etti ve bunların ilgili görüşleri dünya devrimci sürecine ilişkin Leninist tezlerde bulunabilir. Proleterya devrimini yürütmek çağırmanın evrensel yasasıdır ve başlıca eğilimdir. İstisnasız olarak bütün ülkeler, hatta Endonezya ve Şili, Brezilya ve Zaire v.b. dahil proleter devrimine ulaşmak için hangi aşamaların katılacağına bakılmayarak bu işe girişmelidirler ve girişeceklerdir. Eğer bu hedefi gözden kapırırsanız, statükonun korunması gerektiğini ileri süreriniz ve "aşamaları kaybetmeyi önleme" konusunda teoriler kurarsanız, Suharto, Pinochet, Geisel ve Mobutu'ya karşı savaşmayı unutursanız bu sizin ne ulusal kurtuluş mücadelesinden, ne de ulusal demokratik devrimden yana olduğunuzu gösterir.

Avrupa'da mutlaka proleter devriminden geçmek zorundadır ve geçecektir. Her kim ki bu perspektifi gözden kapırırsa, her kim ki bu amaca yönelik hazırlıkları yapmaz fakat devrimin Asya ile Afrika'ya kaydığını ve Avrupa proleteryanının kendi "akülü ve iyi burjuvazisi" ile birleşmeye gerektiğini, ulusal bağımsızlığı koruma bahanesiyle savunursa, o anti-Leninist bir konumdadır ve ne anavatının ne de ulusunun özgürlüğünden yanadır. Her kim ki hem NATO hem de Varşova Paktı'yla savaşma gerekliliğine ve hem Comeco'nun hem de Ortak Pazar'ın reddedilmesi gerekliliğini "unutursa" onların tarafına geçer ve onların kölesi olur.

Komünist parti manifestosunda Marx ve Engels şöyle yazar:

"Bir hayalete Avrupa'yı titretiyor, komünizm hayaleti... eski Avrupa'nın bütün güçleri bu hayalete kutsal bir savaş açmak amacıyla birleşti." Marx ve Engels'in bu gözlemleri günümüz için de geçerlidir. Emperyalizm ve sosyal emperyalizmi, komünizm fikirlerine ve devrimci harekete karşı olan ekonomik potansiyel ve saldırgan askeri gücünden olduğu kadar revizyonist ihanet nedeniyle devrimin ve saldırgan askeri gücünden olduğu kadar revizyonist ihanet nedeniyle devrimin geçici de olsa gelmesi, tarihin akışını değiştiremez ve hiç bir zaman değiştiremeyecektir veya Marksizm-Leninizmin büyük gücünü yenemeyecektir.

Marksizm-Leninizm proleteryanın birliğinde, derin yer alan devrimci ideolojiler ve kurtuluş arayışını büyük halk kitleleri üzerindeki etkisi sürekli olarak artmaktadır. Bu teorinin etkisi böylesine büyüktür ki, burjuva ideolojileri daha onlarla uğraşmak zorunda kaldılar ve Marksizm-Leninizmi çökecek ve devrimi çürütecek yolları ve araçları bulmak için gayretleri esirgemediler.

Bugün "Üç dünya" "bağlantısızlık" v.b. gibi anti-Leninist teoriler de devrimi çürütmeyi emperyalizme özellikle ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi söndürmeyi Marksist-Leninist hareketi, proleteryanın Marks ve Lenin tarafından savunulan birliğini parçalamayı, Marksizm-Leninizm ve devrimci sadık gerçek Marksist-Leninist partilere karşı savaşacak anti-Marksist gruplar yaratmayı amaçlamaktadır.

Lenin ve Stalin'den farklı bir şekilde ileri sürüldüğü gibi koşulları yeni bir biçimde analiz etme çabaları, Marksist-Leninist komünist hareketin her zaman savunduğu devrimci stratejiyi değiştirme, anti-Marksist yollara sapmaya emperyalizm ve revizyonizme karşı savaşın tedvilmesine yol açar. Marksizm-Leninizm Marksist-Leninist hareketin devrimci tejesine sadakat, her çeşitten devrimci revizyonizmin geliştirdiği tüm yolları sapmalara karşı mücadele, ulusal emperyalizme karşı işçi sınıfının ve devrimci seforberliği, devrimci bir hazırlanma, zafere güven tek yolu'dur.

PERU HALKININ DİRENİŞİ ÜZERİNE

300 bin kişinin önemli tüketim maddelerine hükümet tarafından zam konulmasına karşı protesto etmeleri üzerine 1 Temmuz 1975'de sağcı Perulu ubaylar sıkıyönetim ilan etmişlerdi. Henüz gece sokaka çıkma yasası konmuş, asaga karşı gelenlere ateş açma emri verilmişti.

1975 güzünde "Peru devriminin babası" Velasco Alvarado şimdiki başbakan Morales Bermudez tarafından devrildiği. Bu hükümet değişikliği ile doğrudan doğruya ABD Emperyalizminin kollarına geçen "Peru Devriminin ikinci etabı" (I) işliyordu. Bu "Devrimin ikinci Etabı" ile kastetildiğini belirginleştirmek için Bermudez'in bir televizyon konuşmasından yararlanılabilir:

Bermudez konuşmasında "sınıf kavramının kinlerini temelinde eken"leri yermişti "tüm çalışma kollarında gerçek politik bir sosyal disiplin" ayrıca "tüm (I) Perulu arasında uyumun" istediğini belirtmiştir. (Le Monde, 20.4.76 ve Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) 14.5.76).

Reformcu subaylardan temsil edilen yeni hükümetin çıkarttığı ilk yasa birçok işletmeler halinde balıkçılık kazançlarını birer özel sektöre devredilmiş olmuştur. Böylelikle 10.000 balıkçı için kamu kuruluşu Pasca Peru nezdinde kazanılan sosyal hakların kaybı ve işyeri güvenliğinin kaldırılması söz konusuydu.

Balıkçılar federasyonu, devlete beslenen kiralık çetelerinin ilericil sendikacıları öldürdüğü ve diğer sendikaları sokuldukları faşist terör örgütü Devrimci (I) İşçi Hareketi (MLR)'nin elinden sınıf bilincine sahip işçiler tarafından kurtarıldığı sonra, öyelerinin haklarının genişletilmesi için mücadeleye vermeye başladı. Balıkçılar federasyonu Ekim ortasında yeniden özel sektör eline devredilmesine sızdırış bir genel grev ile cevap verdi. Buna hükümet yoğun baskı, kitle halinde işten çıkarma, tutuklamalar, vs. ile misillemeye geçti. Balıkçıların bu grevi, halkın kanlı baskısına, tüm sivil ve medeni hakların kaldırılmasına karşı sesini çıkardığı en şiddetli mücadelelerden biriydi. Grev, sonunda faşist MLR tarafından kırıldı.

Şili gibi Peru'da da "mezarlık sukuneti" hüküm sürmektedir. Dışarı çıkma yasası, grev ve toplanma yasası, işyeri güvenliği hakkının kaldırılması, İnsan haklarının sürekli ihlali, ağır bir sendikal baskı, açık, kitlesel safalet, kitlesel

tutuklamalar, sürgünler, eşsarengiz cinayetler ve işkence gündemde bulunmaktadırlar.

Başın subayların tam kontrolü altında, tüm liberal ve sol gazeteler yasaklanmıştır.

(MARKA adındaki şu Peru dışına taşınmış solcu gazete geçmişte sık sık yasaklandı, iki sorumlu müdürü tutuklandı ve iz bırakmaksızın kayboldular.)

Darbe nedeniyle dünya kamuoyunu oldukça şaşıratan ve bu nedenle de geniş bir protesto hareketine yol açan Şili'nin aksine Peru'da subaylar Peru halkına karşı ekonomik ve politik baskılarını adım adım yürürlüğe koydular. Böylelikle ABD Emperyalistleri görüldü bir darbe yapmaksızın, Morales Bermudez'in devrimci (I) hükümetini Güney Amerika halklarını gaddarca ezme ve emperyalizmin ekonomik hedeflerine tam tabii kılma yönüngenine sokmayı başardılar. Şili'de olduğu gibi dünya çapındaki geniş bir protesto kampanyasına önmek için Peru'daki faşist darbe (Arjantin'de de olduğu gibi) "dikkatleri çekmeden" yapıldı.

Peru Katolik Kilisesi politik tutukluların sayısını 1000'in üzerinde tahmin etmektedir.

Bu sayının gerçek rakamının oldukça altında olması gerekir. Çünkü, örneğin kitlesel tutuklamada tahliyeler adım adım yapılırken başka bir yerde tekrar aynı tarzda kitlesel tutuklama yapılmaktadır. Böylelikle tahliye edilenlerin sayısını tesbit etmek olanaksız olmaktadır.

Sendikal mücadeleyle desteklenen avukatlar tutuklanıp yurt dışına sürgün edilmektedirler. Politik tutukluların bulundukları yer bile bilinmemektedir. Resmî makamlar tarafından kaçırılmakta, çoğu zaman haklarında dava bile açılmamaktadır. Çünkü, tutuklamaları için her hangi bir neden bulunmamaktadır.

DİRENİŞTE SOLCULARIN BİRLİĞİ SAĞLANMAMIŞTIR.

İşçi sınıfının ve örgütlerinin uğradığı korkunç baskı ve takip gözönünde alınınca revizyonist PCP (Peru Komünist Partisi)'nin tutumu adeta işçi sınıfı ile alay etmek oluyor. Revizyonistler bir açıklamalarında "Başkan Morales Bermudez'in devrimin (I) sürdürüleceği konusundaki sözünün önemine" dikkatli çekmektedirler. Arjantin "KP" si gibi Peru revizyonistleri de hükümetin politikasıyla hem fikir olduklarını açıklayarak sadece Bermudez (Velasco Alvarado) döneminde elde edilen

hakların bırakılmamasını ve bunların devam ettirilmesi konusunda ikaz etmekte. PCP'nin ne kadar batağa gömüldüğü, sözde birleşik anti-faşist bir mücadelenin gerekliliğini gevelerken, gerçekte ise kitlelere direnişin her türlü biçimlerine başvurmasını öğütlerken ve Bermudez'e karşı her türlü muhalefete "sol radikalizm" olarak çamur atarken (I) görülmektedir. PCP üzerine basa basa "bu tehlikeye karşı koymak için (kast edilen gericiğin hücumu) hükümetin alacağı tüm tedbirlerin kararı ve bilinci bir şekilde destekleneceğini" ifade etmiştir. (Tüm alıntılar "Ünitedad", 1/76, Latin Amerika İçin Dergi'den) PCP bu arada Latin Amerikan ordularının sadece "İç düşmana" karşı yönetildiğini inkar etmektedir. Bu orduların herhangi bir anti-emperyalist veya anti-koloniyalist kuruluş mücadelesi gelenekleri bulunmamaktadır. Ordunun sınıfsal karakteri ve bununla birlikte devletin sınıfsal niteliği inkar edilmektedir. Aslında Latin Amerika koşulları devletin silahlı gücünün yalnız ve yalnız kitlelere ezme hizmet ettiği en belirgin şekilde izbat etmektedir. Alt ve üst rütbeliler arasındaki sınıfsal çelişkilere, buradan hareket ederek, örneğin Şili'de MIR'in yaptığı gibi-ordudaki sınıfsal çelişkilerin faydalanarak bilhassa askeri disiplin ve baskılarla sömürülen alt rütbeliler kazanmaya çalışmış burjuva silahlı güçlerini çözmek, nötralleştirmek veya silahlı kuvvetlerin bazı kısımlarını devrimci mücadeleye kazanmaktan söz edilmiyor.

Bu arka planda reformist işçi bürokrasisi hakimiyetli altında olan Peru'nun en güçlü sendikası CGTP'nin subayların ve emperyalizmin hücumuna karşı hiçbir girişimde bulunmaması artık o kadar şaşırtıcı değildir. Tam aksine CGTP Bermudez "devrimci hükümetini" desteklemek için öretimin artırılmasına teşvik etmektedir. (I) Bermudez hükümetinin PCP ve CGTP yönetimi tarafından "devrimci", "milyetçi" olarak tanımlanmış bilhassa işçi sınıfının kafasını karıştırmaya ve herhangi bir bütünlüğe önderlik olmaksızın ordu-nun takibi ile karşı karşıya kalmasına neden oldu.

CGTP yönetimi tarafından yöneltilen sınıf uzlaşmacı politika ile sendika içinde geniş bir sektörcülük ve sol radikalizm de töredi. Birleşik bir direnme cephesinin oluşmasını önleyen diğer bir neden de bu oldu. İşte emperyalizmin işini kolaylaştıran revizyonist politikaların bir madalyonun birbirini tamamlayan iki yüzü.

Perulu kitlelerin politik bilinç ve örgütlenme dereceleri Şili işçi sınıfından oldukça aşağı bir düzeyde bulunmaktadır.

Peru solu hem politik-ideolojik olarak hem de örgütsel olarak büyük ölçüde parçalanmıştır. (36 ayın (I) örgüt vardır) Politik ve pratik tecrübe yoksunluğu kendini oldukça yaygın sektörcülük ve bürokrat tutumlardan ve sömürülen işçi sınıfı içinde temel yaratmak yerine radikalleşmiş küçük burjuvazi politikleştirme eğiliminde göstermektedir. Buna tipik bir örnek, daha ziyade küçük burjuvazi arasında (öğretmenler, öğrenciler) yerleşmiş olan ve köylülikle tektilli işçileri sendikasında etkisiz olan "Maolist", "Patria Roja"

dir. Solcular arasında bütünlüğe bir önderlik, koordinasyon ve belli konularda görüşmelerin, hatta anti-faşist cephe için asgari bir platform bulmaması yüzünden direniş tamamen izole bir durumda, kitlesel hareket olmamakta, faşistlere tehlike oluşturmakta elle tutulur güçler bulunmamaktadır. Sınıf uzlaşmacılığı ve sektörcülük yüzünden solcutların daha büyük bir toplanmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkmıştır.

Bu nedenle en iveli görülerden biri işçi sınıfının devrimci bir örgütünü kurmak için ilk adım olarak devrimci bir direniş cephesinin inşasıdır. Bunun ötesinde reformist CGTP içinde, revizyonist işçi bürokrasisinin etkilerini geriletmek ve işçi sınıfına tek elden bir önderlik verebilmek için, işçi çıkarılarının gerçek temsil organlarını yaratmak gerekir. Nihayet sendikal ve demokratik temel hakların tekrar oluşturulması için halk direnişinin örgütlenmesine temel teşkil edecek olan bir platformun hazırlanması şarttır. Ancak bu yolla birbirinden kopuk şekilde cereyan eden kitlesel mücadelelerin tekrar tekrar kırılması önüne geçilebilir. (Son bölümün "Politica Internacional", Sayı 1'den alınmıştır.)

LATİN AMERİKA KOMİSYONU
ARBEITERKAMP(SAYI 104)

AFRİKA

ZAİRE

AFRİKA'daki yeni sömürge ülkelerden biri olan Zaïre'nin, Mobutu'nun bünye yönetimine karşı çokuluslu şirketlerin maden kaynaklarını elinde tuttuğuna güneydeki Şaba bölgesinde Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesinin (FLNC) saldırılarında bir halk ayaklanması başladı. Fas, Mısır Sedat vb. ülkelerin doğrudan müdahalesi ve emperyalist ülkelerin Mobutu

ya yardım sonucu FLNC kuvvetleri geçici olarak geri çekildi. Buna karşılık mücadele Şaba bölgesinden başka kuzeydoğu ve doğuda da sürüyor. FLNC'nin dışında Laurent Kabila yönetimindeki Devrimci Halk Partisi (DHP) de uzun süreli gerilla mücadelesi veriyor ve DHP ile FLNC ilişkisi kurmuş durumda.

Anti-Marksist 3. Dünya tahlihi üzerine dış siyaset oluşturan Çin Halk Cumhuriyeti ise faşist Mobutu yanından ayrılarak kurtuluş mücadelesi veren örgütlere karşı tavat almıştır. ÇHC'nin resmi görüşlerini yansıtan Hsinhua Haber Ajansı'nın 19 mart bülteninde şöyle denmektedir:

"Zaïre'nin Angola'dan gelen birlerce paraşut asker tarafından işgali Sovyet Sosyal emperyalistlerinin Afrika'daki yayılma ve sızma çabalarını güçlendirmeye yolunda olduğu bir adım olarak önceden düşünülmüş ve planlanmış bir saldırıdır. Saldırının zamanlanmaması bunun bilindiği bir eylem olduğuna göstermektedir. Zaïre basını Zaïre'nin ekonomik güçlüğüne karşı karşıya geldiği ve Zaïre halkının ekonomik koşullarını iyileştirmeye çalıştığı bir zamanda yapıldığı gündeme getirildiği düşünülmektedir."

Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu politik tavrı böylece faşist Mobutu yönetimine bağlı Zaïre birliklerine yardım yapma noktasına vardığı ÇHC Mobutu'ya 30 ton ağır askeri malzeme göndermiştir. (Le Monde Diplomatique, Mayıs 1977; Guardian, 20 Nisan 1977; Afi-

que Asie, 17 Nisan-11 Mayıs 1977) ÇHC Mobutu'yu destekleme gerekçesi olarak Zaïre'nin devlet egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün korunması gibi anti-Marksist gerekçeler getirmiştir. Zaïre halkının kurtuluşu için mücadele eden FLNC'nin lideri Nathanael Mbumba Nisan sayı içinde dünya kamuoyuna yaptığı açıklamada şöyle diyor:

"12 Eylül Mobutu'nun faşist, yeni sömürgeci ve kabileci yönetiminin sunduğu baskı ve zulüm ağına başlıyoruz. FLNC savaşçıları, bizi derinliğine sömürmek için emperyalist sistemin bize zorla kabul ettirdiği kolektif zincirin kırılmak için silahlara sarıldılar. FLNC'nin kurtuluş mücadelesi için paralı askerlere ihtiyacı yok. Her yerde anlaşılabilir bir coşku ile karşılanıyoruz... Bütün amacımız bütünlükçü devrimci tarafların bütünlükçü rejiminin tümüyle kurtarmak ve Kongo halkının çıkarlarının ortak bir öncelikle sahip olacağı yeni bir sistem inşa etmek... Ülkemiz Kongo başmıyor, sosyalist, ilerici bir ülke olmalıdır. Ülke çıkarlarımızın ve Kongo Devrimimizin zafiri kaçınılmaz ve kesindir. Mücadelemiz sürüyor. Ya zafer, ya ölüm!"

SUDAN

DÜNYA "kapitalist olmayan yoldan gelişen ülkeleri" belli bir süre sonra "Üçüncü Dünya Ülkeleri"ne dönüştürmektedir.

Bunun en son örnekleri Mısır, özellikle de Sadat'dır. Cafer El Numeiri 1969'da bir darbeyle yönetimi ele geçirdiğinde dünyanın örgütsel olarak en büyük komünist partilerinden biri olan Sudan Komünist Partisi (SKP) ilk elde Numeiri yönetimini desteklemiştir. Daha sonra 1971'de SKP güdümünde bir darbe başarısızlığı ugrayınca binlerce komünist ilericiler ve demokrat katledilmiştir. Ama Numeiri SSCB ile ilişkilerini sürdürmüştür. SSCB bütün bunların emperyalizmi ekonomik düzeyde geriletmeye siyaseti uğruna göz yummuştur. Bu arada SSCB destekli devlet kapitalizmi uygulamalarıyla ülke içinde kapitalizm yukarıdan aşağı örgütlenmeye çalışmış; bir yerli burjuvazi giderek güçlenmiştir. Ve bu burjuvazi güçlendiği oranda Sudan SSCB ile ilişkilerini kurtulmaktan ABD ile ilişkilerini sıkılaştırarak madalyonun diğer yüzünü göstermektedir. Nihayet

tıpkı Enver Sedat'ın yaptığı gibi Numeiri son Sovyet teknisyenlerini de ülkesinden kovarak ABD'ye tüm müle kapılarını açmıştır. ÇHC ise Mısır için olduğu gibi bu durumu sosyal emperyalizme karşı mücadeleleri bir adım olarak saymaktadır. Bölgede Mısır, Saudi Arabistan ve Sudan bugünkü emperyalizmin jandarmalığını yapan gerici bir ügün oluşturmuşlardır. Zaten Zaïre'ye Pas'tan sonra en etkin müdahalede bulunan Mısır ve Sudan'dır. Cafer El Numeiri son Pas'tan ziyaretiinde sosyal emperyalizme bir mücadele önderi olarak karşılanmıştır ve Çin Sudan'ı ekonomik yardım vaatlemiştir. SBKP ve ÇKP milliyetçi-revizyonist çizgilerinden diğer bir somutlaşma adı bu gibi ülkelerin yerli emegen sınıflarına yapılan ekonomik yardımlardır.

Bugün SSCB'nin temel politikası kurtuluş savaşlarının başlamasını engellemesidir. ÇKP'nin tavrı ise (yeni sömürgeci) için koruyuculuğuna çalışmaktadır. İşin somut gerekçesidir.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Zindanlar Boşalsın Genel Af!

YOLDAŞLARIMIZA

HAKİM sınıfların ittifakı oligarşinin oyunu ile suçlu damgası vurulan bizler, emperyalizme faşizme karşı, ezilen emekçi halkımız ile omuz omuza mücadele ediyoruz. Oligarşi sonunun geldiğini gördüce en kanlı en bğnaz baskısını halkımızın üzerinde uygulamaktadır. Bizler hayatın her alanında emperyalizme faşizme karşı mücadele etmeye yemin etmiş devrimcileriz. Oligarşinin boyunduruğundan kurtulmak için yaptığımız hapisyelerinde de mücadele etmekteyiz. Faşistlere hak etikleri dersi burada da vermektetiz.

Efendi Barutçu, Metin Kaplan, Bursa heykel önünde devrimci arkadaşımız Ahmet Vatan Kırkbulan'ı canice katleden faşist katillerdir. Baki Yeşilgöl, TOFAŞ Fabrikasında oligarşiye karşı mücadele eden Muammer Çetinbaş isimli işçi kardeşimizi öldüren bir canidir. Mehmet Kutucu, Ahmet Özenalp, Saadetin Yobaz, emekçi halktan biri olan tüpçüyü öldüren faşist katillerdir. İşte bütün bu faşistler, hapsehane kütüphanesini bir faşist yuvası haline getirmişlerdir. Devrimcilerin kararlı mücade-

Demirel bu sözleri açıkça söylememektedir. Ancak, borazanlar vasıtasıyla açıklanmaktadır. Buna en kuvvetli kanıtımız Demirel'in çıkacak af ve çıkarılmı olan af konusundaki tavrıdır.

Halkımızın somut talebi haline gelen genel affı engellemek için halk düşmanları ve onların borazanlarından biri olan Metin Toker bizleri halkımızca 'İt Uğursuz', diye tanıtmak istemektedirler. Bu söylenen sözlerin gerçek sahibini halkımız çok

lesi sonucu, ellerinden alınıp kovulmuşlardır. Kovulmalarını hazım edemeyen faşistler, banyodan çıkan iki devrimciye 9-2 taktığı ile saldırmışlardır da, güzelce bir dövölüp gereken derslerini almışlardır. Bu olaylardan sonra 9 devrimci başka cezaevlerine sürülmüşlerdir.

Diğer mahkumlar habercileri dahi cezaevi radyosundan zor ve bin bir rica karşılığında dinleyebilirler, faşistlerin konuşuna 3 dalgali bir radyo bulunmuştur.

İşte yoldaşlar, oligarşi emekçi halkımıza daha fazla sömürbilmek için türlü oyunlara baş vururken; oligarşinin suçlu damgasını vurduğu bizler oynanan bu alçağa oyunları halkımıza bildirmeyi bir görev sayıyoruz.

DEVİRİMCI SELAMLAR...

MAHIR HÜSEYİN ULAS
KURTULUŞA KADAR
SAVAŞ.

KAHROLSUN OLIGARŞİ

TEK YOL DEVİRİM

BURSA CEZAEVİ DEVİRİMCI GENÇLİK MİLLİTANLARI

iyi bilmektedir.

Bizler, Sakarya Cezaevinde tutuklular ve mahkûmlar olarak, tüm tutukluların, mahkûmların, yurtseverlerin, demokratların ve devrimcilerin bu işreç yüzölümlerine karşı protestoya çağırıyoruz.

ZINDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF

SAKARYA CEZAEVİ'nden

361 imza

Devrimci (!) pasifistlerin bu tutumu üzerine biz devrimciler Manisa'da gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlanmasında yolunda bir adım atarak Manisa Devrimci Gençlik Derneğini kurduk. Bu dernek çatısı altında, Oligarşiye ve Emperyalizme karşı mücadelede DEVİRİMCI YOL'umuza ışık tutması ve bir hareket olarak ideolojik seviyeyi yükseltme ve ideolojik birliğini sağlanmasında yolunda mücadelemizi hızlandırdık. Belli bir seviyeye geldiğimiz an D.G.D.F. içindeki yerimizi alacağız.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLIGARŞİK DİKTATÖR

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVİRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİ.

DEVİRİM İÇİN TEK YOL DEVİRİMCI YOL.

FAŞİZME KARŞI OMUZ O MUZA

MANISA DEVİRİMCI GENÇLİK DERNEĞİNİN BİR GRUPO DEVİRİMCI...

Devrimci Yol'dan Mektup

Bazı yayınlarda DEVİRİMCI YOL dergisinden söz edilirken "devgenç" in yayın organı olduğu şeklinde ifadeler kullanılmaktadır. Devrimci Yol dergisi siyasi bir yayın organıdır ve hiç bir demokratik örgüt ve kuruluşun yayım organı değildir. Çeşitli meslek kuruluşları ve gençlik örgütleri içinde ve yönetiminde bulunan kişilerin Devrimci Yol'un savunduğu siyasi çizgiyi benimsemiş olmaları, böylece bir yakıştırma hakkı göstermez. Böylece bir yakıştırma (yanlışlığı bir yana), bu demokratik örgütler açısından bir "suç" yakıştırması niteliği de gösterir. Bu bakımdan, kullanılan ifadeleri dikkat edilmesi gerektiğini eğer bilerek yapılan bir "suç atfı" söz konusu değilse, hatırlatmak isteriz.

Devrimci Yol'a ülkemizin çeşitli bölgelerindeki Devrimci arkadaşlardan mektup-haber-soru ve yazılar geliyor. Esasen biz de arkadaşlarımızdan bu doğrultuda cabalar bekliyoruz. Yalnız bu konuda arkadaşlarımızı bir hatırlatmada ve uyardı bulunmak istiyoruz. Gönderilen haberlerde, kuru bir şekilde olayı aktarmakla yetinilmemelidir. Mücadele, hataları-avşapları, ortaya koyduğu siyasi sonuçları ile birlikte aktarılmalıdır. Ancak bu şekilde değişik bölgelerde sürdürülen devrimci mücadelesinin deneyimleri genel olarak mücadelesinin hizmetine sunulabilir. (Bu konuda örnek olarak geçen sayımızda yayımladığımız "Artvin Orman Köylüleri Direniyor" haber-yorumuna baş vurulabilir.) Bölgesel sorunları ve mücadeleleri açıklayan haber-yorumlarımızı beklediğimizi tekrar duyurmayı yararlı buluyoruz.

DEVİRİMCI SELAMLAR...

DEVİRİMCI
YOL

Buldan Akn Lisesi

devrimci mücadeleden zil diramiyacaklardır

FAŞİZME ÖLÜM
HALKLARA HÜRRIYET

DEMOKRATİK LİSE
KAVGAMIZDA İLERİ

FAŞİZME KARŞI OMUZ
OMUZA

BULDAN AKIN LİSESİ
ÖĞRENCİLERİ..

DUYURU

DERGİMİZİN 4. sayısının 5. sayısında Ertuğrul Karakaya ve Ali Canpolat için açılan bağış kampanyası ilanın-da, isim belirtilmediği için bankaların bağış kabul etmediği öğrenilmiştir. Bağış yatırmak isteyen kuruluşların ve arkadaşlarının: ŞERİF ŞENER adına, Türkiye İş Bankası Cebeci şubesi 52984 No'lu hesaba bağ vurmaları gerekmektedir.

**DEVİRİMCI
YOL**

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yasathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
Inceau/ANKARA
Yazınma Adresi:
P.K.383 Kızılay/ANKARA

Baskı Tarihi:
18 Temmuz 1977

Dağıtım EMEK-DA: Ankara, İstanbul Sok. 8/10 Kızılay, İstanbul Himayel Eftal Sok. 6/21 Çağaloğlu, İzmir; Ahmetaga Mah. 857. Sok. No: 3/D Saliaga İğhane Oda No: 228 Baskı-Dizgi EM-AŞ Yeb Ofset Tesisleri Rüzgârı/Ulus-ANKARA	ABONE KOŞULLARI Yurt İçi: 6 aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt Dışı: 6 aylık 100 TL. Yıllık 180 TL. Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılmalı Yeterlidir.
---	---

27 MAYIS, 1977 Tarihli
Hürriyet gazetesinde Me
tin Toker'in Demirel'in kam-
panyası' başlıklı makalesinde
aftan yararlanacak mahkûmlar
için 'İt, Uğursuz' gibi ifadeler
kullanılmıştır.

Bizler bozuk düzenin kurbanları olarak haksız yere Cezaevlerini doldurmuş tutuklu ve mahkûmlarız. Bizler 'hürsüz, katil, eğişkiya, cani, anarşist, v.s. diye damgalanıyoruz. Bizleri bu suçlara iten açık, yoksulluk, işsizlik, eğitimsizlik, bütün bunlara karşı mücadele etmemizdir. Bütün bunların sorumlusu bir avuç sömürücüdür. Çıkarları uğruna zülm edenlerdir. Ülkeyi satanlardır. En büyük katil, eğişkiya, hürsüz kendileridir. Hayali mobilya satanlar Looc heed'den rüyeyt alanlar, sokak ortasında gençleri kurşunlatanlar bunlardır. İnsanın insanı sömürmediği bir düzende olmadığımız için, bizleri islahhane kıyvesi altında zindanlara doldurmaktadırlar. Bu duruma düpenemizin sorumluları Demirel ler ve onların borazanlığını yapan CIA, MİT ajanı Metin Toker gibi halk düşmanları bizleri 'İt, Uğursuz, ilan ediyorlar. Ülkemizde her ailenin bir yakını hapse düşmüş veya bu anda hapsedir. Tüm bu ailelere nesil 'İt, Uğursuz, gibi sözlerle saldırbilmektedirler. Bu bozuk düzenin sorumlularından Celal Bayar'lar, Onların çömezleri Yahya Demirel'ler, Nezih Dural'lar 'İt, Uğursuz', gibi sözlerle saldırbilmektedirler. Bu bozuk düzenin sorumlularından Celal Bayar'lar, Onların çömezleri Yahya Demirel'ler, Nezih Dural'lar 'İt, Uğursuz', değılde bu düzenin pislikleri sonucu hapse düşmüş bizler mi? 'İt, Uğursuz?

Manisa Devrimci Gençlik Derneği

Gençlik Derneği adına, Türkiye'nin DEVİRİMCI YOL'unda viğıtçe yürüyen arkadaşlara devrimci selamlarımızı yolluyoruz

Manisa'da yurdumuzun diğer bölgelerinde olduğu gibi Devrimci (!) Pasifizmin at oynattığı bir bölge idi. Manisa'da gerek yüksek okullarda (Manisa ön lisans, Spor Akademisi) gerekse diğer alanlarda anti-faşist mücadele yükselirken devrimci (!) pasifizm ters orantılı olarak alçaldı. Devrimci (!) pasifistler gerek buldukları konuları ve gerekse ideolojileri itibarı ile devrimci hareket ve görüşlere "göçist Orta yolcu, vs" gibi küfür ederken sağlam ve düzenli bir ideolojik mücededen her zaman kaçıyor idi. (Yapılan tartışmalarda genellikle devrimci görüşlere sıra geldiğinde

Bu durumda biz Manisa'lı devrimciler olarak "Gençliğin Devrimci Eylemin Birliği" şiarını atarak, hem dağınık devrimci güçleri bir arada toplamak ve hemde sıhhatli ve düzenli bir ideolojik mücadele ortamı için çalışmalara başladık. İGD'nin tekkesi olan MGKD ve H.K'nun kontrolündeki bir okul derneği olan SAK—DER yapılı itibarı ile bunu sağlamıyordu.)

Devrimci (!) pasifistler hem kendi tabanlarını yitirme korkusu hemde ne dediğinin belli olmasacağı bu bulanık konumda durmayı geleceği için daha sağlıklı olacağını bilerek böyle bir çalışmayı ta başından red etti. (Buna ideolojik küfür olarak, her zaman olduğu gibi "Sosyal Faşist" ve "Maocu Bozkurt" safsataları getirildi.)

PAKİSTANDA 'Kİ ASKERİ DARBE VE YENİ SÖMÜRGEÇİLİK ÜZERİNE

5 Temmuz 1977 akşamı tüm dünya ajansları Pakistan'da Butto yönetiminin kansız bir darbeyle devrildiğini ve Genel Kurmay başkanı Ziya Ul Hak'ın geçici bir süre için yönetimi devraldığını bildirdiler. Bu beklenmeyen bir gelişme değildi. Bağımsızlığını kazandı 1947'den beri egemen sınıflar arasındaki çelişkiler siyasal düzeyde bir **çözüm-süzlüğe** vardı. An Pakistan'da yönetimi bizzat askerler üstlenirler. (1951-1955 arasında General Gulam Muhammed yönetimi, 1958-1969 arasında General Muhammed Eyup Han yönetimi, 1969-1971 arasında General Yahya Han yönetimi) Pakistan'da kapitalizmin evrimci ve zikzaklı bir biçimde gelişimi ve emperyalizmin ülke içinde içselleşmesi sürecinde, ordu-nun egemen sınıflar arasında her defasında değişen-yeni bir denge oluşturmak üzere siyasal iktidarda bu denli hareket serbestliğine sahip olmasının nedeni güçlü bir işçi sınıfı mücadelesinin bulunmamasıdır. Bırakalım siyasal mücadeleyi, Pakistan işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadele deneyimleri bile oldukça yenisidir. Özellikle 1970'lerde Butto yönetimi sırasında Pakistan işçi sınıfı ekonomik-demokratik mücadelesini hızlandırmıştır. (Butto'nun ilk günlerinde bazı fabrikalara hükümetçe el konulmasını destekleyen 1971-72'de Karachi'deki genel grev, 1974-75 demiryolu işçilerinin direnişi, vb.)

Seçimlerden sonraki gelişmelere ilişkin görüşlerimizi Devrimci Yol'un 3. sayısında yansıtmıştık. "Egemen sınıflarla işçi sınıfı ve köylülük arasındaki çelişki bir yandan, egemen sınıflar kendi içlerindeki çelişki diğer yandan eskisine göre daha da keskinleşmiştir."

"Pakistan'daki son genel seçimler emekçi sınıfların egemen sınıflarla olan çelişkinin çözümünü platformu değil, tam tersine, egemen sınıfların bunalım ve çelişkilerini çözüme platformudur."

"Muhalefetin önderleri hile karıştırılmayan seçimlerin bile kendilerine kafer kazandırmayacağına herkesten daha iyi biliyorlardı. Gerçekten muhalefetin beklediği, durum daha kötüleştiği takdirde ordunun "hukuk düzeni"nin ve "düzen" in yeniden kurulması için "meşru" bir darbe yapmasıdır. Bu varsayımın göre, sağcı muhalefet iktidara gelmiş askerlerin sivil destek gücü olabilecektir."

"Gelecek haftalarda askeri güçler anahtar rolünü oynayacaktır. Ordu ya Butto'nun açık olarak yanında yer alıp, olayları bastırarak ya da Butto'ya baskı uygulayacaktır. Butto yanlıları ve Pakistan Ulusal İttifakı (PUI) yanlıları arasındaki bir bölünmede az da olsa olası gözüküyor."

"Rütun durumlarda doğrudan zarar görecektir olan emekçi halk kitleleridir." (Devrimci Yol, Sayı 3)

Olayların gelişimi **görüldü**rimizin doğruluğunu **göster**miştir. Ziya Ul Hak kansız bir darbeyle yönetimi ele alarak tüm ülkede sıkıyönetim ilan etmiştir. "Ziya Ul Hak kimin adamıdır?" türünden bir soru anlamsızdır. Ziya Ul Hak, düzenin siyasal örgütleri olan Butto başkanlığındaki Pakistan Halk Partisi (PHP) ve PUI'nin adamı değildir. Ziya Ul Hak, bizim gibi yeni sömürge ülkelerin çoğunda, mevcut düzenin bütün düzeylerde (ekonomik, siyasal ve ideolojik) kendini yeniden üretmesinin bunalım girdiği anlarda, doğrudan bir iktidar gücü olarak ortaya çıkan ordunun bir üyesidir. (1)

Emperyalizme bağımlılığın neden olduğu her düzeydeki bunalımlar, yeni sömürge düzeninin, biçimsel bir burjuva **parlamentarizmi** altında kendisini yeniden üretmesini engellediğinde, ordu biçimsel parlamentarizme belli sürelerle son vermekte ve genellikle açık faşizme geçmektedir. Böylece emperyalizme bağımlı yeni sömürge düzeninin bu bağımlılık temelinde kendini yeniden üretmesi sağlanmaktadır. Yeni sömürge düzeninin bu bağımlılık temelinde kendini yeniden üretmesini emperyalist metropollerin hayatı çıkarlarıyla çaktığı asla unutulmamalıdır. Çünkü sömürsüz, yarı sömürsüz ve yeni sömürsüz bir emperyalist ülke düşünülmez.

Yeni sömürge düzeninin kendini yeniden üretmemesi emperyalist ülkelerin kendini yeniden üretme sürecinde karşılaştığı bunalımları derinlemesine ve genişlemesine daha da geliştirecektir. Kısacası, emperyalizme birlikte başlayan kapitalizmin genel ve sürekli bunalımı daha da derinleşecektir.

Bu çerçevede içinde şunu söyleyebiliriz: 1. ve 2. bunalım dönemlerinde emperyalist-kapitalist sistemin kendini yeniden üretmesinde karşılaşılan güçlükleri çözebilmek amacıyla gündeme zorunlu olarak getirilen, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki ulusal kurulus ve bağımsızlık hareketlerini boğmaya yönelik açık emperyalist işgal yerine, içinde yaşadığımız 3. bunalım döneminde aynı amaç için o ülke ordularını aracılığıyla gizli (emperyalist) işgal uygulanmaktadır. Özellikle yeni sömürge düzeni şu ya da bu nedenle kendini yeniden üretmede güçlüklerle karşılaştığında gizli işgalin bir aracı olan ordu doğrudan bir siyasal rolün olmaktadır. İşte Ziya Ul Hak yeni sömürgeçiliğin gizli işgal yönteminin bir adamıdır. Pakistan'da serbest seçimlere dayanan bir "demokrasi"den yana olduğunu söylemesine ve bütün "demokrat" (1)liğine rağmen yeni sömürgeçiliğin has adamıdır. Mesleki gelişiminde "parlak başarıları" (1) vardır: örneğin Ürdün Kralı Hüseyin'in 1971'de Filistin devrimcilerine karşı uyguladığı kanlı katliamındaki başarıları-

ından ötürü lhyakat ödülü almıştır.

"Niye 'darbe' oldu?" sorusunu yanıtlamak için son bir aydaki gelişmeleri gözlemek gerekir. Bilindiği gibi Butto muhalefetin sert direnişi (2) karşısında muhalefette uzlaşmaya yönelmiş ve seçime-ri yenilmesini kabul etmiştir. Ama anlaşmanın imzalanacağı gün muhalefet yeni taleplerle gelince Butto anlaşmanın nesnel koşullarının kalmadığını açıklar ve ertesi gün darbe olur. Ziya Ul Hak darbeden hemen sonra 'Newsweek' muhabiri ile yaptığı görüşmede (Newsweek, 18 Temmuz 1977) "Anlaşmaları darbeye gerek kalmazdı. Ama anlaşma sağlanamayınca, ülke birden iç savaş eşğine geliverdi" diyor (Açık ki, bu iç savaş devrimcilerin taraf olduğu bir iç savaş olmayacaktır). Ziya Ul Hak ekimde mutlaka seçimlerin yapılacağını ve ordunun seçimlerin tarafsızlığının garantisini olacağını açıklamıştır. Muhalefetin ilk isteklerinden birinin Butto'nun istifası ve seçime-ri ordunun gözetiminde yapılması olduğu hatırlarsa, son darbenin muhalefetin bir kazanımı olduğu söylenebilir. Hele bir de buna, bazı seriati yasalarının uygulanacağını açıklaması eklenince (örneğin hırsızlık yapanların hırsızlık yaptığı eli kesilecek), muhalefetin başarıya ulaştığı söylenebilir. Ama Ziya Ul Hak'ın 1973'de Butto'ya karşı bir darbe girişiminde bulunmaktan tutuklanan havacı ve karacı subayları yargılanan mahkemelerin başkanı olduğu, 1976'da Butto tarafından Genel Kurmay Başkanı'na getirildiği ve son genel seçimlerde hile yapılmaması olsa da Butto'nun siyasal çoğunluğu kazanabileceği görüşleri göz önünde bulundurulduğunda Ziya Ul Hak'ın dolaylı yoldan Butto'yu desteklediği düşünülebilir. Böylece ilk aşamada muhalefetin direnişi pasifize edilmiş olacaktır. Ekimde yapılacak seçimleri Butto kazanırsa muhalefetin aktif tekrar bu denli sert bir direnişe geçmek için hiç bir gerekçesi kalmayacaktır. Butto kazanırsa Pakistan yeniden nisbi demokratik unsurların ağır basabileceği bir siyasal yönetime yönelebilir.

Az da olsa iki olasılık daha vardır: Birincisi, ordunun ekim ayında seçimlerden vazgeçip, askeri yönetimi sürdürmesi, kısacası açık faşizm. (Belki Ziya Ul Hak çoğu ABD'de yetişmiş, çoğu PUI yanlısı faşist eğilimli genç subaylar tarafından devrilebilir. Zaten Ziya Ul Hak, Butto'yu devriminin nedenlerinden birinin ordunun muhtemel bir bölünmesini önlemek olduğunu söylemiştir). İkincisi, PUI'nin seçimleri kazanmasıdır. Böyle bir durumda, çok kısa bir süre sonra açık faşizmi uygulayacak bir askeri diktatörlüğün gündeme gelmesi beklenebilir. Çünkü, PUI'nin, düzenin işleyişini geçici de olsa sürdürülebilirlik tutarı ve açık seçik bir ekonomik programı ve hiyerarşisi oluşmuş bir önder kadrosu yoktur. PUI'nin oluşturan partiler, iktidara gelirse, ekono-

mik, ideolojik ve PHP'ne yönelik sert siyasal uygulamalarıyla Pakistan'ı yeniden toplumsal patlamaların eşğine getireceklerdir. Bu durumda, bütün Pakistan düzeyinde etkin bir Marksist-Leninist örgütlenmenin olmadık düşünlürse, kısa dönemde açık faşizmin tekrar gündeme gelmesi muhtemeldir.

Ziya Ul Hak darbesinin ardındaki diğer bir neden de iflasın eşğine gelen ulusal ekonominin geçici de olsa diriltilesidir. 1977 martında yapılan genel seçimlerden sonra başgösteren toplumsal çatışmalar ülkenin ticaretinin fiilen durmasına neden olmuştur. Üretim ve ihracat büyük ölçüde gerilemiştir. Dış borçları oldukça kabarık olan ve döviz sıkıntısına çeken Pakistan ekonomisi iflasın eşğine gelmiştir. Aslında Suudi Arabistan başta olmak üzere bazı petrol üreten ülkelerin yardımı ülke ekonomisinin can çekişerek de olsa yaşamasını sağlıyordu. Ama bu ülkelerin bu yardımı sürdürmeleri Pakistan'da "düzen" in yeniden sağlanmasına bağlıydı. Darbe bu soruna da çözüm yolu getirmiş oldu. Ayrıca darbe sonrası getirilen sıkıyönetim her türlü siyasal faaliyeti yasınsa belli bir süre içinde olsa tüm grevleri yasaklıyordu. Kısacası Pakistan emekçi yığınlarının sömürsüz azamileştirilirdi.

Bu tür bir çözüme ne PHP ne de PUI doğrudan karşı çıkmadılar. Zaten Ziya Ul Hak belli bir süre Anayasa'nın askeri alınacağını açıklamakla birlikte Anayasa'nın değiştirilme-yeceğini bildirmişti. Mevcut parlamento dağıtılmamıştır. Butto'nun kurduğu Bakanlar Kurulu görevindedir. Ziya Ul Hak 'Newsweek' muhabirine "5 temmuz sabahı Butto'yu telefona aradım" demiştir. "Kendisine son derece üzgün olduğumu söyledim. Hükümetin bütün gücümüzle desteklenmesi konusunda inançma rağmen, muhalefete görüşmelerin başarısızlığı uğramasından sonra, ordu askeri bir yönetime eğilim göstermeye başlamıştı. Bunu kendisine bütün saygıyla söyledim" Ziya Ul Hak 'Newsweek' muhabirinin "Butto, bu durumu nasıl karşıladı?" sorusuna da "oldukça olumlu karşıladı" diye yanıtlamıştır. (Newsweek, 18 Temmuz 1977)

Ziya Ul Hak yönetimi şimdilerde Butto döneminde yapılan seçim hilelerini ve işkenceleri sürdürmeye başlamıştır. Bu uygulamaların birinci amacı son zamanlarda iyice yıpranan parlamentarizme yeniden itibar kazandırmaktır. Bu gibi uygulamalar ayrıca PHP'nin yeniden iktidar olmasını önlemeye yönelik adımlar olarak da yorumlanabilir. Açık ki, mevcut cunta ilk aşamada emekçi sınıfları her türlü siyasal ve ekonomik-demokratik kazanımını gaspedip, ondan sonra Pakistan çalışanlarını, çaresizlik içinde, biri reformcu diğeri reaksiyoner iki düzen partisiyle (PHP ve PUI) karşı karşıya

birakacaktır. (Ziya Ul Hak'ın ve yöneticilerinin Ramazan'dan sonra serbest bırakacaklarını ve seçim döneminde her ikisine de eşit siyasal özgürlük tanınacağını açıklamıştır)

Pakistanlı devrimcilerin görevi bu noktada başlamaktadır. Pakistan işçi sınıfı şimdilerde kendi bağımsız iktidar siyasasını yönetecek devrimi bir savaşı örgütlen oluşturmaması aşamasındadır. Yoksa işçi yığınları kitleleşerek şu ya da bu egemen sınıflar partisinin ardından koşacak ve yeni yenilgiler tadeacaktır. Örneğin, bugün, dinci ve faşist güçlerin birliği olan PUI'nin önderleri, Butto yönetiminin tüm "halk yararına" (1) uygulamalarına rağmen önleyemediği pahalılık ve işsizlik düzenine karşı işçi yığınlarının gösterdiği tepkileri, onların dinsel koşullamalarını da istismar ederek, kendi arklarında toplayabilmelidir.)

Emperyalizmin ve onun ülke içindeki uzantılarının neden olduğu sömür ve baskı düzenine ve tüm toplumsal çarpıklıklara son vererek olan tek güç, Pakistan emekçi yığınlarının savaşı bir devrimci parti öncülüğünde devrimci devrim mücadelesidir.

(1) Bazı yeni sömürge ülkelerde, küçük burjuva reformistleri ve revizyonistler, "herici halktan yana" (!) Başbakan karşı çıktığı için "gerici" muhalefet liderini tokatlayan Genel Kurmay Başkanını "demokratlığı" (!) ile avuntular. Daha sonra aynı Genel Kurmay Başkanı çeşitli siyasal gelişmelerin sonucu gerici muhalefet önderinin kurabildiği faşist hükümetin dolaylı da olsa büyük destekçilerinden biri olunca hayal kırıklığına uğralar. Aynı kıpır "herici" siyle, "gerici" siyle bütün parlamenter mekanizmayı gün gelir karşısına alsın, iyice şaşırıp, kalacaklardır. Çünkü onlar oylarıyla bilimsel ve devrimci bir anlayışla yaklaşmamaktadırlar. Kendi sınıfsal yapılarından kaynaklanan özel (subjektif) niyetleri ve kuyrukçu ve reformist mücadele anlayışlarıyla bu siyasal hareketi her zaman yenilmeye mahkumdurlar.

(2) Muhalefetin direnişi diğer bir açıdan oldukça ilginçtir. Prekapitalist güçlerin direnmesine rağmen Pakistan ekonomisinin gelişim doğrultusunda ve bu ekonominin emperyalist ülkelerle olan ilişkileri göz önünde bulundurulduğunda Butto yönetimindeki PHP'nin mevcut düzenin egemen sınıfları, özellikle sanayi sermayesi için en ideal seçenek olduğu bir güçtür. Ama bilindiği üzere her bir burjuva partisi "ben seçeneğim olmanın çıktım, o halde kendi varlığına son verip, seçeneğim olan diğer siyasal partiye katılmam" demez. Düzenin egemen sınıfları için bir alternatif olabilecek amacıyla direnir. Bu, ekonomiyi siyasal olarak bire-bir bir ilişki olmayacağı ülkesinin somutlaşmasından **ülkesinin** görünür bağımsızlığından anlaşılması gereken budur.